

Alte mărturii
despre
Părintele Arsenie Boca

Părintele Arsenie

o personalitate de înaltă statut monahală,
ce n-a mai avut Biserica Ortodoxă Română

Arhiepiscopul Vasile Păcuraru

Alte mărturii despre

Părintele Arsenie Boca

A fost o mișcare care a cuprins zeci de mii de creștini de toate
vârste și treptele sociale. Din rândul acestora a ieșit parte și un tânăr
de comună din apropierea Măgăștii Brâncoveanu, care a scris
aceste mărturii despre Părintele Arsenie și astfel s-a născut în sufletul său

Apărută cu binecuvântarea

Î.P.S. Dr. LAURENȚIU STREZA

Mitropolitul Ardealului

Colecția "Ortopraxia"

Făgăraș - 2008

Părintele Arsenie

*o personalitate de înaltă statură monahală,
cum n-a mai avut Biserica Ortodoxă Română*

Arhim. Vasile Prescure

Țara Făgărașului a fost binecuvântată de Dumnezeu și odată cu ea întreaga noastră țară, trimițându-ni-l pe Părintele Arsenie Boca spre a trezi, sfătui, muștra duhovnicește și îndruma pe oameni pentru a trăi viața în duhul și spiritualitatea autentic creștină, asemenea primilor creștini.

A fost o mișcare care a cuprins zeci de mii de creștini de toate vârstele și treptele sociale. Din rândul acestora a făcut parte și un tânăr dintr-o comună din apropierea Mănăstirii Brâncoveanu, care a auzit vorbindu-se despre Părintele Arsenie și astfel s-a născut în sufletul său dorința de a-l vedea, de a-l cunoaște și, mai ales, de a se lăsa îndrumat de Sfinția sa.

După ce au trecut câțiva ani, angajat sufletește și perseverând pe calea vieții duhovnicești, cu râvnă sporită, cu multe rugăciuni și osteneți, a ajuns să se spovedească la Părintele Arsenie. A fost cea mai mare bucurie a vieții sale până la acest moment binecuvântat. Stările de har, de trăire duhovnicească nu le putea descrie, dar le simțea din plin și mulțumea lui Dumnezeu cu lacrimi pentru această binecuvântare.

A trecut un an de la spovedania făcută la Părintele Arsenie când, pe neașteptate, a simțit în suflet un gând vrăjmaș, păgân, hulitor de Dumnezeu și de tot ce este sfânt. Cu trecerea timpului aceste stări au luat proporții așa încât, după încă un an, uraganul necredinței, al ateismului s-a dezlănțuit cu o furie pe care numai iadul, duhul negației și al minciunii putea să-l dezlănțuie. Luptându-se din răspuțeri cu ispita satanei, a ateismului, tânărul se îngrozea, gândindu-se că va ajunge să-și piardă credința și odată cu aceasta și mintea.

Singura lui scăpare era Dumnezeu și Părintele său duhovnicesc, Arsenie, pe care s-a hotărât să-l caute la mănăstire. Durerile lui sufletești

nu le-a destăinuit nimănui, nici chiar părinților lui, adică a păstrat o tăcere desăvârșită în acest sens. Răvășit sufletește, tulburat, îngrozit, aproape de pragul sau doaga nebuniei, s-a înfățișat la Părintele Arsenie care, văzându-l, l-a întrebat, înainte ca tânărul să-i spună durerea sa: „*Ce fac cei din sat, care spuneau că nu este Dumnezeu și tu spuneați că este?*”. Părintele s-a referit la gândurile de referință care îl luptau furibund în timp ce el era în sat. Tânărul i-a spus cu ochii în lacrimi: „*Părinte, mă chinuiește cumplit gândul necredinței*”. A confirmat personal ceea ce Părintele i-a spus cu câteva momente înainte. „*Dacă nu veneai se putea să ajungi ateu*”, i-a spus Părintele Arsenie și apoi l-a îndemnat să cheme în ajutor mila și harul lui Dumnezeu, spunându-i: „*Spovedania și Împărtășania*”. Așa a luat sfârșit chinul tânărului greu încercat de ispita necredinței.

După câțiva ani de zile s-a găsit la Mănăstirea Brâncoveanu o copie a unui manuscris al Părintelui Arsenie în care se descriau stările sufletești ale celor care, datorită păcatelor înaintașilor lor sau poate ale celor în cauză, trăiau momente asemănătoare cu cele pe care le-a trăit tânărul respectiv.

*

O tânără dintr-o comună de lângă Făgăraș s-a hotărât să intre într-o mănăstire cu dorința de a se călugări, după ce, câțiva ani de zile, a cercetat Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus – unde l-a cunoscut pe Părintele Arsenie. Sfinția sa, după un scurt timp, a primit-o la Sfânta Taină a Spovedaniei, fapt care a fost o surpriză în viața celor care se osteneau cercetând această mănăstire. Uneori au fost situații când credincioșii așteptau ani de zile până le venea rândul să se spovedească la Părintele Arsenie.

Formată duhovnicește în atmosfera de evlavie a acestei mănăstiri, tânăra Viorica - în călugărie Veronica – a intrat în Mănăstirea Bistrița – Vâlcea, apoi la Mănăstirea Țigănești – Ilfov și, la urmă, la Mănăstirea Horezu, unde a urmat câțiva ani Seminarul teologic monahal. Prin decretul de expulzare a monahilor din mănăstiri, monahia Veronica a plecat din mănăstire cu inima îndurerată, împreună cu alte monahii, lucrând apoi în viața civilă în domeniul sanitar ca, după câțiva ani, să înceapă un șir de suferințe fizice, care au durat 12 ani.

Înzestrată de Dumnezeu cu o sensibilitate sufletească deosebită, interiorizată, la care s-au adăugat roadele nevoinelor călugărești, monahia Veronica a atins un grad de puritate morală, de viață duhovnicească deosebită, fiind o pildă vie pentru toți cei care au cunoscut-o. După trecerea sa la cele veșnice în anul 1985, surorile sale duhovnicești din Mănăstirea Prislop, cu care a făcut ucenicie la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, au întrebat pe Părintele Arsenie: „*Prea Cuvioase părinte, care va fi acum starea sufletului Maicii Veronica, având în vedere îndelungata ei suferință, pe care a purtat-o mulțumind lui Dumnezeu pentru că a cercetat-o astfel, apoi curăția îngerească a vieții sale, râvna pentru cele duhovnicești și viața sa de adevărată călugăriță?*”. La această întrebare Părintele Arsenie a dat un răspuns pe care numai un părinte duhovnicesc de talia Sfinției sale a putut să-l dea: „*Dacă ați ști voi în ce lumină se află acum sufletul Maicii Veronica!...*”. Părintele știa ceea ce se petrece cu un suflet după ce a trecut dincolo.

*

Părintele Arsenie a aflat, prin darul lui Dumnezeu, că un episcop nu și-a mântuit sufletul plecând din lumea aceasta și a ajuns la locul de osândă. În viața lui se îngrijise foarte mult de o mănăstire și călugării l-au pomenit la Sfânta Liturghie și la parastase. După 30 de ani, în timpul unei Sfinte Liturghii, Părintele a spus că în acel moment episcopul acela a ieșit din chinurile cele veșnice și și-a mântuit sufletul.

Părintelui Arsenie, referindu-se la realitățile cerești, a afirmat că după plecarea sa din lume, el va merge acolo unde a mai fost: „*Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo*”. De asemenea, a spus fiului său duhovnicesc – părintelui Simion Todoran – următoarele cuvinte, care se referă tot la realitățile cerești: „*Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, eu vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici*”.

Preotul Constantin Prescure din parohia Berivooi Mici din Țara Făgărașului mergea adeseori la biserica parohiei Drăgănescu, pe care o picta Părintele Arsenie. Erau apropiați sufletește, așa încât Părintele, la un moment dat, i-a destăinuit un gând, care l-a uimit pe preotul respectiv:

„Mă, să știi că eu, dacă vreau, pot să trăiesc până în anul 2000”. Întâlnirea dintre ei, când a rostit aceste cuvinte, a avut loc în jurul anului 1970. Preotul respectiv este fratele semnatarului acestor rânduri și, pentru că a auzit un lucru care l-a uimit, a simțit nevoia să-l spună și altora. În situația aceasta mi s-a adresat, spunându-mi: „Auzi, mă, să dispună cineva de viața sa încât să poată muri atunci când vrea el!”.

Mai spunea Părintele: „Mă, să creșteți în Hristos!”.

*

Conferința de la Timișoara, 24 noi.2004 (extrase):

Firea sa retrasă, reținută, interiorizată și puțin comunicativă avea ca suport un caracter moral inflexibil, vulcanic, dinamic, fapt dovedit în momentul în care a început lucrarea de trezire religioasă realizată la Mănăstirea Brâncoveanu. La aceasta mănăstire era, în acea vreme, un pelerinaj de proporții, „bulboană spirituală uriașă” - cum a numit-o Nichifor Crainic - „când toată țara lui Avram Iancu se mișca în pelerinaj cântând, cu zăpada până la piept”. Dar nu numai atât, ci credincioși din aproape toate regiunile țării își îndreptau pașii spre Mănăstirea Brâncoveanu pentru a-l asculta pe Părintele Arsenie, fapt care l-a determinat pe Părintele Stăniloae să spună: „Părintele Arsenie a fost un fenomen unic în istoria monahismului românesc, adică o personalitate de o înaltă statură monahală, cum n-a mai avut Biserica noastră Ortodoxă Română”.

În lucrarea duhovnicească săvârșită de Părintele nostru este de presupus că avea, pe lângă însușirile native de excepție, și o pregătire intelectuală și o latură harismatică, un dar deosebit dăruit de Dumnezeu ca urmare a nevoițelor și a purității vieții sale morale, fapt care i-a determinat pe colegii săi de liceu și de la teologie să-i spună „sfântul”. Că a fost un harismatic, că s-a învrednicit de vederea unor persoane sfinte, a Mântuitorului Hristos, a Maicii Domnului și a Sfântului Serafim de Sarov a mărturisit-o Sfinția Sa însuși câtorva din apropiații săi. Fiind la Sfântul Munte Athos, în Grecia, s-a rugat Mântuitorului Hristos și Maicii Domnului să-i călăuzească pașii spre un duhovnic cunoscător al tainelor vieții duhovnicești, care să-l îndrume în viața călugărească. După rugăciuni stăruitoare la Fecioara Maria s-a învrednicit de o vedenie în care Maica Domnului l-a luat de mână, l-a urcat pe un munte înalt, cu o prăpastie atât de mare încât cu greu putea cineva să meargă cu piciorul

liber, și l-a încredințat Sfântului Serafim de Sarov (1759-1833), care l-a îndrumat în viața monahală. În momentul acela Maica Domnului s-a făcut nevăzută. Când avea nevoie de duhovnic mergea singur în acel loc, iar Maica Domnului l-a întărit încât a postit 40 de zile, timp în care a fost îndrumat de sfântul care i s-a arătat.

Părintele Teofil de la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus ne-a arătat în cartea sa: „Cine sunt eu?” că în anii liceului a ascultat o predică a Părintelui Arsenie în care a spus că Mântuitorul Hristos i s-a arătat în biserica Mănăstirii Brâncoveanu sub chipul unui copil care plutea în aer, Mântuitorul fiind în acel timp în cadrul ușii din peretele care desparte naosul de pronaos. În această vedenie Domnul i-a arătat haina cu care Părintele era îmbrăcat, deși albă și curată, avea totuși o pată. Această pată reprezenta un păcat (Părintele nu a spus niciodată ce a fost acel păcat).

Altădată Domnul Hristos i s-a arătat în sfântul altar deasupra Sfintei Mese, tot sub chipul unui copil, căruia i s-a adresat cu cuvintele: „Sfinte îngere, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul”. Neprimind nici un răspuns și-a dat seama că nu este un înger, ci Însuși Domnul, Căruia i s-a adresat apoi: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Și a primit răspunsul din care a înțeles că va trebui să rămână acolo, la acea mănăstire, și să săvârșească lucrarea duhovnicească rânduită.

Într-o conferință pe care a ținut-o în fața unor preoți a spus următoarele cuvinte: „Așa că, în deplină cunoștință a misiunii noastre, putem pași la lucru că noi nu suntem singuri. Mântuitorul este cu noi. Personal am această cunoștință de care nu sunt vrednic. Mi-am văzut Stăpânul și mi-a arătat păcatele! Așa se deosebește adevărul de părere căci mi-a arătat păcatele mele, nu ale altora. Harul lui Dumnezeu, sălășluit în sufletele celor care au fost luminați cu Sfântul Botez, devine lucrător în măsura în care credinciosul colaborează cu el, adică prin nevoițe, rugăciuni, postiri, privegheri, ajunări, prin lacrimi de pocăință. Urmarea acestei nevoițe este că cel în cauză ajunge până la o măsură dumnezeiască încât se face vrednic să săvârșească lucruri mai presus de puterile omenești, de a săvârși fapte supranaturale, atunci când și unde voiește Dumnezeu”.

De asemenea daruri s-a învrednicit Părintele Arsenie. Dovadă sunt faptele săvârșite înaintea multor credincioși, despre care aceștia dau mărturie.

Un fost cântăreț de la Mănăstirea Sâmbăta își amintește că atunci când Părintele Arsenie era starețul mănăstirii, într-o dimineață, ieșind Părintele din biserică cea veche pentru a merge spre altarul din pădure pentru a săvârși Sfânta Liturghie, uitându-se în urmă să vadă dacă Părintele vine, s-a cutremurat și a zis: „Vai, Părinte, sunteți în foc!”. „Am simțit și eu că mă arde ceva” a zis Părintele. Și atât. S-a ferit să comenteze sau să comunice stările de har ale milei lui Dumnezeu care nu l-au părăsit niciodată.

Ne spunea Părintele că ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru, că a vorbit cu sfinții pe care-i pictează. Cei care mergeau la el îi simțeau puterea și ajutorul și pe mulți îi vindeca pe loc.

În lucrarea Părintelui Arsenie avem și cazuri de vindecări miraculoase. A vindecat un orb pe care mai întâi l-a spovedit și l-a împărtășit și apoi i-a zis să iasă din biserică. Cei prezenți au vrut să-l ajute fiind orb, dar Părintele i-a oprit zicându-le să-l lase să meargă singur. Ajungând la ușă bolnavul a zis: „Măi, fraților, eu văd!”. În acel moment i-a revenit vederea pentru toată viața.

Un om paralizat la pat a fost dus cu căruța la mănăstire și Părintele i-a zis să coboare din căruță. El a coborât și de atunci a mers normal.

La Mănăstire la Sâmbăta a venit o femeie care era adventistă. Părintele o cunoștea și i-a spus să-și facă cruce. Ea a început o rafală de cuvinte la adresa Sfintei Cruci. Părintele i-a spus din nou să-și facă cruce. Dar ea mai vehement vorbea cuvinte de hulă împotriva Sfintei Cruci. Atunci Părintele a luat crucea și a lovit-o peste gură, spunând: „Arză-te Sfânta Cruce!”. În acel moment femeia a căzut jos ca leșinată. După câteva momente s-a ridicat. În acest timp s-a văzut o dihanie care a trecut pe lângă ea și a dispărut. Toți au rămas încremeniți. Părintele a zis: „Vedeți cine a oprit-o pe femeie să-și facă Sfânta Cruce?”. Primul lucru pe care l-a făcut femeia după ce s-a ridicat a fost Sfânta Cruce.

Ultima serbare a Sfințelor Paști la care a participat Părintele Arsenie la Mănăstirea Sâmbăta a fost în anul 1948. Am fost și eu acolo. Între cei care au participat a fost și părintele Stăniloae și o mulțime de tineri, cei mai mulți studenți la diferite facultăți din țară. La sfârșitul Slujbei Învierii, Părintele a citit o rugăciune de dezlegare. Finalul acestei rugăciuni a fost mișcător până la lacrimi, mai ales când Părintele a rostit cu ochii plini de lacrimi: „*Jartă-i, Doamne!*”. Toți cei prezenți plângeau, gândindu-se, poate, că acesta e momentul solemn al despărțirii Părintelui de Mănăstirea Sâmbăta. După câteva luni a fost mutat la Mănăstirea Prislop, ca să urmeze calvarul închisorilor, canalul Dunăre - Marea Neagră, urmărirea permanentă de către autoritățile de atunci.

L-am cunoscut de timpuriu pe Părintele Arsenie și mulțumesc lui Dumnezeu că m-a învrednicit să cunosc un om sfânt. Cu cât trece mai mult vremea cu atât conștientizez mai mult faptul că omul acesta a fost, într-adevăr, trimis de Dumnezeu. Părintele Arsenie mi-a fost de ajutor în multe din împrejurările vieții. Mi-a spus de o suferință pe care o aveam. Înainte de a pleca în armată m-am dus la părintele, care era la Prislop, să-mi dea un sfat înainte de a pleca și aveam o durere sufletească pe care nu o spusesem nimănui. Eram foarte tulburat sufletește. Când m-am dus acolo mi-a spus el de ce m-am dus! Mi-a dat un remediu foarte simplu: Spovedania și Împărtășania. Mai era acolo părintele Dometie Manolache, care este înmormântat la Mănăstirea Râmeț. L-am mai întâlnit și la București în câteva rânduri.

Niciodată nu voi putea să mulțumesc lui Dumnezeu că am întâlnit un om sfânt cu care ne-a binecuvântat pe noi, românii. Aproape la toți oamenii se adresa cu: „Mă...”. Era foarte categoric și foarte deschis. A fost prețuit de foarte multă lume, l-au prețuit până la a-i acorda un cult; dar a fost și detractat de oameni care l-au bârfit, lucru care l-a mâhnit foarte mult. Spunea că a suferit mai mult din partea creștinilor decât din partea Securității.

Părintele Serafim Bădilă

Mănăstirea Căşiel

Am în mână fotografia Părintelui Arsenie, așa cum l-am cunoscut și pot să zic că din câți oameni ai lui Dumnezeu am cunoscut, unul mai plin de Duh Sfânt nu am întâlnit.

Când am fost la Drăgănescu, unde picta Părintele, dânsul a stat de vorbă cu fiecare, deci, a stat de vorbă și cu mine. L-am întrebat: „Părinte, pe ce să pun accent? Pe Psaltire, pe acatiste, pe «Doamne Iisuse...», pe cărți sfinte...? Cam asta e rânduiala mea de rugăciune”. Părintele a zis: „Mă, dar cine ți-a spus să faci asta? Zi rugăciunea minții și «Tatăl nostru» la care te poți gândi toată ziua”. După această discuție și altele am plecat de la biserică – unde era foarte multă lume care dorea să vorbească cu sfinția sa, în auzul tuturor – să ajungem în București ca să venim înapoi. Mama mea a zis că Părintele s-a urcat în trenul în care suntem noi. Am mers din vagon în vagon și am ajuns să-l găsesc pe Părintele și eram bucuroși că acum pot să stau de vorbă cu dânsul. Dar n-am putut! Părintele era urmărit de Securitate; ei erau îmbrăcați civil și eu nu puteam să știu cine sunt. O putere mă ținea și nu puteam să vorbesc un cuvânt. Văzând că timpul trece și eu nu pot vorbi cu Părintele, m-am gândit să pun în practică ceea ce mi-a zis și să zic și eu „Tatăl nostru”. Când am terminat „Tatăl nostru”, Părintele a întors privirea la mine și a înclinat din cap, ca și cum a aprobat această rugăciune. Acest lucru m-a făcut pe mine să-mi dau seama că Părintele are darul clarviziunii, e înaintevăzător.

M-am convins și mai mult pentru că un oarecare cetățean și-a pus haina lui, pardesiul la agățatoarea de la geam, unde stătea Părintele, dar nu a vorbit nimic. Dar, la un moment dat, înainte de a se încetini mersul trenului, pentru că urma o gară unde acel cetățean trebuia să coboare, Părintele i-a pus mâna de sus până jos pe pardesiu și omul radia de bucurie. Imediat, apoi, trenul a încetinit, omul a coborât, fericit că i-a fost binecuvântată haina de Părintele.

Deci, așa a zis Părintele: „Rugăciunea minții și «Tatăl nostru» care este rugăciunea cea mai puternică adusă de Domnul Hristos, care cuprinde toate trebuințele noastre”.

Părintele Arsenie stătea de vorbă cu oamenii și zicea: „Mă, mă duc să vorbesc cu sfinții”. Iată cine a fost Părintele Arsenie: un om care a vorbit nu numai pentru un om, ci pentru toată omenirea, că a vorbit tot de la Dumnezeu, pe care-L avea în inimă și care-i stăpânea mintea și viața.

La una din primele întâlniri ale mele cu Părintele Arsenie, dânsul mi-a zis păcatele în față, dar nu m-am supărat pentru că mi-am dat seama că este un sfânt și nu zice ca să te batjocorească. Fața îi strălucea de nu te puteai uita la dânsul, așa îi radia fața de lumină. Era îndumnezeit.

Pentru ce zic eu că avea darul clarviziunii? Am fost învățător la clasele I-IV 20 de ani. Mi-a spus: „Tu trebuie să pleci de acolo! Să te duci să faci teologia!”. La aceasta, eu i-am răspuns Părintelui cu gândul, pentru că nu îndrăzneam cu vorba. În gândul meu am zis: „Nu mi-am strâns bani și trebuie bani să faci o școală”.

Părintele mi-a spus: „Mă, îți pui problema că n-ai bani? Are mama ta!”. Fără să-i spun eu că tatăl meu a fost miner și a trecut la cele veșnice și mama mea a avut pensie, deci mă putea întreține, pentru că fratele meu era căsătorit și surorile mele erau la mănăstire. Deci, mama, din pensie mă putea ține. La acest cuvânt al Părintelui că mă poate ajuta mama mea, m-am opus a doua oară, spunând că nu sunt în stare să învăț a :limbi străine. Părintele îmi răspunde și la această împotrivire a mea: „Ce, acum îți pui problema că tu nu poți învăța limbi străine? Iaca înveți!”. Eu m-am împotrivit și a treia oară spunând că nu sunt așa deștept... Părintele strigă la mine: „Mă, tu n-ai auzi că trebuie să pleci de acolo?”.

Realitatea a fost că surorile mele au plecat la Oradea, iar eu am mai rămas o lună acolo și am fost conștient că, dacă și mama și surorile au plecat, întâmpinam niște greutăți și nu puteam face față singur acolo. Deci, s-a împlinit cuvântul că am plecat de acolo. Nu s-a terminat cu asta și la Așteia am rămas până a venit de hram Înaltul Andrei – Sfinții Împărați Constantin și Elena – și a zis: „Frate Nicolae, aș vrea să te sfințesc diacon la hram”. Cu îngăduința lui Dumnezeu am primit diaconia și la câteva luni preoția și am făcut Teologia, cum a zis Părintele.

Nu prea l-am ascultat eu pe Părintele. Mergeam pe la dânsul și de fiecare dată îmi zicea: „Mă, de ce vii la mine dacă tu nu ascuți? Să te duci la mănăstire!”. „Mă, acum te duci la Părintele Cleopa și spui: «Părintele Arsenie Boca m-a trimis la Sfinția ta să mă primiți

la mănăstire». Astfel, am fost sprijinit de rugăciunile Părintelui Arsenie. În primul rând de harul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului, de ocrotirea îngerilor și a sfinților, dar povățuit și de Părintele Arsenie.

În 28 noiembrie 2007 a fost al 18-lea parastas al Părintelui și am văzut așa mulțime de oameni la parastasul Părintelui încât cred că Părintele este un sfânt canonizat de Dumnezeu și de popor, pentru că pe măsură ce trece timpul simt ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciunile Părintelui Arsenie. Eu îl consider unul din cei mai mari sfinți pe care i-a dat România.

Mi-aduc aminte de un cuvânt al Părintelui care este o îmbărbătare pentru omul aflat în ispite și în păcate, în necazuri și în scârbe: „Dumnezeu iubește pe cel mai mare păcătos cu mult mai mult decât iubește cel mai mare sfânt pe Dumnezeu”. Deci, multă nădejde a dat oamenilor Părintele Arsenie și în viață și prin cărțile care au rămas și prin îndrăzneala pe care o are înaintea lui Dumnezeu să se roage lui Dumnezeu pentru noi. Printre alți mulți sfinți știuți și neștiuți, canonizați și necanonizați de Sinod, dar canonizați de Dumnezeu și de popor, este printre cei de frunte și Părintele Arsenie.

Îți mulțumim, Părinte Arsenie, și avem nevoie și în continuare de rugăciunile Sfinției tale! Roagă-te pentru țara aceasta, pentru poporul acesta ortodox ca să păstrăm credința ortodoxă, să nu fim prinși de erezii, tineretul să priceapă că evoluționismul care li se predă este o otravă și să ne izbăvim de mass-media care este – cum zicea Părintele Rafail Noica - „împotriva Bisericii Ortodoxe” și care transformă poporul acesta creștin – de la Sfântul Andrei și până acum, de 2.000 de ani - într-o Sodomă și Gomoră. Sunt mari ispitele în slujba lui Antihrist care sunt concentrate asupra mântuirii sufletului creștinesc din vremurile în care am ajuns noi și avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului și al tuturor sfinților.

Pr. David Stoica

Mănăstirea Sadinca (jud. Sibiu)

Când era copil, Dan Stoica se afla și el la mănăstire când Părintele Arsenie îi binecuvânta pe toți oamenii îngenuncheați. Dar pe el l-a ocolit. Atunci, copilul Dan a simțit nevoia să tragă pe capul lui mâna Părintelui Arsenie. A strâns mâna Părintelui cu mâinile sale, pe creștetul capului său și atunci Părintele a spus: „Călugăre, mă arzi!” și apoi: „Tu vei fi călugăr, te vei numi David și vei sta sus, într-un vârf de munte. Îți vei căuta multă vreme calea prin alte locuri, dar până la urma vei veni să ridici o mănăstire tot aici, în Ardeal, aproape de casă...”. Acestea s-au întâmplat întocmai. La 19 ani a devenit călugăr. După Căldărușani, Drăgănescu, Cozia, Pătrunsa și Sibiu, a ajuns, în sfârșit, să ridice acea mănăstire, la Sadinca, nu departe de Ocna Sibiului.

Părintele David merge adesea cu credincioșii pe acolo pe unde a trecut Părintele Arsenie (Prislop, Măn. Brâncoveanu...). „La Prislop, mi-am dat seama de puterea Părintelui Arsenie chiar și după moarte. O copila de 4 ani, cu familia, venise la mormântul de la Prislop al Părintelui Arsenie. Nu putea merge pe piciorușe. Era paralizată total. Stăteau toți îngenuncheați în jurul mormântului, cu frunțile lipite de pământ. Se rugau fierbinte, toți cu ochii închiși. Și, deodată, văd copilașul cum se ridică dintre ei, în picioare. Stătea așa, cumva speriată, nevenindu-i să creadă că este adevărat. Pe urma a început să sară într-un picior, de parcă vroia să se dezmoștească. Pe urmă a făcut câțiva pași. Atunci și-au ridicat și părinții frunțile din pământ și-au văzut-o... Ce bucurie poate fi mai mare? Ce fericire mai mare, decât să fii vindecat prin puterea inimii și a rugăciunii?”.

Pr. Nicolae Streza

- Sibiu -

Primele întâlniri cu Părintele Arsenie

Mulțumesc tinerilor din A.S.C.O.R. care m-au invitat și au acceptat să vorbesc despre *personalitatea marelui duhovnic Arsenie Boca*, pe care l-am cunoscut când eram elev de liceu, în anul 1942, când și-a început activitatea la mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, din Țara Oltului. După ce l-am cunoscut, în toate vacanțele mergeam din satul meu natal, Ludișor, (cam 15 km depărtare de mănăstire), și chiar în fiecare zi de duminică și sărbătoare, să-l văd și să-l ascult, alături de mii de credincioși. Împărtășindu-ne din darul său, am fost pe urmele părintelui, iată, aproape 60 de ani. A vorbi despre marea personalitate a părintelui Arsenie Boca este o temeritate și o îndrăzneală, atât în fața conștiinței noastre cât și în fața, mai ales, a Părintelui care ne priveghează de dincolo, ne vede și ne ajută tuturor celor ce-l cinstim.

Părintele Arsenie alegea în fiecare duminică la ușa mănăstirii un grup de 70-80 de credincioși, pe care îi chema în biserică, le citea molitva spovedaniei, le dădea un cuvânt de învățătură și apoi le spunea să rămână la mănăstire toată săptămâna. Mâncau la bucătăria mănăstirii, ajutau la trebuințele mănăstirii, și unii așteptau la ușa bisericii (7-8 inși) ca să intre la spovedanie. Prin taina spovedaniei pătrundea în adâncul, în profunzimea ființei oamenilor și îi îndemna să-și schimbe viața creștină, să se apropie de Dumnezeu mai mult. Erau adunați câteodată sute de oameni, iar părintele arăta cu degetul pe cei pe care-i chema la el sau le zicea chiar pe nume. Cei care erau strigați mergeau și intrau în biserică. Eram elev în clasa a șasea de liceu și mă aflam la marginea acestei mulțimi cu încă cineva din satul meu. La un moment dat, când Părintele alesese deja 7-8 inși, am zis că uite pe noi nu ne mai cheamă. Și, credeți-mă, la puține clipe Părintele a arătat cu mâna și a zis: „*Măi, Nicolae, vino și tu!*”. Avea darul înainte vederii. Așa a devenit duhovnicul meu pe parcursul vieții, până când autoritățile de atunci au obligat Episcopia

Aradului să-l scoată din monahism și să-l trimită cu domiciliul forțat la București, fiind supravegheat. Dar nu ne-a lăsat! L-am căutat și acolo cu toate greutățile, silindu-ne să nu-i facem probleme.

Părintele Arsenie s-a născut în satul Vața din ținutul Zarandului, unde a făcut și școala generală, urmând apoi cursurile liceului „Avram Iancu” din orașul Brad. După mărturisirea colegilor săi contemporani (din care unul a trăit până nu demult la Sibiu), a fost unul din cei mai deosebiți elevi ai liceului, șef de promoție în 1929. Dirigintele clasei împreună cu colegii, l-au pus pe Zian Vălean (căci așa îl chema înainte) să sădească un stejar în curtea liceului, pe care mai târziu colegii l-au numit *gorunul lui Zian Vălean Boca*. Apoi, se înscrie la Teologia din Sibiu în 1929 pe care o absolvă în 1933. La Teologie, de asemenea, a fost remarcat de colegi printr-o ținută ascetică, prin interiorizare, prin capacitatea de a învăța și de a se orienta nu numai în domeniul Teologiei, ci și în cel al științelor, în special al desenului (devenind cel mai mare pictor), dar și al muzicii; cânta la flaut. Liturghia pe care o cântă maicile la Prislop a fost organizată și armonizată de părintele Arsenie. Unul din colegii săi a spus că Părintele a fost și „infirmier al teologiei”. După terminarea Teologiei, este trimis cu bursă de către Mitropolia Sibiului la Belle Arte în București, unde audiază și cursuri de medicină, în special de anatomie ale unui mare anatomist de atunci. Acestuia îi prezintă o *experiență cu fotografia* (pe care anatomistul Reiner Franz a văzut-o). Aceasta consta în următorul lucru: a tăiat figura sa perpendicular și din fața (partea dreaptă a făcut o figură și din partea stângă alta și a ieșit două fețe diferite (știți că nu suntem simetrici, numai ochii noștri văd simetria dintre fețe). Când a văzut Reiner figura provenită din partea dreaptă a scris: *sfântul*; iar din figura provenită din fața stângă a ieșit o altă figură, sub care Reiner, cunoscutul anatomist, a scris: *omul cavernelor*, căci așa arăta. Mai târziu, părintele a spus că poate de aceea a pus Dumnezeu inima în partea stângă, ca să-l mai domolească pe omul cavernelor și să-l întoarcă spre partea dreaptă, spre Dumnezeu. La București a audiat și cursurile de mistică ale lui Nichifor Crainic (primul profesor de teologie care a propus mistică în Teologia de la București). Nichifor Crainic a fost ocrotit mai târziu de părintele Arsenie

Boca atunci când a fost urmărit. A fost în închisori și la canal, ca și părintele Arsenie.

Prin 1952-1953 când părintele a fost la canal, cei de acolo ca să-și bată joc de Sfinția Sa, l-au băgat într-o baracă cu delicvenți de rând. Rezultatul a fost că delicvenții s-au întors de la faptele lor rele, văzându-l și ascultându-l pe părintele, și l-au ocrotit. Când trebuiau să lucreze la canal, să sape și să care cu roaba, ei îl scuteau pe părintele de munca pe care trebuia să o facă, lucrând ei în locul lui. Erau cronometrați să vadă cât au lucrat. Iată ce influență a avut asupra unor delicvenți de rând un om al lui Dumnezeu!

După ce s-a întors de la studii din București în 1940, a fost tuns în monahism la mănăstirea Sâmbăta de mitropolitul Nicolae Bălan, apoi a fost trimis la Muntele Athos, pentru ca să cunoască felul de viață, de organizare și de trăire de acolo. A mărturisit o singură dată că a căutat un mare duhovnic care să-l învețe și pe dânsul să fie duhovnic. S-a rugat Domnului Hristos să-i scoată în cale un mare duhovnic de acolo, însă nu a reușit. S-a rugat și Maicii Domnului, care l-a dus în vârf de munte, în Athos, și a fost dat în grija unui duhovnic care a trăit cu 200 de ani înainte de dânsul!

Alături de părintele Arsenie

Întorcându-se de la Athos, în 10 aprilie 1942 a fost hirotonit preot ieromonah pentru mănăstirea Brâncoveanu, rectitorită de mitropolitul Nicolae Bălan. Astfel devine duhovnic al mănăstirii. Spovedania era cea dintâi pe care o făcea pentru rezidirea omului. În 1947 în postul Sfintei Marii, după sfânta liturghie și spovedanie, părintele Arsenie citea și explica părți din *Cărarea Împărăției*.

Înainte de a fi eu student la teologie, i-am zis părintelui să ne arate chilia dânsului din stăreția veche de la Sâmbăta. Seara pe la 10 ne-a arătat chilia (care era în fața bibliotecii): ferestrele erau spre munte, o masă în colț, pe care era o Biblie, o cruce și alte cărți; mai era un dulap: și un cuier, dar lipsea soba... în rest nu prea avea nimic. Ne-a spus că vom dormi acolo ca să vedem și noi cum e călugăria. După ce am spus cu toții câteva rugăciuni, am stins lampa (nu era electricitate

atunci), părintele s-a așezat pe scândura dânsului, așa cum era îmbrăcat cu rasa, și noi pe podeaua din mijlocul camerei. Noi nu am putut să ne odihnim, dar părintele ne-a întâmpinat dimineța zâmbind. A mai dormit odată părintele Arsenie, la noi acasă, când fiul meu avea câteva luni. Copilul adormea foarte greu seara. I-am spus Părintelui că o să plângă. Înainte de a ne culca părintele s-a uitat la copil, a fluierat spre el, iar acesta a dormit toată noaptea încât preoteasa i-a spus Părintelui că ar fi bine să mai vină pe la noi.

În 1946 începuse lucrarea la chilia din munte și am lucrat acolo o săptămână dormind pe jos, pe cetină de brad. Dintr-un perete de stâncă curgea un mic pârâiaș de apă, nu l-am întrebat pe Părintele, dar am înțeles, că pentru rugăciunea lui, Dumnezeu a lăsat acest pârâiaș pentru trebuințele noastre. Autoritățile au interzis apoi lucrarea, iar în 1948 Părintele a fost mutat de către Mitropolit la mănăstirea Prislop, fiind stareț aici între 1949-1950. Părintele spunea că cu fiecare dintre noi Dumnezeu are un rost pe care trebuie să-l împlinim, iar marii duhovnici ne ajută să ni-l descoperim. Părintele Arsenie pe unii i-a trimis în monahism, pe alții în viața de familie pentru a naște copii după rânduială.

... Părintele spune undeva că pentru cei păcătoși chiar un gând spre Dumnezeu, o lacrimă pentru viața lor păcătoasă, poate să aibă ultimul cuvânt înaintea judecății Sale. Numai să ai acest moment, chiar și în ultimele zile ale vieții! Dar la bătrânețe, cu un trup dogit și mintea pierdută, nu mai folosești la nimic. Deci, să ne întoarcem până avem conștiința minții, până suntem conștienți de ceea ce facem.

Diferite învățături

- *Cum îi trata părintele pe catolici?* Odată ne-a zis că *greco-catolicii* sunt „căpușa în jocul ortodocșilor”. Vorbind despre *unirea creștinilor*, care ar trebui să fie și pe care să o facem noi cei de acum, părintele spunea că se va ajunge la unire (între catolici și ortodocși, protestanții fiind eretici, chiar dacă sunt și printre ei unii mai apropiați de adevăr) numai când oamenii vor avea astfel de suferințe îndurate de la alții, care vor cere să nu se mai facă sfânta Liturghie, încât abia poate

atunci le va veni în minte să se unească, ca să poată împreună rezista încercărilor mari care vor veni asupra lumii prin lucrarea lui Antihrist. A zis părintele: „*Papa vrea unirea, dar numai cu Roma, de aceea poartă și o cruce strâmbă*” (așa are cârja). Totuși, unii teologi și episcopi catolici caută niște punți de legătură (cum ar fi i;icoana)

- Părintele îl laudă pe Sadhu Sundar Sing care nu era ortodox. De ce? Pentru că va veni vremea când va trebui să trecem peste confesionalitate, care ne învrăjbește și ne desparte. Acest sfânt (provenit dintre hinduși și nu se știe exact care era religia lui în India) a vrut să cunoască adevărul. A făcut o școală engleză unde a aflat de creștinism. A ajuns și la ideea sinuciderii. Când i s-a arătat Domnul Hristos a devenit apostol al Lui în Europa creștină și în India. De aceea, Părintele a avut numai cuvinte de apreciere față de acest om care a devenit apostol al Domnului Hristos în veacul XX.

Ce importanță are citirea Sfintei Scripturi? Poate orice creștin să o citească?

Părintele le spunea celor care ziceau că nu se prea pot ruga să înceapă cu citirea Noului Testament; să înceapă cu Evanghelia de la Matei și să citească cu mare atenție Predica de pe Munte de mai multe ori până ce va pătrunde și în minte ceva din Duhul Evangheliei. Părintele a zis despre sectari că „*se duc în iad cu Biblia în mână*”.

Ce semnifică un vis în care îți apare Iisus cu spatele? Dar un vis în care-l simți pe diavol urmărindu-te?

Eram la Drăgănescu și a apărut un tânăr din Alba-Iulia cam la 23 de ani, înalt, deșirat, subțire, cu o figură cadaverică și îl căuta pe părintele. Părintele nu prea i-a dat importanță la început. I-a cerut părintelui ajutorul spunându-i că toată noaptea îl chinuiește diavolul cu fel și fel de vedenii venindu-i și gândul sinuciderii. Părintele îi spune: „*Mă, da' aia ce o faci unde ai învățat-o, în armată?*”. Era vorba de onanie, păcatul lui Onan din Vechiul Testament. Aceasta ți-a mâncat energia din sistemul nervos simpatic. I-a mai spus: să te duci să te spovedești, să postești, să te rogi, să te căsătorești și să nu mai faci onanie. I-a spus să se ducă la o scenă din biserică și să arate ce diavol vede el în vis. M-a trimis și pe mine cu el. Am mers acolo și a pus mâna pe dracul onaniei.

Două scrisori de la Părintele Arsenie

Va marcat în mod deosebit un cuvânt sau o faptă a părintelui Arsenie?

Sunt multe. Am primit de la părintele două scrisori în împrejurări foarte grele din viața noastră. Prima a fost când urma să se nască băiatul nostru, soția mea având probleme cu sarcina, ajungându-se până la consensul medicilor de a face avort. Atunci i-am scris părintelui. Iată ce mi-a răspuns: „*Necazul vostru e destul de mare, dar trag nădejde că îl veți depăși cu ajutorul Sfintei Împărtășanii. Așa se țin ispitele de orice hotărâre eroică pentru legea lui Dumnezeu. Dragii mei, greu s'at îmi cereți. Nădăjduiesc că Stăpânul vieții nu va arăta deșertă osteneala atâtor rugători pentru viață. Poate că vreți să vă vorbesc și ca un om mai real. N-aș putea decât: 1. consultând cele mai autorizate păreri ale medicilor dintre care unii ar fi de părerea întreruperii sarcinii, iar alții ar conta pe puterea de supraviețuire a organismului uman (să renunți la medicii care propun întreruperea sarcinii, să asiguri mamei toată liniștea... 2. grija sufletească prin Sfintele Taine, care sunt un factor neprevăzut de medicină*”.

Altă scrisoare: eram diacon în Sibiu și, așa cum sunt și azi absolvenții de teologie, vroiam să-mi găsesc o parohie la oraș. Era o parohie în Sibiu, singura care avea post de diacon, și preotul de acolo a venit (după ce diaconul pe care-l avusesese plecase) la rectorul de la teologie – părintele Nicolae Neaga – cerându-i să-i recomande un diacon. Am fost recomandat eu, dar pe parcurs lucrurile au luat o întorsătură destul de grea. I-am scris părintelui Arsenie pentru că nu știam ce să facem. Iată ce ne răspunde părintele în 14.VIII.1950: „*Dragii mei, odată mi-a fost pe limbă să vă întreb de ce rămâneți în Sibiu într-o situație cam neprecisă, provizorie. Poate că atunci nici nu mi-ați fi ascultat. Frate Nicolae, mi-ai dat trei alternative: renunțarea la diaconie și salariu, renunțarea la cooperatie și salariu (lucram ca funcționar civil) și renunțarea numai la salariul diaconiei. Din alternativele acestea lipsește a patra: preoția la țară. Dacă nu te-ai gândit la ea, nu ți-o pot da nici eu, fiindcă nu te încântă perspectivele ei sau chiar ai vrea să o ocolești. Totuși situația de*

funcționar nu-i o perspectivă, nu-i poți împlini condițiile totale și rămâi pe dinafară [cum s-a și întâmplat: lucram la un birou de facturare și după ce au aflat cei de acolo că sunt și diacon m-au dat afară]. Pe cât îți cunosc sufletul și datorită examenului pe care l-ai trecut cu soția ta, îți propun, totuși, să lași Sibiu și să te retragi la țară, până și în Chirpăr (un sat din Țara Făgărașului). E mai bine popă decât un număr în Sibiu! Rămânerea ta în Sibiu era motivată dacă te țineai de carte. (dar nu am putut pentru că au venit copiii și greutățile, iar doctoratul se dădea doar la București). Dar cartea și cu serviciul nu merg bine nici una. Mai aveai un motiv să rămâi în Sibiu dacă părinții și socrii puteau să te ajute. Du-te în Chirpăr și vezi ce oameni sunt acolo, și dacă-ți place rămâi la ei [Părintele a fost acolo; când era la Sâmbăta îl chemau oamenii și se ducea prin diferite sate. Îmi spunea și cum să merg:]. Poți să iei trenul până la Nochrih și de acolo nu mai e mult; sau poți să ajungi și de la Arpaș, Săsăuș, Chirpăr. În satul tău să nu te duci oricât ar trage tatăl tău de tine. Consătenii s-ar târgui cu creștinismul și ar pierde. Străinii ți-i poți apropia mai bine decât consătenii și rudeniile. Rămâi la soluția a patra: preoția, că prin ea ai să te mântuiești. O conștiință preotească n-are nimic de pierdut, ci totul de câștigat în orice împrejurări. Asta-i sfatul meu. La toți de bine, Arsenie”. Rezultatul a fost că am plecat preot la țară, am stat la o parohie de lângă Sighișoara 16 ani și jumătate, apoi, prin concurs, m-am mutat la Târgu-Mureș, unde am stat 31 de ani.

După ce ne-am dus la Târgu-Mureș, unde am avut o parohie de foști greco-catolici și ne-a fost destul de greu, părintele care a fost în Lazaret (Sibiu) a fost numit profesor de teologie. Am vrut să ne mutăm în Sibiu. I-am spus aceasta părintelui Arsenie care, însă, a zis: „Acolo-i canonul vostru, la Târgu-Mureș, până ieși la pensie. Că în adevăr o spun: oamenii aceia au nevoie de voi, mai mult decât cei din Sibiu care sunt credincioși, iar bisericile de aici sunt pline”.

Închei cu un cuvânt al Părintelui:

„Nimeni pe lume nu este absolut necesar pentru nimic. Vei fi sau nu, vei interveni sau ba, progresul, lumina tot se va face, cu tine sau fără tine. Există o energie ascunsă care mână lucrurile înainte. Să nu-ți închipui, sărmană făptură pieritoare, oricât de

bine ai fi înzestrat, că dacă nu ești tu lucrurile n-au să meargă înainte. Lumina se face și fără tine pe deasupra capului tău. Poți fi folositor, dar absolut trebuitor nu ești pentru nimic.

Prin urmare, la ce străduința? Oricum vor sta lucrurile, tu îndeplinește-ți înainte menirea pe care o simți, dacă o simți. Câtă vreme auzi în tine glasul unei misiuni, continuă-ți calea mai departe, oricâtă experiența brutală ar fi venit să-ți arate că țelul crezut al străduinței tale s-ar putea lipsi de munca ta. Ți-a fost rănită prezumția pe care ai avut-o? Poate că nu mai înțelegi rostul încordării și sensul utilității tale? Nu înceta să fii ceea ce ai fost. Isprăvește ceea ce făceai ca și cum n-ai fi încercat nici o dezamăgire.

Poate că, fără știința noastră, noi slujim vreunui scop al naturii, un scop care-i prea mare ca să-l înțelegem, prea vast ca să ni-l închipuim și pentru care Dumnezeu ne-a pus în suflet impulsia curbă pentru noi, dar luminată pentru El. Soldatul nu pricepe planul generalului, dar fără să-l priceapă îl aduce la îndeplinire. Întocmai așa sună cuvântul Scripturii din Vechiul Testament: ori pricep, ori nu pricep, ori ascultă, ori nu ascultă, tu spune-le cuvântul Meu”... (4 apr.2002 – Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca)

Pr. Ioan Ciungara

Copăcel

Vorbind despre Părintele Arsenie, parcă Dumnezeu v-a adus aici în această zi (7 noiembrie) căci ieri am participat în parohia vecină la înmormântarea unui ucenic al Părintelui – Morar – cumnatul Măicuței starețe de la Mănăstirea Prislop. În predica de la înmormântare, părintele duhovnic de la Mănăstirea Prislop a spus că Morar a fost un ucenic al Părintelui Arsenie și că Părintele i-a spus: „Mă, tu când vei muri vei fi conștient. Vei fi bătrân, dar vei avea mintea întreagă”. Într-adevăr, a fost un om înțelept și a murit într-o zi de duminică, fiindu-i copiii acasă (un fiu de-al lui l-a căutat des pe Părintele, acum este preot la București și redactor la niște reviste teologice). Așa a murit cum i-a spus Părintele: a fost conștient până când s-a despărțit de lumea aceasta.

L-am cunoscut pe Părintele chiar de când am fost la Seminar; la început am mers la dânsul împreună cu alți colegi care-l cunoșteau. Când am mers la dânsul, fie singur, fie cu colegi de la seminar, fie cu colegi preoți mai târziu, cu toate că avea mult de lucru se cobora de pe schele și zicea: „Mă, cu voi trebuie să stau de vorbă!”. Nu totdeauna se întâmpla așa pentru că era multă lume la Drăgănescu, iar Părintele lucra și vorbea fără să se uite înapoi, spunea fiecăruia de ce a venit, ce ar trebui să facă și, mai ales, să se ferească de multe păcate. Era, parcă, Sfântul Ioan Botezătorul care biciuia foarte mult păcatul.

Ne-a sfătuit și pe noi ca teologi, ne-a dat sfaturi și pentru preoție. Ca preot am învățat multe de la Părintele și pot spune că am și asistat la lucruri minunate. Ne spunea să nu ne batem joc de cele sfinte pentru că vom da socoteală în fața lui Dumnezeu. Apoi să fim cu luare aminte la pomelnicele pe care le pomenim, mai ales că sunt însoțite și de banul văduvei, deci să le pomenim cu toată grija și dragostea față de cel care-l aduce.

Despre Taina Spovedaniei nu ne-a spus prea multe pentru că trimitea pe credincioșii care îl căutau la preotul lor duhovnic: „Mergeți, mă, în satul vostru și vă spovediți acolo”. Ca să înțelegem noi, ca preoți, cât de dificilă și de grea este această Taină, ne-a dat un exemplu: ne spunea că a venit odată cineva la dânsul la spovedit și și-a dat seama că este de la Securitate, care căuta să-i găsească motive ca să îl aresteze. I-a spus direct: „Părinte am omorât un rus”. Apoi a făcut o pauză, aștepta răspunsul. L-am întrebat pe Părintele ce i-a spus, pentru că dificilă întrebare i-a pus la spovedanie. Părintele i-a spus: „Mă, dacă tu l-ai omorât și tu vei muri”. Apoi Părintele ne-a explicat: „Dacă îl spuneam că bine a făcut că l-a omorât, că uite, suntem sub stăpânirea lor, imediat mă aresta. Dar dacă i-am spus că și tu va muri, el nu și-a dat seama, pentru că muritori suntem. Astfel nu avea cum să mă prindă în acest cuvânt meșteșugit”.

Părintele ne învăța să predicăm împotriva păcatului, să ocolim păcatul, să nu încurajăm păcatul; de aceea, o parte din învățătura Părintelui era îndreptată spre păcat. Le spunea celor de față: „Mă, pentru cutare păcat ai ajuns în situația asta de boală, ai ajuns în situația de a te părăsi copilul, de a nu te asculta copiii...”.

Părintele ținea foarte mult să fie ascultat. Dacă mergeai de câteva ori și vedea că starea ta sufletească nu s-a îndreptat te mai și certa; spunea: „Mă, ajută-mă ca să te ajut! Degeaba spun eu să faci cutare lucru dacă tu nu mă ascuți!”. Se supăra pe unii care veneau des, dar nu-l ascultau și nu se îndreptau prin trăirea și viața lor. Părintele a învățat, dar la cuvânt adăuga și fapta. Într-un cuvânt de-al Părintelui, dânsul zicea că în lume nu se face mai mare abuz ca de cuvântul Evangheliei; Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci stă în fapte; nu trebuie să vorbești că ești creștin, ci trebuie să taci și să arăți că ești creștin! Acest lucru l-a arătat Părintele de multe ori, de multe ori îl găseam în tăcere. Ne îndemna, mai ales, la fapte.

Când eram la teologie, am îndrumat pe mulți colegi să meargă să-l caute pe Părintele, printre care și pe (viitorul) PS Daniil, care adesea venea în clasă și-mi spunea: „Frate Ioane, mai spune-mi câte ceva despre Părintele Arsenie”. Apoi am avut bucuria să aflu că a ajuns un apropiat al Părintelui. Și părinții mei l-au căutat pe Părintele. Tatălui meu, care se pregătea să meargă în război, i-a spus: „te vei întoarce, dar roagă-te mult acolo”. A stat vreo 7 ani în război, a fost și rănit și îngropat de un obuz, dar cuvântul Părintelui s-a adeverit. S-a întors sănătos și mereu îl pomenea pe Părintele. Am avut și un unchi care a fost foarte apropiat, un căraș al Părintelui Arsenie; avea o trăsură cu cai și Părintele mereu apela la dânsul și la drumuri mai lungi... Mărturisea acel unchi al meu că la Sâmbăta, când a fost ridicat de securitate, a fost pus în mașina care venise să-l ducă la Făgăraș. Părintele le-a spus: „Mă, voi mergeți cu mașina că eu vin pe jos și ajung înaintea voastră”. Ei nu au vrut. Le-a spus că o să ajungă înaintea lor pe jos. Dar când s-a urcat în mașină aceasta nu a mai pornit... Părintele a rămas să meargă pe jos și a ajuns înaintea celor care vroiau să-l aresteze.

Eram într-o zi la București și era o tânără însoțită de un tânăr. La un moment dat ea zice: „Părinte, e viitorul meu logodnic. E un băiat credincios”. La care, Părintele îl întreabă: „Unde ești student?”. A zis că la drept. „Crezi în Dumnezeu?”. „Cum să nu cred, Părinte?”. „Și Îl mărturisești pe Dumnezeu?”. „Cum să nu, Părinte?”. „Păi, mă, dacă tu

ieși un mare avocat și mai marii tăi te pun să scrii împotriva lui Dumnezeu, tu scrii sau nu scrii?”. Cu aceste cuvinte l-a blocat pe acel tânăr și nu a știut ce să răspundă. La care Părintele îi dă răspunsul: „Măi, dacă vei scrie împotriva lui Dumnezeu nu mai ești creștin, așa cum mărturisești. Dacă nu scrii împotriva lui Dumnezeu vei avea mult de suferit din partea celor care te pun la această încercare”. Și-a dat seama că Părintele i-a spus un mare adevăr.

Părintele m-a chemat, chiar de departe din curte, în biserică. Venise o doamnă mai tânără de la Târgu Mureș. Și mi-a zis: „Iată, părinte, haide să arăt lumii că nu ghicesc, că nu-s ghicitor”. Și a întrebat-o: „Mă, te bate?”. „Mă bate, Părinte”. „Bea, se îmbată?”. „Da, Părinte”. Și a spus Părintele: „Și bunicul său a fost bețiv și tatăl lui și el. Și dacă nu-l vei lăsa, dacă nu te desparti și nu pleci de la el are să te împuște, are să te omoare”. Eram în vremea regimului comunist și n-am înțeles atunci aceste cuvinte și după ce Părintele s-a retras iar în biserică să picteze am întrebat-o pe doamnă cine este, ce este soțul dânzei. Mi-a spus că soțul ei lucrează la securitate și că are grea cruce cu el. Mi-a mai spus că nu știe cum Părintele i-a aflat taina că nu i-a spus nimeni. Părintele ținea să le spună celor care aveau soți cuprinși de patima beției să-i părăsească, lucru pe care nu l-am înțeles atunci. Am înțeles că patima beției stăpânește pe câte un om, pe câte un creștin, pe câte un soț, toată viața și, într-adevăr, strică toată familia.

Părintele a fost întrebat și de mine și de alți preoți despre acele dezlegări ale Sfântului Vasile, despre Molitvele Sfântului Vasile cel Mare. Mi-a spus să nu le citesc, să-i las, eventual, pe cei de la mănăstire să le citească, pentru că diavolul e lăsat de Dumnezeu să stăpânească pe cineva și dacă Dumnezeu vrea să mântuiască pe acel om prin chinul diavolului, n-ar trebui noi, ca preoți, să intervenim acolo. Acest lucru îl mai spunea și Părintele Cleopa.

În legătură cu aceasta Părintele mi-a dat mai multe exemple, unul chiar din împrejurimile Făgărașului: „Mă, vezi, dacă preotul cutare s-a ținut mereu să citească aceste molitve, ce a pățit? Știi că ești de acolo!”. L-a lăsat preoteasa, l-au părăsit copiii, a avut scandal cu oamenii

în parohie, a mai inventat și alte rugăciuni care nu erau în tipicul Bisericii noastre și, iată, că a ajuns să fie batjocură diavolului. Părintele spunea că diavolul este ca un stup de albine: dacă treci pe lângă ele nu se întâmplă nimic, dar dacă bagi bățul în stup, atunci vin albinele asupra ta.

Mulți preoți și credincioși care au fost la canal spuneau că Părintele a fost deosebit, i-a impresionat pe toți prin puterea credinței, prin puterea și energia trupească, deși mâncarea, de multe ori, o dădea altora mai slabi trupește. Chiar și cei care îl păzeau și îl chinuiau au regretat când Părintele a plecat de la canal.

La Sâmbăta, într-o perioadă, Părintele nu a mai vorbit. Povestea cineva din Voivodeni că după o vreme, la o Sfântă Liturghie în mănăstire, la cea rugăciune de prefăcere a darurilor în Trupul și Sângele Domnului, i-a venit așa un grai și un glas de puternic, încât s-a zguduit mănăstirea.

Altădată, Părintele săvârșea Sfânta Liturghie la altarul din pădure și toată lumea a văzut că vine un nor pe deasupra, a început să picure; oamenii (cu umbrele și fără umbrele) aproape să părăsească locul de rugăciune. Părintele a spus: „Puneți umbrelele la loc că nu mai plouă”. Așa s-a și întâmplat.

Acest lucru s-a întâmplat și la Prislop când am fost și eu la primele parastase ale Părintelui. Plouase cu vreo 2 zile înainte și în acea zi m-am dus cu mașina pe ploaie până la Prislop. În toată țara ploua din abundență. Eram mulți preoți și ne-am gândit să slujim în biserică, dar în cele din urmă am zis să ieșim afară fiindcă era lume foarte multă. În momentul când s-a dat binecuvântarea la Liturghie în altarul pregătit lângă biserică, ploaia a încetat. Am mers și la mormânt și după ce s-a terminat parastasul, după „veșnica pomenire” din nou s-a pornit ploaia și abia am ajuns până acasă pe o ploaie torențială.

Părintele a venit odată la Ludișor (un sat vecin) într-o vară secetoasă, fiind chemat la un maslu de obște. I-au zis: „Părinte, veniți că murim de foame, noi și satele învecinate”. Părintele a venit, s-a rugat cu preoții de acolo, au făcut Sfântul Maslu. Părintele a plecat pe jos. Oamenii i-au spus că-l duc cu căruța până la Sâmbăta. Dar dânsul le-a zis că vrea să meargă pe jos. Și spun oamenii că Părintele ar fi

binecuvântat satele și locurile pe unde a trecut și după aceea secetă a dat Dumnezeu și ploaie și un an cu belșug, încât toamna oamenii ziceau că mâna lui Dumnezeu a lucrat prin Părintele Arsenie și i-a salvat de la pieire.

Cineva din satul vecin mergea des la Părintele, era o femeie credincioasă. Părintele când a văzut-o i-a zis: „Du-te acum înapoi cu ce poți pentru că nora ta se urcă în căruță să meargă la doctor să-și facă avort. Du-te și oprește-o!”. A ajuns cu ce a putut de la București la Făgăraș și a ajuns acasă chiar când nora era urcată în căruță să meargă la Făgăraș la medic. Le-a spus că Părintele a trimis-o ca să spună să nu facă acest păcat pentru că va fi greu de toată familia. Nora nu a mai făcut avort și chiar a mai avut și alți copii. Era împotriva păcatului uciderii, așa cum ne învață Sfinții Părinți și Biserica. De multe ori Părintele spunea: „Mă, de ce nu-l omori pe fiul cel mare, că e botezat? De ce să omori pe unul care nu este încreștinat?”. Spunea asta pentru ca să-i sperie pe oameni, să-i facă conștienți de fapta lor, nu cu gândul ca să-l omoare.

Mereu le spunea celor cu avorturi: „Măi, nu numai că veți da răspuns în fața judecății, dar cei care rămân copii în familie (cei neavortați, cei născuți) vor fi foarte chinuți și veți avea de lucru cu ei”. Unei femei i-a spus: „Câți copii ai?”. Ea a spus că unul. Și Părintele i-a zis: „Dar ceilalți 9 unde sunt? Vai, vai, ce va fi de capul tău! Acest copil te va chinui mai mult decât ceilalți nouă”. Și așa a avut să se întâmple, fiind un copil problemă.

O femeie din satul vecin care-l căuta des pe Părintele, mi-a spus într-o zi că avea obiceiul de a drăcui și nu se putea stăpâni. S-a dus la Părintele și i-a spus să o ajute. Dar Părintele, până să zică ea acest cuvânt, i-a spus: „Tu, decât să-l mai pomenesci pe cel rău mai bine prinde-te cu dinții de masă să-ți rupi dinții”. Atunci ea a început să plângă, Părintele a binecuvântat-o și a zis: „Dumnezeu să ne ajute”. Și din acea clipă nu a mai rostit și nu a mai pomenit numele celui rău.

Părintele a zis: „Mă, eu nu ghicesc. Eu îi spun omului ce are pe suflet”. Părintele este cinstit aici, în Țara Făgărașului, în mod deosebit.

Eu ca preot am fost ajutat de Părintele. Nu mi-a spus taina vieții mele, ca preot, dar mi-a zis: „Mă, după ce nu mai sunt, mai strigă câteodată: Părinte Arsenie, ajută-mă!”. Cred astăzi că și Părintele ne-a ajutat, de acolo de unde este, pentru a redobândi liniștea și a scăpa de marile frământări de după revoluție, de aici din sat (cauzate de neînțelegerile dintre ortodocși și uniți).

N-ai cum să nu te gândești la ceea ce ne-a învățat, la ceea ce a făcut, la atâtea minuni făcute de Părintele în viața oamenilor. N-avem cum să nu-l pomenim pe Părintele Arsenie că a fost atât de aproape de noi. Foarte multă lume spune că este un sfânt al nostru și mai ales al făgărășenilor și foarte multă lume ar dori să fie canonizat, să fie trecut în rândul cuvioșilor părinți, al sfinților plăcuți lui Dumnezeu pentru că L-a slujit pe Dumnezeu, pentru că a avut un dar deosebit. Eu întotdeauna spun celor care l-au cunoscut și nu l-au cunoscut, că un Părinte Arsenie se mai naște doar la 1000 de ani. Nu știu ce mă face să rostesc mereu acest cuvânt.

Poate vreodată Sfântul Sinod se va apleca să cunoască mai bine viața, trăirea, sfaturile Părintelui Arsenie și îndemnurile sale deosebite, ca ale Sfântului Ioan Botezătorul, și, poate, printr-o minune a lui Dumnezeu și prin vrerea lui Dumnezeu să-l cinstim și în calendarul Bisericii noastre. O parte din ierarhii noștri l-au cunoscut pe Părintele, unii au fost chiar ucenici ai Părintelui.

Noi îl pomenim și în rugăciunile noastre cu nădejdea că și Părintele ne pomeneste. Foarte multă lume, credincioși din toată țara merg la Prislop și peste săptămână și în zi de sărbătoare și de duminică. Părintele nu poate fi uitat, iar credincioșii transmit cuvânt bun și sfânt despre Părintele și va fi tot mai cunoscut în neamul românesc...

Arestarea Părintelui Arsenie

(scrisori)

Pr. Dr. Mihai Săsăujan

...Personal, în arhiva Episcopiei Aradului, am găsit trei documente în legătură cu arestarea **Părintelui Arsenie**, o arestare absolut brutală: 10 oameni au venit să-l aresteze într-o noapte, au intrat în chiliile maicilor de la Mănăstirea Prislop, au folosit un limbaj absolut murdar și l-au ridicat pe Părintele Arsenie pentru a fi anchetat. După un timp oarecare **Părintele Arsenie** se întoarce la mănăstire și scrie episcopului său – Andrei Magieru al Aradului – o scrisoare impresionantă. Voi cita un text în legătură cu arestarea din Mănăstirea Prislop a Părintelui Arsenie Boca:

„În noaptea de 15 spre 16 ianuarie 1951, orele 5 dimineața, a fost ridicat de un grup de 10 oameni din partea autorității de stat. Aceștia nu au prezentat nici un ordin, procedul a fost brutal, au intrat în chiliile surorilor, vorbind foarte necuviincios, toate acestea fără nici o motivație”.

Vă citesc acum o scrisoare pe care dânsul o scrie, la întoarcerea la Prislop, episcopului Andrei Magieru al Aradului. Textul este absolut impresionant pentru verticalitatea morală și profunzimea suflească a Părintelui Arsenie:

„De Buna Vestire, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns acasă, la Prislop, sănătos, mult folosit și tot atâta de senin. Bucuria n-are multe vorbe, de aceea, dimpreună cu obștea v-o împărtășim așa cum e, cu recunoștință și smerită metanie, pentru că faceți parte, în toate privințele, din motivele ei. Am aflat că după Paști veniți la noi. Vă așteptăm așa cum vechii creștini își așteptau părinții. Dar, pe lângă motivul străvechi, mai e și unul local, mai nou: îndeplinirea ultimelor forme în conducerea obștii de aici, ceea ce îmi va asigura și mie răgazul preocupării de ceilalți talanți care-i am, cu care n-am lucrat încă nimic pentru Iisus. Al Preasfinției

Voastre fiu duhovnicesc, Arsenie” (Prislop, 3 aprilie 1952). Documentul este convingător prin conținutul lui. El exprimă atmosfera duhovnicească specifică Mănăstirii Prislop la acea dată și liniștea sufletească profundă a celui deținut mai mult de 1 an pentru anchetele impuse de autoritățile comuniste ale vremii.

Revin la momentul arestării Părintelui Arsenie și așa vrea să vă citesc o scrisoare a obștii Mănăstirii Prislop pe care întreaga obște – Monahia Zamfira și celelalte maici de la Mănăstirea Prislop – o trimit episcopului Aradului Andrei Magieru, insistând, rugându-l să intervină la Patriarhul României, iar acesta la puterea de stat pentru a se rezolva cât mai repede problema Părintelui Arsenie. Din scrisoarea obștii Mănăstirii Prislop către episcopul Andrei Magieru reiese importanța personalității Părintelui lor duhovnicesc – Arsenie Boca - pentru ele, în acea vreme, la mănăstire:

„Preasfințite Stăpâne, cu strângere de inimă, vă aducem la cunoștință, precum ni s-a spus, ridicarea Părintelui nostru Stareț și duhovnic, Arsenie, de către autorități. O facem din ascultare. Pentru noi el este mereu prezent în formarea creștinească pe care ne-a dat-o. Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care îl socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru, în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins Părintele Arsenie, Preasfinția Voastră veți veni până la obștea Prislopului, încercând personal sau prin delegați, să arătați Înalt Preasfințitului Patriarh rolul și activitatea Părintelui Arsenie în această mănăstire și, prin ea, în această regiune. Cunoașteți caracterul pur religios al activității Părintelui Arsenie, încadrată în întregime în spiritul Sfânt al Bisericii. Cunoașteți înflorirea pe care a luat-o mănăstirea noastră sub conducerea Sfinției sale. Cunoașteți caracterul ortodox pe care îl imprimă, pe nesimțite, în rândul foștilor uniți, fapt pe care-l știe mai îndeaproape părintele protopop Ciobanu al Hufegului, care ar putea fi delegat. Având în vedere cele de mai sus, fiți sigur, Preasfințite Stăpâne, că numai o neînțelegere a putut provoca ridicarea Părintelui Arsenie din partea autorităților. Știm că numai Înalt Preasfințitul Patriarh poate interveni pentru a lămuri

această neînțelegere. Credem că nu ne veți părăsi. Așteptăm clipă de clipă întoarcerea Părintelui nostru Stareț și duhovnic. Până atunci, rămânem după puțină, mărturii ale Ortodoxiei, conștiința obștii monahale că sunt mărturii ale Ortodoxiei. După faptele noastre ne veți cunoaște ca ucenice ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos, rod al activității Părintelui Arsenie în această mănăstire. Întru aceasta ne sprijină poporul și cu aceasta vă vom putea mulțumi de sprijinul pe care nu ne îndoim că ni-l veți da. Cu smerită metanie, vă sărutăm dreapta, ale Preasfinției Voastre fiice duhovnicești” – semnează părintele Dometie și numele și semnăturile monahiilor de atunci de la mănăstire.

...Iată, de data aceasta, nu doar mărturii orale, ci documente scrise, de arhivă, care vin să contureze profilul unui cleric, al unui slujitor al Bisericii Ortodoxe, într-o anumită stare de fapt, socială și politică din România... Ierarhul Aradului a intervenit de nenumărate ori la Petru Groza – primul ministru, la ministrul cultelor – Stanciu Stoian, la patriarhul României pentru ca să rezolve situația preoților din acest moment... (Timișoara)

Câteva învățături de la Părintele Arsenie

Pr. Simion Todoran

- Cuvânt la Parastasul din 28 noiembrie 2007 -

1. „Fiecare dintre noi duce un ateu în spate, trupul pe care-l avem. De la starea aceasta trupească până la a face din trup «Templul al Duhului Sfânt» (1 Corinteni 3, 16), de a face din el «Biserica lui Dumnezeu», este luptat, de cele mai multe ori, o viață întreagă” spunea Părintele. Deci, trebuie să știm că lupta aceasta nu este o luptă de o zi, de două, de trei, ci că trebuie să avem răbdare, îngăduință și o viață întreagă ne trebuie ca să ajungem la măsura desăvârșirii.

2. „Firea trupului fiind oarbă, surdă și mută, nu te poți înțelege cu trupul decât prin osteneală și foame. Aceasta, însă, trebuie să fie condusă după dreapta socoteală, pentru că s-au făcut și s-au văzut și știm din Pateric că foarte mulți au căzut și în dreapta, adică atunci când s-au luptat, vrând să ajungă la desăvârșire au căzut în păcat, în mândrie, în slavă deșartă”. De aceea, spune că trebuie condusă după dreapta socoteală ca să nu ne dăuneze sănătății. Postul și rugăciunea sunt două lucruri pe care le avem și cu care putem să alungăm poftele din noi. Așa cum spunea și Părintele foarte pe scurt, dar și din Sfânta Scriptură și din viața noastră „foamea îmblânzește fiarele”. Când înțelegem postul ca pe o stare în lupta spre desăvârșire înseamnă că începem urcușul nostru duhovnicesc.

3. „Când dreptatea lui Dumnezeu se întoarce asupra noastră a sosit vremea de plată sau ispășirea”. De multe ori venim, aici la Prislop la Părintele, și, în general, avem necazuri, avem încercări. Ispășirea nu-i o pedeapsă de la Dumnezeu, ci un mijloc de înțeleptire, o îndreptare mai aspră. Iar fiindcă dreptatea lui Dumnezeu mereu se ține între faptă și răsplată, putem vorbi chiar de o lege a dreptății, ca de o lege milostivă prin care ne curățim de

petele faptelor rele. Dacă răbdăm necazurile de bună voie, neumblând cu ocolirea, ne ajută Dumnezeu, iar de nu vrem să primim cele ce vin peste noi că nu le înțelegem, nu ne ajută Dumnezeu, deși El ar fi vrut”.

Cu alte cuvinte, Părintele spunea aici să luăm încercarea ca o binecuvântare. Dânsul a luat în viață toate încercările ca o binecuvântare și când a fost în închisoare și când a fost scos din mănăstire; a stat 30 de ani, ca să nu slujească pentru că a făcut ascultare, deși au fost voci care au spus că trebuia să slujească pentru că putea. N-a putut pentru că a ascultat de ierarhie așa cum se cuvine pentru că a depus votul ascultării. Un călugăr se remarcă, mai ales, prin voturile pe care le are asupra lui și, mai ales, dacă le respectă. Părintele Arsenie a fost, deci, un exemplu și din acest punct de vedere.

4. „E știut că pentru a scoate un gând rău din inimă trebuie să o învălui de mai multe ori în cuvântul cel bun ca să o izbăvești din robia gândului rău. Asta e calea cea mai lungă: calea de la minte la inimă”. Ca să-l faci pe om să înțeleagă trebuie să te adresezi inimii. Inima, ca să poată să fie luminată, trebuie să fie așezată în minte.

5. „Când auzi pe cineva făcându-te tobă de blesteme, nu te pripi cu mintea și nu sări cu gura, răspunzându-i ce nu trebuie. Nu-l întreba pe el: «De ce mă ocărăști?», ci întreabă-te pe tine: «Oare de ce mă ocărăște omul acesta?». În orice caz, răspunde Dumnezeu pentru păcatele mele”.

Personal nu l-am auzit niciodată pe Părintele să vorbească de rău pe cineva. N-a vorbit de rău niciodată, ci dacă a putut să spună a spus doar cuvinte de mângâiere și dacă a putut să ajute pe cineva, a făcut lucrul acesta. Părintele îți spunea păcatul în față, pentru că avea această putere duhovnicească deosebită. Părintele Arsenie avea un dar deosebit. Părintele Arsenie era un om instruit, a studiat: Teologie, Belle Arte, cursuri de medicină și a fost un om care citea cu o plăcere deosebită.

Într-o situație la București, când m-a vizitat cu ocazia sfințirii bisericii de la Drăgănescu, a stat la mine acasă și l-am văzut cu câtă pasiune citește și se interesează de tot ceea ce este nou. Îl preocupau, mai ales, problemele de antropologie creștină și faptul că o familie, cum a fost familia Sfântului Vasile cel Mare, a putut să aibă copii numeroși

și mulți sfinți. Se interesa și se întreba: oare cum este posibil să se facă lucrul acesta? Tot cu lucrarea lui Dumnezeu.

6. „Încercările nu sunt o pedeapsă, ci o școală, lumină pentru mine și milă de la Dumnezeu. Că le simțim noi ca suferințe? Spune Părintele: De nu le simțim ca atare, n-am învățat nimic. Precum plăcerea e dascălul păcatelor, așa durerea e dascălul înțelepciunii lor din odihnă până acum n-a ieșit ceva de folos”. A făcut lucrul acesta și toate încercările și toate ispitele care i-au venit în viață le-a luat și le-a pus în seama lui Dumnezeu.

7. „Toate necazurile ne vin de la greșeli, nu de la Dumnezeu. El numai le îngăduie și spală cu ele vinovățiile noastre. Oamenii nu înțeleg că vindecarea prin necazuri nu dovedește părăsirea lui Dumnezeu”. Adesea auzim: m-a părăsit Dumnezeu, mă bate Dumnezeu că am atâtea necazuri în viață. Atunci când ai necaz să știi că Dumnezeu se milostivește de tine: „Ba chiar prin aceea că Dumnezeu are grijă de noi, dacă avem necazuri”. Mântuitorul spune: „În lume necazuri veți avea. Îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (In. 16, 33).

8. „Nu fericiți pe cei ce n-au necazuri în lumea aceasta, căci cunoscându-i Dumnezeu că n-au minte să-I înțeleagă căile, nu le rânduiește o îndreptare prin încercări în lumea aceasta, ci osândă în cealaltă”.

9. „Până nu vom ajunge de aceeași părere cu Dumnezeu despre viața noastră pământească, despre cealaltă de pe celălalt tărâm, nu vom avea liniște în suflet, nici unii cu alții și nici sănătate în trup și nici în orânduirea omenească”. Acest lucru ar trebui să-l știm și să-l înțelegem foarte bine. Deci, trebuie să ne punem de aceeași părere cu Dumnezeu. Nu pe Dumnezeu să-L punem de acord cu noi, ci noi trebuie să fim de acord cu Dumnezeu. Până nu vom face lucrul acesta nici noi, nici între noi și nici în societatea noastră nu va fi pace.

„Trebuie să ne plecăm înțelepciunii atotștiutoare a lui Dumnezeu, Care, în tot ceea ce face, urmărește înțeleptirea noastră, ori pricepem, ori nu pricepem aceasta. Când plecăm capul și vrem să noi ce a vrut Dumnezeu, în clipa aceea căpătăm liniștea sufletului, orice ar fi dat peste zilele noastre”. Atunci când Îl ai pe Dumnezeu, orice greutate devine o binecuvântare și este foarte ușoară.

Mântuitorul spunea: „Luați jugul Meu că este ușor și sarcina mea că este ușoară”. De ce? Pentru că Dumnezeu este Cel ce ne poartă și pe noi și greutatea noastră.

10. „Credința este un risc al rațiunii, dar nicidecum o anulare a rațiunii, ci, dimpotrivă, o iluminare a ei. E o absolvire a sufletului într-un «dincolo» al lumii acesteia, în spațiul divin al existenței. Conștient de această dezamăgire fără să fii mort deloc și în lume, experiezi, trăiești la intensități nebănuite sentimentul libertății spiritului. Acum scapi de frică. Va urma, apoi, o realitate de o evidență absolută”. Astfel înțelegea Părintele subtil ce este credința – care este această iluminare, această angajare ca să treci dincolo. În momentul în care ești un om credincios, pătruns de Dumnezeu, orice s-ar întâmpla cu tine, vei învinge!

Am văzut oameni din toate părțile, din străinătate, din întreaga țară care sunt prezenți aici cu ocazia acestui sfânt parastas. Știm că Părintele, de acolo de unde este, ne binecuvântează și se roagă pentru noi. Sunt convins și de acele cuvinte pe care le-a spus Părintele, că „Va lua țara foc din Prislop” – și de la alte mănăstiri, focul spiritual al renașterii noastre.

Pr. Petru Vamvulescu

Părintele Arsenie zicea că, în cazul muceniciei, puțin la început este mai greu, dar după aceea, Dumnezeu încercând bunăvoința, credința și dragostea noastră ne ușurează durerile încât nu mai simțim focul lor, cruzimea lor.

Sfinții de demult știau de Părintele Arsenie pentru că erau în legătură. Ne spunea Părintele Arsenie: „A fost Sfântul Vasile pe la mine și m-a muștrat că prea vă canonesc pe voi”.

Fumatul atacă mintea și credința omului, nu doar plămâni, inima, sângele și organele respiratorii.

Să ne spovedim din toată inima și din tot sufletul nostru.

Despre Sfânta Împărtășanie Părintele Arsenie spunea: „Nici prea rar, dar nici prea des pentru nevrednicia noastră, că noi nu avem viața mucenicilor și a creștinilor de demult”.

Părintele zicea că Dumnezeu nu răsplătește și nu pedepsește cele mai multe aici, ci dincolo, la judecată. Dar aici dă, din când în când, câte un semn.

„Când Dumnezeu nu va mai asculta rugăciunile sfinților pentru tot felul de păcate și de neazuri care sunt în lumea aceasta, mai este una care nu se poate să nu fie ascultată: Maica lui Dumnezeu care are o milă și o stăpânire nemăsurată. Ea și Sfânta Liturghie”. Părintele Arsenie a spus: „Inima și sufletul meu îmi este la icoana Maicii Domnului”.

Pr. Oprea (Cinciș)

Prin anii '50, un credincios, cântărețul Morar Ionică din Cinciș, a fost de față la o întâmplare. Când Părintele Arsenie a ieșit din biserică la Mănăstirea Prislop, toți oamenii care stăteau jos pe pajiște, lângă izvor, s-au ridicat în picioare să-i sărute mâna Părintelui. Doar un copil a rămas jos. Unchiul copilului i-a zis Părintelui să-l ierte pe copil că nu s-a ridicat deoarece acesta nu poate să se ridice, niciodată nu și-a putut folosi picioarele. „Ba poate” a zis Părintele și a întins mâna copilului. Copilul a prins cu mâna un deget al Părintelui și s-a ridicat în picioare. De atunci copilul n-a mai avut nimic și a putut să meargă.

Maica Stareță Marina

Mănăstirea Hurez

Să-i iubești pe toți care te batjocoresc

Erau două persoane din Orașul Victoria – mama și o fiică – și l-au întrebat pe Părintele Arsenie, că nu știau ce să facă: Să meargă la mănăstire sau să se căsătorească? Și l-au întrebat pe Părintele Arsenie. Părintele a zis: „Mă, e grea călugăria, dar e mai grea căsătoria ca să îți-o duci așa cum trebuie”.

Eu nu am fost la înmormântarea Părintelui Arsenie. Când a murit, eu eram la Seminar la Craiova. Eram foarte tulburată, dar nu știam de ce. Numai după ce am ajuns în gară la Craiova a venit cineva și mi-a

spus: „Ați auzit că a murit Părintele Arsenie?”. Atunci parcă mi-am găsit răspunsul de ce eram așa de tulburată. Nu știu din ce cauză a murit Părintele, așa a vrut Dumnezeu. **Părintele că s-a rugat să fie mucenic, să moară mucenic.** Părintele a fost mucenic toată viața!

Părintele era pentru naștere de fii. Mi-aduc aminte că, la un moment dat, în mintea mea încolțise ideea ca, dacă mă căsătoresc, să trăiesc în curăție. M-am dus cu un băiat din Sibiu la Părintele și aveam în minte acest lucru, și pentru că acest băiat mi-a garantat că se va lăsa cum vreau eu, adică se va conduce și după cum vreau eu în familie. Aveam părul scurt și aveam batic pe cap și pe sub batic îmi cădea puțin păr pe frunte și când am ajuns la Părintele, dânsul mi-a dat cu mâna pe frunte și mi-a zis: „Nu vrei să ai frunte?”. Dar fără să-mi dau seama că „fruntea e ceea ce sunt acum”. I-am spus: „Ba da, Părinte, dar mi-am spălat părul și de asta mi-a căzut”. Părintele mi-a zis a doua oară: „Nu vrei să ai frunte?”. I-am spus: „Ba da...”, îi tot explicam. Dar Părintele zice: „Știu, mă, știu”. Dar, probabil o fi zis: nu înțelegi nimic... A zis: „*Dacă vrei să te căsătorești să nu crezi că trăiești așa cum te-ai gândit tu*”. Asta nu o știam decât eu, că vroiam să trăiesc în curăție, dar căsătorită. Mă făceam că nu înțeleg ce vrea să zică, dar eu știam foarte bine, însă ca să nu mă întrebe cei din jur... Părintele mă apasă încă o dată: „*Dacă vrei să te căsătorești să aduci toți copiii că asta-i familie binecuvântată, nu să crezi că trăiești în feciorie așa cum gândești tu*”.

Și mamei mele tot așa i-a zis: „*N-ai vrut să-l ai și de asta ai probleme cu copiii*”.

În momentul în care i-am cerut binecuvântare pentru mănăstire, Părintele a zis: „*Mă, du-te, dar vă va mai mătura*”. În mintea mea am zis că să nu ne măture Dumnezeu. Apoi Părintele a continuat: „*Și pe mine m-a măturat, dar nu m-a măturat Dumnezeu*”. Nu știu la ce s-a referit, pentru că dacă nu murea Ceaușescu deja era decretul care urma să fie pus în aplicare sau că va veni ceva de acum încolo peste noi.

Părintele mai zicea: „*Dacă te duci la mănăstire să-i iubești pe toți care te batjocoresc*”. Eu țineam foarte mult la fratele meu cel mic, care avea problemele lui, și a zis Părintele: „*Ia vezi, dacă fratele*

tău ți-ar da două palme, îl mai poți iubi la fel ca înainte?”. Și după ce am ajuns acasă, nu după multă vreme le-am primit, deși nu mă așteptam. Lupta a fost extraordinară ca să-l pot iubi la fel, mai ales că atunci lucram pentru el un pulover și mă gândeam atunci să i-l stric.

Deși înainte duceam o viață mai lumească, am fost și la Părintele; intrarea mea în mănăstire se datorează Părintelui Arsenie. Pot să zic că intrarea mea în călugărie e numai a Părintelui. Părintele mi-a zis și de Mănăstirea Horezu. Nu am lăsat să-mi spună dânsul la ce mănăstire să mă duc. Am zis eu: „*Ce ziceți de Horezu?*”. Fără să știu că Părintele a fost pe la Horezu și-l cunoaște foarte bine și are fiice duhovnicești. Părintele a zis: „*Mă, du-te, dar o să-ți fie greu la Horezu că e multă muncă*”. Poate că s-a gândit la lucrul acesta și pentru faptul că starea sănătății mele nu prea era bună. Cu ajutorul lui Dumnezeu și al Părintelui și al Sfinților Brâncoveni am reușit, până acum.

Maica Tecla

Mănăstirea Cârțișoara - Arpașul de Sus

Când vorbeam cu sfinția sa, când mă uitam în ochii Sfinției Sale, parcă Îl vedeam pe Mântuitorul, parcă vedeam cerul senin și multe alte lucruri minunate.

Un frate de-al mamei mergea la Prislop cu încă un vecin și Părintele le-a spus: „*Mă, voi ați venit aici cu tămâia diavolului, cu tubachera*”. După ce a terminat Sfânta liturghie le-a spus să meargă pe un deal din apropiere să taie niște crăci pentru un gard. Și o să vină și dânsul. Când au ajuns s-au pus să se odihnească. Dar Părintele Arsenie era acolo. Și i-au spus: „*Părinte, cum ați venit aici?*”. Le-a spus: „*Pe lângă voi, mă*”. O maică le-a zis că Părintele merge prin aer. Nu l-ați văzut pentru că nu ați fost vrednici.

Într-o noapte au venit să-l aresteze și l-au urcat în mașină, dar nu au putut să plece cu mașina. Părintele le-a spus că nu o să poată să plece de acolo până nu se dă dânsul jos din mașină. Când s-a dat jos a pornit mașina și le-a spus: „*Vedeți, mă, numai eu dacă vreau vin, nu mă puteți duce voi*”. L-au închis și dimineața au găsit camera descuiată și stătea acolo și se ruga.

Multă lume mergea la dânsul. A fost o femeie la dânsul care plângea mult pentru că avea un singur băiat care a fost închis și acum nici nu a scăpat bine și l-au închis din nou. I-a zis Părintele: „Numai pe acesta îl plângi. Dar pe aceia cărora le-ai făcut chiuretaj nu-i plângi? Aceia pe care nu i-ai lăsat în lume îl amărăsc și pe acesta și pe tine”.

Altă femeie a mers la dânsul la Drăgănescu și i-a spus că i-a adus niște unt bun de oaie. Părintele i-a spus: „Bine că ai adus. Du-te în fața bisericii și unge stâlpii ăștia cu untul tău”. Femeia a zis: „Cum, Părinte, eu l-am adus pentru sfinția ta”. S-a dus și a uns stâlpii cu unt și au ieșit vreo șase șerpi care lingeau untul. A zis părintele: „Vezi, mă, ăia sunt copiii tăi pe care nu i-ai lăsat în viață. Mie nu-mi trebuie untul tău”.

Când era în biserică a venit un sectar ca să-l urmărească; cum a intrat în biserică le-a spus oamenilor să facă loc și i-a spus aceluia să iasă afară pentru că e sectar. A spus să nu stăm de vorbă cu ei pentru că ne atrag cu minciunile și cărțile lor. Tuturor ne spunea să mergem la biserică, să ne rugăm, să citim Psaltirea, să facem bine, să facem milostenie, să-i ajutăm pe săraci... Ne spunea să nu mergem nici la catolici, nici la sectari și să nu vorbim cu ei...

Trageți de voi către creștinism Citiți cărți egale cu Testamentul Învățați să mâncați cu lingură mică!

Scrisoarea Părintelui Arsenie către N.

Rememorează-ți: «N., trage de tine la creștinism!». Tu nu faci decât că-l studiezi pe dinafară, din cărți. Tu încă nu te-ai angajat existențial în creștinism, adică cu toată sinceritatea de conștiință și cu toate «riscurile» acestei angajări. «Riscuri» față de tine, întâi; și apoi: față de «firea omenească», în general. Toate instinctele tale sunt «în primejdie» în fața creștinismului, în fața trăirii lui Hristos. Acestea sunt cele dintâi «alarme» ale naturii slăbite de păcat în fața «primejdiei» de-a fi «înghițite» de Viață – adevărata Viață.

Îți descriei o latură a slăbirii tale sufletești.

Mai este una.

Un psiholog francez contemporan a făcut o mare descoperire, care sună, în cuvintele lui, cam așa: «Intellectul nostru e structurat dialectic; adică: orice idee apare în câmpul luminos al conștiinței, trezește, prin inducție, și ideea contrară. De aceea, să nu te miri că: făcând să realizezi o idee, te poți «trezi» făcând exact contrarul ei».

Cu aceste elemente de ajutor poți mai ușor să te înțelegi pe tine însuși, să-ți explici aproape toate «împotrivirile» tale și față de tine și față de oameni (taică-tău, de pildă) și față de Omul cel pogorât din Cer – făptura noastră cea nouă -, cum se exprimă Sf. Pavel.

Ce pot să te ajut e să te cunoști pe tine însuși, în cea mai intimă «surubărie» a naturii tale și să decizi tu însuși cum trebuie, cu destinația ta în lume.

De această parte a ta de osteneală sinceră cu «reparația» ta, în lumina credinței și a cunoștințelor pe care le primești (datorită nevoițelor părinților tăi) nu te poate scuti nimeni. Nici tu nu te vei putea scuti.

Maica Stareță Marina Lupou

Mănăstirea Bic - Sălaj

Eu mă duc seara în bisericuță, la icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, mă închin, citesc ceva, mă opresc la Cărarea Împărăției, o las deschisă... Cineva a donat-o. Să nu creadă lumea că eu fac ceva exagerat (mai ales că se știe că am fost la Prislop). Duhul Sfânt, printr-o femeie oarbă din Zalău, a adus Cărarea și buchetul de Acatiste al Maicii Domnului și icoana Părintelui, pe care le-a donat mănăstirii, dar să le ținem în biserică, pentru ca oricine vine să aibă ocazia să citească fie rugăciune, fie din Cărarea Împărăției. Și pe Părintele lângă Cărare. Asta a fost dorința ei. Pă:Și a zis: „Așa a fost voia lui Dumnezeu”. Dacă am fi pus-o noi ziceau că am pus-o noi de capul nostru și poate ne și sancționa cineva. Nimeni nu ne-a întrebat niciodată că de ce le ținem acolo sau de ce le-am pus. În Cărare ne vorbește Părintele. De n-ar mai fi scris nimic și de n-am mai citi nici o carte, dar Cărarea este cutremurătoare.

A zis Părintele când era la Prislop: „*Mă, citiți cărți care sunt egale cu Testamentul*”.

Când am auzit eu prima dată despre Părintele Arsenie am avut vârsta de 17 ani. Eram în Timișoara și acolo aveam o gazdă credincioasă sibiancă. Îmi povestea de la Mănăstirea Sâmbăta că era un Părinte călugăr acolo și acum e la București unde pictează o biserică; stă pe scară și spune la oameni tot.

De la 17 ani mi-am dorit eu să ajung la acel Părinte. Și tot atunci m-am hotărât și pentru mănăstire. Acolo la Timișeni, la mănăstirea Bodrog, mergeam eu când eram în Timișoara. Acolo am văzut lumina credinței și dragostea de mănăstire și multe lucrări dumnezeiești. În 1974 am intrat în mănăstire. Când am ajuns la mănăstire la Govora, ne-a povestit Maica Stareță Emanuela (Dumnezeu să o odihnească), despre Părintele Arsenie. Părintele a trecut pe la dânsa cu o săptămână înainte de a merge noi acolo, un grup de fete de la Timișeni. Acolo la mănăstire n-avea personal, era în perioada comunistă. I-a spus Părintelui: „Mă duc la episcopie și spun că mă retrag” și că se întoarce înapoi la Horezu,

pentru că dacă nu are personal nu poate să facă față acolo. Părintele zice: „*Nu te necăji, mă, că-ți vor veni*”. Maica nu a realizat, dar peste o săptămână noi am fost acolo. Vă dați seama, despre noi era vorba că mergem la Timișeni, nu la Govora! Așa a lucrat Dumnezeu!

A trecut vremea și eu eram bolnavă foarte rău. Însă nu am spus la maica Stareță că sunt bolnavă și am tras și eu în ascultare acolo; eram în mijlocul verii în 1975. Aveam cancer la ficat, dar eu nu știam. Erau niște medici cazați la mănăstire care i-au spus maicii starețe: „Să tratați fata asta că moare”. Am fost pe la toți doctorii la București, la Sibiu, la Timișoara, de prin iulie până prin noiembrie. Dar eram tot mai rău.

Atunci maica stareță m-a trimis la Părintele, la București, la Drăgănescu. Mergeam îmbrăcate civil. Când ajungem, Părintele era în ușă, și zice: „*Mă, în sfârșit ai venit!*” Și atunci m-am cutremurat și am zis că Părintele știe de când am dorit eu să ajung la dânsul. Dânsul era călugărul care stă pe scară și pictează și spune la oameni tot (eu cu tatăl am rămas de la gazda mea). Aveam 27 de ani, și de 11 ani am dorit să ajung eu la acel Părinte. După ce zice vorba asta, mă lasă și merge și vorbește cu alte femei, după care iar vine și zice: „*Hai lângă sobă că ești înghețată de frig*”. În gândul meu am zis că Părintele știe că eu am înghețat? Iar m-am mirat. Și iar mă lasă și merge și vorbește cu altele. După aceea vine a treia oară și zice: „*Mă, dă slavă lui Dumnezeu că ai ajuns în mănăstire. De-ai ajunge să rozi pietrele, de acolo să nu pleci!*”. Iar m-am minunat! Părintele știe cât am suferit eu până am ajuns în mănăstire, cum tatăl meu a vrut să mă căsătorească forțat și eu am fugit înainte de nuntă... Și iar m-a lăsat și s-a dus cu alți credincioși (era lume multă pe acolo). Și acum, a patra oară, vine foarte hotărât și a zis: „*Tu, cu sănătatea ta ești ca-ntr-un azil de bătrâni acolo, dar mai ai ceva ce nu știi tu, da-ți spun o pildă. Un om era bolnav de cancer - asta ți-o spun ție! Doctorii l-au lăsat acasă că moare - asta ți-o spun ție! (exact așa era cu mine). El a venit la mine. Eu i-am spus să se pregătească de moarte - asta ți-o spun ție! Peste un an se duce la control, dar doctorii nu-i mai găsesc nimic - asta ți-o spun ție!*”.

Și mă lasă. Și, gata, lăsată am fost! Nimic! Părintele a vorbit cu alții... Și frământată, vine vremea să plecăm. Îi sărutăm mâna și ieșim.

Eu de la poartă m-am întors înapoi. M-am prefăcut că-i sărut mâna, că-i mulțumesc, dar aveam de gând să-l întreb foarte hotărâtă ce va fi de soarta mea. „Părinte, vă rog să mă iertați, dar ce ziceți sfinția voastră, mai am eu de trăit sau nu?”. Și atunci mă scutură de mână și zice: „*Mă, până mai e nevoie de tine ai să mai trăiești, când nu... zborul... Și când te doare măgarul acesta (a făcut la mâna dânsului așa) zi așa: îmi pare bine că mă scap de tine! Și orice bucurie în viață vei avea să nu te prea bucuri, și orice necaz cât va fi el de mare, să nu te prea necăjești*”. Asta mi-a fost rețeta! Și am plecat.

Eu aveam mai multe boli și numai mîntea o aveam întregă: ulcer duodenal aproape perforat (eram propusă pentru operație), insuficiență cardiacă, aveam și la plămâni căci am făcut o congestie complicată; cu un an în urmă am fost în spital și mi se dădea în gură de mâncare, am umblat în bătă căci nu puteam sta pe picioare din cauza reumatismului în urma unui îngheț de la 15 ani. Deci numai mîntea îmi rămăsese întreaga, nimic n-a fost în mine bun. Și am tras concluzia că la mine s-a referit părintele când mi-a zis de cancerosul acela căci așa s-a întâmplat și cu mine, deoarece doctorii mă dăduseră acasă. Nu puteam să fac nici serviciu, tânără eram, de pensionat nu se putea că nu aveam decât un an jumătate în câmpul muncii. Eram acasă și prin minune dumnezeiască m-a primit maica stareță Emanuela, care era ucenica Părintelui Arsenie, în mănăstire.

Trec 20 de ani și foarte greu am venit încoace, în toamna lui 1994. Apăruse ecograful și atunci pe aici era minune să faci un ecograf. Am mers cu cineva la spital și am văzut că i-a făcut ecograf. Hai să văd care e starea sănătății mele, așa numai de curiozitate. Eu, care am fost moartă și am înviat. I-am spus doctorului să-mi facă și mie un ecograf, dar să urmărească în mod special ficatul și stomacul (cancerul era la ficat). După consultație mi-a spus: măicuță, totul e ca la nou născut! Atunci i-am povestit întâmplarea și dânsului.

De când am fost la Părintele, de 20 de ani de zile, eu n-am mai fost la medic, decât la dentist sau am vizitat pe cineva la spital, dar medic pentru mine n-am avut nevoie. Au început să nu mă mai doară mâinile și picioarele, am început să mănânc (eu 10 ani n-am putut ține post, trebuia să mănânc și e dulce în post). Am început să lucrez și

munceam dezinteresat. Viața pe care o am de la Dumnezeu pentru mine e o minune. Până să merg la Părintele mâinile mă dureau îngrozitor. După ce am fost la Părintele simt că am în mână ceva ce nu-i al meu. Trupul și ființa mea le simt naturale, dar asta nu.

După ce am venit la Prislop munceam foarte mult și ridicam mult, și aici m-a mai încercat o dată stomacul, dar rău de tot. Dar asta pentru că L-am supărat pe Dumnezeu și pe Părintele. Dar Părintele m-a vindecat o dată, eu acum nu-i mai spun. Și deschide Părintele subiectul la masă. N-am vrut eu să-i spun, n-am vrut să mă plâng pentru că am zis că așa-mi trebuie. Așa ne-a învățat dânsul să zicem că *asa ne trebuie* dacă ni se întâmplă și ce ne vine de la Dumnezeu. Nu că am eu vreun merit, dar în momentele alea cu stomacul când mă durea așa rău, am fost foarte conștientă că așa-mi trebuia. Părintele, la masă, întreabă pe maici, pe fiecare pe rând, cu ce suferă. Când ajunge la mine zice maica stareță: pe Marina o cam doare stomacul. Iar Părintele zice: „*Și n-ai observat din ce?*” „Am observat că din ridicături și din post”, dar nu i-am mai spus că și din supărare. Părintele se uită așa la mine și zice: „*Mă, mai fii și tu doctor pentru tine, mă!*” Și gata! Dar din ceasul acela nici până astăzi nu mă mai doare stomacul. Dânsul a zis să fiu eu doctor pentru mine, dar în schimb m-a vindecat. Ce doctor să fiu eu pentru mine, ce pot eu face pentru mine?

Altădată eram la clopotniță. Dânsul lucra la clopotniță, făcea ceva reparații. Eu duceam două găleți cu moloz. Și a zis: „*Mă, mai puțin, mă, că au cam slăbit puterile*”. Și am și lăsat gălețile jos și am zis: „Vai, Părinte, vă rog să mă iertați, dar nu mai rezist să fiu bolnavă și tânără cum am fost și să mă îngrijească alții. Mai bine să-mi dea Dumnezeu orice și să ajut eu pe alții mai în vârstă decât mine”. Mai târziu mi-au slăbit și mai tare puterile.

Bucurii spirituale am avut multe. Când venea Părintele la noi era o bucurie... Ne învăța maica Timoteia să zicem: să ne bucurăm cu turemur. Am multe și frumoase amintiri. Părintele nu prea vorbea. De multe ori nu vorbea. Eram odată în bucătărie și a zis: „*Mă, puneți perdele acolo, mă, că uite-așa umblă securiștii pe acolo. Eu când pornesc din București și ei pornesc, ajung înaintea mea aici*”.

Odată, când era sărbătoare, Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul, eram la toacă. Îi plăcea Părintelui cum bat toaca (mie mi-a picat de bine și m-am bucurat că am făcut și eu ceva bun). Odată a întrebat maica stareță că cine a bătut toaca și m-a întrebat și dânsul: „Tu ai bătut toaca?”. I-am spus că da. A spus că-i place. Eu i-am spus „Mă bucur că vă putem și noi bucura cu ceva, Părinte”. Și de atunci, când era la noi numai eu băteam toaca. A venit o maică și a zis: Marina, hai că Părintele a vorbit cu toată lumea, numai tu n-ai fost. Și atunci trage ea clopotul și fug. Și primul cuvânt pe care mi l-a zis Părintele a fost: „*Mă, o văzui pe mamă-ta urcând în sus*”. Eu am zis: Părinte, mama mea nu-i aici. Dar Părintele a zis: „*Mamă-ta a fost, mă!*”. Apoi am zis că poate a fost mama maicii Luciana (era cu mama ei). Dar Părintele a zis mai aspru: *Mamă-ta o fost, mă!* Nu puteam eu să-l contrazic pe Părintele că doar Părintele știe ce-o văzut. Îi spune maica stareță că am necazuri cu familia și-mi spune așa: „*Fă tu ce trebuie aici și în măsura comportării tale de aici se vor rezolva și problemele celelalte ale familiei*”. Și altădată mi-a spus: „*Mă, știi că porți o temniță grea în spate?*”. Eu mă gândeam că a mea și a moșilor și strămoșilor. Dar Părintele zice: „*Nu, mă. Ci trupul pentru suflet este temniță. Și, mă, nu mai râde printre oameni, mă, că nu la toți le place râsul tău. Că cei ce-ți vreau binele trupesc nu ți-l vreau pe cinstite*”.

Și s-a terminat; eu am fost ultima. Au trecut două zile și primesc telefon să merg de urgență acasă, în Sălaj, la mama mea, care avea ceva necazuri. Eu, când mi-a spus Părintele că *a văzut-o pe mamă urcând în sus*, mi-am zis: când ajung acasă o să o întreb pe mama ce a făcut ea la ora asta, de Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul, la ora 9,30. Că asta e ceva, numai că eu nu înțeleg.

Când am ajuns acasă prima dată am întrebat-o acest lucru. Mi-a spus că s-a dus în casa de sus să-și ia hainele să se îmbrace pentru biserică. Și mi-a zis: „Știi că mi-ai lăsat poza Părintelui, rezemată de cruce. M-am oprit cu hainele în brațe în fața pozei cu Părintele și am zis: Părinte sfinte, tare-s necăjită. Trimite-o pe fată până acasă. Că nu mai știu ce să mă fac cu. Și atunci mi-a zis Părintele: păi, du-mă în casa în care stai, nu mă ține aici! Și atunci a luat mama poza și a pus-o la

icoană, așa, în margine, la Maica Domnului, acolo la grindă, cum îi la țură casa cu grindă (după 20 de ani, când i-o ieșit sufletul, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și la Părintele și a închis ochii). Iată că am aflat taina pe care mi-a spus-o Părintele în Prislop: (*O văzui pe mamă-ta urcând în sus*). Deci, când stăteam eu de vorbă cu dânsul în Prislop, Sfînția Sa stătea și cu mama mea în Sălaj.

Încă o întâmplare, care e cutremurătoare. Poate multă lume zice că exagerez, dar nu mă interesează. Așa o spun, cum a fost. Dumnezeu nu va lăsa până în sfârșit să se acopere adevărul. Și mai ales adevărul despre Părintele, pentru că un asemenea om ca Părintele nu a mai avut România! Dânsul a spus odată o vorbă: „*Mă, de mântuit s-au mântuit mulți, dar pe culme ajung puțini. Se nasc din mileniu în mileniu*”. Părintele nu a spus că-i dânsul acela, dar zicem noi, așa a fost, s-a dovedit din trăire și din faptele și viața dânsului.

S-a îmbolnăvit mama mea de cancer și a trebuit să vin acasă. Foarte greu am pornit spre casă după 20 de ani de mănăstire, deși a fost mama mea și mă durea. Am încercat să o ducem acolo (la Prislop) și a stat o jumătate de an, cancerul a avansat și când i s-a apropiat sfârșitul nu a mai vrut să stea acolo, la Prislop, deși eu m-aș fi bucurat foarte mult. Părintele a spus că acolo o înmormântăm. Măicuța Zamfira a zis că noi te ajutăm pe tine și pe mama, dar este mai bine să mergi acasă să o îngrijești, că acolo e și sora ta (bolnavă de cancer) și, chiar dacă va muri, va rămâne acolo între ele și vor avea o mângâiere când merg la cimitir la ea, dar până aici e mai greu. Când am auzit de plecat acasă, m-aș fi dus la moarte, nu că mi-ar fi fost groază să grijesc pe mama mea, dar nu puteam concepe să ies din mănăstire. Atunci am spus și măicuței Zamfira și Părintelui că mă duc ca pe front la război, pe linia întâi. Maica Zamfira a zis: „Du-te Marina, că noi suntem alături de tine”. Când am ajuns acasă i-am făcut Sfântul Maslu, Spovedanie. M-am ocupat și de lucrurile de pe afară. A rămas sora mea cu mama să o îngrijească, boala era avansată deja. N-aveam calmante (morfină), decât algocalmin (dar ce să faci cu el la cancer la sân). Ziua eram la treabă, noaptea stăteam lângă dânsa și sora mea a rămas lângă ea. Se tot muta și la un moment dat a zis să o dea jos pe scăunel ca să-i fie mai ușor din

cauza durerilor. Dar sora mea, fiind bolnavă, a scăpat-o jos. S-au speriat rău și au strigat amândouă la Părintele Arsenie. Și atunci, Părintele, în momentul acela, a fost acolo, îmbrăcat în veșminte preoțești cu crucea în mână și a zis cuvântul pe care mi l-a zis mie când am plecat din Prislop: „**Nu vă fia frică, că noi suntem alături de voi**”. Și sora mea a ridicat-o pe mama în pat ca un fulg. Până când am venit eu, Părintele nu a mai fost, n-am fost vrednică să-l văd.

Am auzit odată că o călugăriță bătrână, când s-a mărturisit la dânsul, în timpul când o mărturisea Părintele, a văzut pe Mântuitorul, nu l-a mai văzut pe Părintele!

Când eram la masă [la Prislop] Părintele ne vorbea mult. Odată a vorbit despre Sfântul Serafim de Sarov și despre sfinții lui Dumnezeu:

- că sfinții lui Dumnezeu cui vor să se descopere, se descoperă, cui nu, nu.

- că sunt sfinți cărora le rămân pe pământ sfintele moaște ca mărturie și întărire pentru noi în credință și beneficiem de minunile lor, purtare de grijă și ajutorul lor.

- sunt sfinți pe care nu-i știe nimeni că sunt sfinți.

- și sunt sfinți care sunt răpiți cu trup cu tot la cer.

Spunea Părintele despre Sfântul Serafim de Sarov, când mergea cu sora de la moară, ea mergea înainte și Sfântul în urmă. Când s-a uitat sora de la moară în spate, l-a văzut pe Sfântul Serafim că mergea pe deasupra pământului ca la o jumătate de metru, în urma ei. La fel, când a zis Părintele Arsenie cuvintele acestea: „Cui vrea să se descopere, se descoperă”, eu nu l-am mai văzut pe Părintele, ci am văzut ochii Mântuitorului. M-am uitat în jur să văd dacă a mai văzut cineva ce am văzut eu. Avea dumnealui ochi îndumnezeiți. Dar acei ochi nu i-am mai văzut. Și privirea dânsului de câte ori nu am întâlnit-o, dar așa ceva n-am mai văzut. Și m-am cutremurat!...

A zis odată Părintele, când eram la bucătărie: „**Mă, va veni vremea când cele care sunteți mai rezistente o să rezistați, adică la foamete. Care nu, nu o să rezistați.**” Și am tresărit, oare ce vrea să zică cu asta Părintele? [de obicei se referea la „foamea spirituală”]. Odată dânsul s-a exprimat așa: „**Mă, eu nu vorbesc de la mine ce vă**

spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun”. Și așa o fi fost și atunci când a vorbit despre foamete. Și a mai zis și altădată: „**Învățați-vă, mă, să mâncați cu lingură mică. Peste lume vin necazuri, voi, încă, n-ați simțit!**”. Și iată că a venit și vine ceea ce a zis Părintele. Și iată așa, Părintele sfânt a fost printre noi și ne-a vorbit...

Dimineața când coboram de pe dealul unde este acum saivanul la Prislop (acolo Părintele și-a dat casa din moștenirea părintească) dimineața pe la 5, la Părintele era lumină (la chilia de lângă biserică). Și coborând pe cărare îi ziceam în gând ce necazuri am. Trece ziua și îmi lese Părintele în cale și mă întrebă: „Maică, cu ce te mai frământă pe aici?”. Zic: „Vai, Părinte, Dumnezeu v-a scos în cale. Părinte, sunt tare necăjită, sunt tare nemulțumită. Nemulțumită de mine că n-am mai multă răvnă, n-am mai multă dragoste de Dumnezeu, n-am mai multă evlavie, n-ajung la biserică la slujbe, dimineața nu mă pot scula, ziua sunt la ascultare și n-am când...”. Părintele zice: „**Mă, fă tu ce trebuie pe aici și mai târziu... că orice faci ca-n fața lui Dumnezeu este egal cu rugăciunea**”.

Într-o seară, după slujbă, a început Părintele și a vorbit, de ai fi creștin că a coborât Sfântul Ilie. Au fost probleme personale, de-ale noastre, de-ale obștii, cu fiecare în parte și la toți ne-a sunat ceea ce ne-a vorbit. În trei ipostaze l-am văzut în seara aceea. Când a zis cuvântul acesta: „Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun”. atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului! Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sfântului Ioan Botezătorul și al Sfântului proroc Ilie. Trei ipostaze în seara aceea... m-am cutremurat. În final, am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: „Mă, ai văzut duhovnicie!”. Am zis: Vai, Părinte, să vă țină Dumnezeu de sănătate. Iar dânsul a zis: „Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți!”...

Și apoi iarăși ceva foarte cutremurător și frumos a fost când a venit odată la plimbare. Eu nu știu multe, doar întâmplarea aceea de după deal, când am coborât; aia m-a marcat foarte mult. Mare fericire am avut P.S. Daniil, că dânsul mergea înainte cu Părintele și nu ne puteam ține de dânsii. Și noi... prin pădure... și când am ajuns sus (la locul

numit „comandă”) parcă ne-am simțit pe Tabor, în jurul Părintelui. Aveam un gând eu atunci și mă frământam cum să-l întreb pe Părintele, cum să-i spun Părintelui că îmi plăcea foarte mult să merg pe acolo? Oare nu-i de la vrăjmașul ispita? Și-mi dă răspunsul (fără să-l întreb!) pe care numai eu l-am înțeles (celelalte maici nu știu ce au înțeles, că nu a fost pentru dânsule): „**Mă, și când e multă vâlvă așa, îmbulzeală pe jos, mai ieși...**”. Am primit așa răspunsul că mi-era rușine să întreb copilării înaintea maicilor. A fost un răspuns simplu, dar mi-a dat răspuns la întrebare...

Coborând la vale, o ceată a mers cu măicuța Zamfira și o parte a rămas cu Părintele. Eu eram mai în urmă căci o duceam pe o măicuță mai în vârstă de braț, și în urma mea era Părintele și cu P.S. Daniil. Părintele avea un băț cât un băț de furcă și la un moment dat ni-l întinde peste un șanțuleț. Și a început fiecare să se țină de băț să treacă șanțul. Eu m-am gândit că asta înseamnă ceva. Și când am ajuns eu să trec i-am spus: „Părinte, așa să ne ajutați și la vămile văzduhului”. Și a zis: „**Da, mă, și la vămile văzduhului că vameșii-s foarte răi**”. De sus și până jos în vale (e un drum foarte lung) numai despre vameși și cât sunt de răi ne-a spus Părintele, ce greutăți întâmpină sufletul la ieșire... Și a doua zi la plecare (nu uit în veci) eram eu cu maica Iuvenalia, se întoarce către noi și zice: „**Mă, trageți voi de voi către creștinism, mă, că numai cu haina asta nu vă puteți prezenta la vămile văzduhului**”.

Și nici nu știu dacă l-am mai auzit vorbind de atunci. Asta a fost în primăvara lui 1988 cred. Multe sunt notate de PS Daniil și de Maica Zamfira. Și eu am zis: „Dar acum ce să facem, Părinte, că acum plecați”. A zis: „**Aveți Predica de pe Munte, de la Matei capitolul 5**”. Și mereu spunea Părintele să citim la Matei cap. 5, și în general să citim din Sfânta Scriptură, dimineața din Sfintele Evanghelii și seara din Epistole. A spus că citind din Sfânta Scriptură ni se sfințește mintea. Intră Duhul Sfânt în mintea omului și circulă în sângele nostru. Și nu orice fel de cărți să citim, ci cărți care sunt egale cu Testamentul. Un inginer s-a exprimat odată aici la noi astfel: la Părintele Arsenie totul este esență. La dânsul nu este să citești o pagină sau să tragi o concluzie... La dânsul totul este extraordinar, ideea curată, de învățătură, limpede, nu trebuie să te zbați până s-o cauți.

Multe și frumoase au fost clipele petrecute și atât de multe regret, așa cum ziceau Luca și Cleopa după ce s-au despărțit de Mântuitorul: oare nu ardeau în noi inimile noastre. Oare nu ardeau inimile noastre când venea și îl vedeai. El a fost Sfântul lui Dumnezeu.

Odată, era o primăvară secetoasă, și era așa de mare seceta că animalele (oile, vacile) aveau praf în nas, nu aveau ce mânca efectiv. Era o măicuță de la Sinaia, Maica Maria – Părintele era bolnav – și am rugat-o să-i spună Părintelui că animalele n-au ce mânca, că știu că-l ascultă Dumnezeu dacă cere de la El ploaie. „Nu mai pot răbda”, i-am zis. Și s-a dus maica și i-a spus cum am zis. Când a venit maica, din senin (așa ceva n-am văzut, nici norii nu i-am văzut) a început o ploaie torrențială. Eu când am văzut ploaia atât am fost de fericită... Când am ajuns în bucătărie o văd pe maica. Se uită maica la mine și zâmbește: „Ți place, Marina?”. Eu am zis: „Ați venit, măicuță? Dar ce a zis Părintele?”. Numai atât a zis Părintele: „**Nu mai poate răbda?**”.

Altădată a mai zis: „Mă, dacă nu este ascultare, nu este întrebare, nu este nimic. Când vezi că nu ascultă, scuturăm praful de pe picioare și plecăm”.

De sfârșitul Părintelui eu nu știu ce să spun numai că la cineva i-am spus odată că mai sunt trei calendare. Trei calendare erau trei ani, probabil. Dar atunci când a mers cu noi la plimbare prin pădure Părintele era așa de bine, de sănătos. Dânsul bota o ținea la spate nu o ținea să se rezime în ea. După aceea ne-a trecut pe noi șanțul acela. Și dintr-o dată Părintele a fost așa de grav bolnav? Într-adevăr știu că a fost bolnav și chiar umblam îi căutam urzică și plante ca să-i facă ceai. Și cât de rău la noi a fost răcit, a avut ceva probleme cu rinichii. Asta cam pe la sfârșitul anului 1988. Și în 1989 primăvara a fost mai rău. Cum a fost nu știu.

Ceea ce v-am spus dumneavoastră am spus la multă lume. Sunt lucruri ziditoare de suflet. Însă au fost și probleme care ne-au privit numai pe noi și obștea.

Nu ne lăsa, Părinte, că pierim!

Preoteasa Ramba Ileana

Brașov

Am făcut aceste mărturisiri ca semn de mulțumire, recunoștință și adâncă preuire pe care eu și familia mea le aducem Părintelui Arsenie Boca, pe care îl venerăm ca pe un mare sfânt al românilor. Avem ferma convingere că Dumnezeu l-a cinstit cu cununa sfințeniei și nădăjduim ca și autoritățile bisericești să o facă cât mai curând.

Încerc să vă spun și eu o mare minune ce a făcut-o cu mine, când trăia, Părintele Arsenie Boca.

M-am născut în anul 1935, într-o familie de oameni săraci, dintr-o localitate de munte, de lângă Brașov. Primul copil născut în familia mea a fost un băiat sănătos și frumos, iar al doilea copil am fost eu, care m-am născut infirmă de ambele picioare, slabă și pipernicită. Femeile din sat care m-au văzut o îndemneau pe mama să nu-mi dea de mâncare, ca să mor. Iar mama le punea: „*Dacă Dumnezeu mi-a dat-o așa, eu îi dau de mâncare și apoi să facă El ce-o vrea cu ea*”. Iar moașa care a asistat-o pe mama la nașterea mea, că atunci nu mergea nimeni la spital să nască, i-a zis mamei: „*Ai grijă să nu mai ai alți copii că toți o să fie schilozi*””. După mine mama a mai avut șapte copii, patru băieți și trei fete. Da, șapte copii, toți întregi, sănătoși și frumoși.

La vârsta de 3 ani m-au dus la operație, dar nu s-au putut termina tratamentele la picioare că era înainte de război (al doilea război mondial), au venit deportările sașilor, iar medicul care mă operase, de frica deportării și-a omorât cele două fiice și soția și apoi s-a sinucis. Apoi a venit războiul, eu am rămas tot chinuită.

La șapte ani m-au dus la școală, noroc ca nu era școala departe de casa părintească, și cu mare greu mergeam până acolo. Umblam foarte greu, îmi aduc aminte că bunica îmi dădea câte un băț în mână și-mi spunea: „*Umblă drept, tu, umblă drept!*”. Când m-a dus tata la școală,

învățătoarea nu a vrut să mă primească, zicându-i: „*Du-o acasă și-o pune la gura sobei să aibă grijă de foc, că la altceva nu e bună*”. Dar tata i-a zis: „*Eu ți-am adus-o ca s-o înveți carte, iar dacă nu vrei, te dau în judecată*”. Învățătoarea n-a mai zis nimic și m-a primit. Acolo am întâmpinat alte greutăți – copiii nu vroiau să se joace și să vorbească cu mine. De câte ori mergeam în recreație și după școală, plângeam...

În vara anului 1948 o verișoară a mamei a venit în sat și spunea la toată lumea să mergă la Mănăstire la Sâmbăta, că e acolo un mare prooroc, care-ți spune tot ce ai făcut și chiar și ce gândești. Ea locuia în Brașov, a auzit de Părintele Arsenie și s-a dus la mănăstire. Când a ajuns ea la mănăstire Părintele era într-un grup de oameni și le vorbea. Ea nu știa că-i Părintele. S-a apropiat de grup să asculte și Părintele o striga: „*Tu, cea cu cârpa roșie, vino mai aproape!*”. Ea s-a uitat în dreapta și în stânga, să vadă pe cine striga, dar Părintele continua: „*Nu te mai uita în dreapta și în stânga, ca pe tine te strig, cea cu hasma roșie*”. Ea era. S-a apropiat și Părintele i-a zis: „*Du-te prin sate și-L propovăduiește pe Hristos*”. Atunci ea a simțit o putere. A venit în sat și s-a dus aproape la fiecare casă și spunea de proorocul de la Sâmbăta. Atunci s-au dus din sat de la noi 40-50 de persoane la Sâmbăta și toți au venit entuziasmați și plini de credință. Părintele le spusese ce necaz aveau sau ce gândeau și le-a dat sfaturi ce să facă.

În vara anului 1949 a venit verișoara mamei și m-a cerut de la mama să merg la Părintele Arsenie. Mama m-a lăsat. Pe Părintele Arsenie îl mutase de la Sâmbăta la Mănăstirea Prislop. Am plecat cu trenul cu vreo 10 – 12 credincioși, pe care nu-i cunoșteam. După ce am coborât din tren aveam vreo 10 – 15 km de mers pe jos, dar credincioșii au tocmit o căruță cu cai, au pus bagajele în căruță și pe mine peste ele. Am ajuns la sfânta mănăstire spre seară. Mănăstirea era fără porți și cu mult mărăciniș. Nu mai știu unde am dormit, în vreo magazie. A doua zi dimineața am mers în partea dreapta a mănăstirii și ne-am așezat în rând, în picioare, să-l așteptăm pe Părintele Arsenie să vină să ne dea binecuvântare. Fiecare avea în mână câte ceva. Lângă mine era o doamnă din Brașov și m-a întrebat: „*Tu n-ai adus nimic să-i dai Părintelui?*” Eu nici n-am știut, nici nu m-am gândit c-ar trebui să-i

dau ceva. I-am răspuns: „Nu!”. Atunci ea mi-a dat un pachetel, cât un pachet de chibrituri – nu știu ce o fi fost în el – și mi-a zis: „Dă-i asta Părintelui și cere-i ceva!”.

La un moment dat coboară Părintele din chilia dânsului: înalt, îmbrăcat într-o reverendă albă, cu o centură neagră la mijloc, cu părul negru și lung până la umeri și cu niște ochi albaștri, albaștri... Eu eram a 5-a sau a 6-a din rând. A ajuns la mine – emoții mari, eu, fată de la țară, timidă, rușinoasă, tremuram toată. Când a ajuns în dreptul meu a întins mâna să mă binecuvânteze; eu am întins pachetelul și am zis în gând: „Părinte, ajută-mă să pot umbla”. În gând am zis, nu eram în stare să scot un cuvânt. Dânsul a lăsat mâna în jos, s-a dat un pas înapoi, m-a privit din cap până la picioare și de la picioare până la cap și m-a binecuvântat, zicând cu voce tare: „Bine, mă, fie!”. Am simțit un fior și o putere m-a străbătut prin șira spinării. Atunci mi-a dat putere să pot umbla pe picioare. Am început să plâng, iar dânsul a trecut mai departe. Credincioșii m-au înconjurat și m-au întrebat ce am cerut, că mi-a dat Părintele. Eu nu le-am spus, ci am tot plâns...

În anul acela, înainte de ziua Crucii (14 septembrie) m-a dus iar verișoara mamei la Prislop. Părintele Arsenie lucra cu câțiva oameni la clopotnița din curtea mănăstirii – cea din partea stânga, sus, și la aducerea apei de lângă mănăstire. Într-o zi ne-a luat pe toți copiii și ne-a spovedit în grup, apoi ne-a împărțășit. În grupul nostru de credincioși era o doamnă din Brașov care tot plângea. Părintele a întrebat-o: „De ce plângi, mă?”. „Am un băiat de 18 ani și nu mă ascultă deloc, ba îmi vorbește și urât”. „L-ai botezat?”. „Da, Părinte!”. „I-ai pus nume?”. „Da, Părinte!”. „Și i-ai zis pe nume?”. Ea a tăcut. Părintele s-a adresat credincioșilor și a zis: „Uite, așa pătesc cei care nu le zic copiilor pe nume, ci le zic toate negativele: împielitătule, răule, drăcușorule, măgarule și altele, în loc să le ziceți bunule, îngerașule, iubitulule, scumpule, ori să le ziceți numele ce i-l dați la Botez. Așa îi aveți cum îi strigați”. Apoi i-a zis femeii să nu plece cu grupul de la Brașov, să mai stea 2-3 zile la mănăstire.

În alta zi după-amiaza ne-a adunat pe toți copiii să mergem la adunat de zmeură. Pădurea din fața mănăstirii era toată plină de zmeuriș (pădurea prin care se merge acum la mormânt; pe atunci nu era nici o

cărare). Am mers câțiva metri și Părintele se întoarce și privește în jos. În urma noastră venea un cetățean cu o carte sub braț. Părintele îl întreabă ce dorește, iar omul răspunde: „Părinte, învață-mă cum să citeșc Psaltirea...”. „Din scoarță în scoarță...”. Și a pornit mai departe. După câțiva pași Părintele se întoarce către omul acela și-i spune: „Psalmii de blestem să nu-i citești, să sari versetele ce sunt cu blesteme. Că dacă-i citești, n-ai folos nici de ceilalți”. Și iar a pornit cu noi mai departe. A mai făcut câțiva pași, apoi a zis către noi – eram vreo 8–10 copii: „Mergeți pe aici, c-o să găsiți zmeură, eu rămân cu cetățeanul acesta, că mai are să mă întrebe ceva”. Și s-au așezat pe iarbă, amândoi.

Atunci, de Ziua Crucii, a fost liturghie cu episcop și au sfințit 2 călugări: pe părintele Dometie Manolache (numit și Cucuzel deoarece cânta și predica foarte frumos, care mai târziu a ajuns stareț la Mănăstirea Râmeț, Alba) și pe părintele Antonie Plămădeală, viitorul Mitropolit al Ardealului.

După aceea n-am mai fost la Prislop – pe Părintele l-au arestat, a venit comunismul... Nu l-am mai văzut până în anul 1986.

Între timp m-am căsătorit și am 2 copii, o fată și un băiat. Soțul meu este preot, originar de lângă Făgăraș, iar în timpul studenției l-a cunoscut și el pe Părintele Arsenie, fusese de mai multe ori la Sâmbăta, când era Părintele acolo. În toate zilele vieții noastre binecuvântarea Părintelui Arsenie Boca ne-a purtat de grijă și ne-a ferit de rele.

Prin anii '70 am venit în satul meu la părinți și m-am întâlnit cu învățătoarea care nu vroia să mă primească la școală. M-a oprit și mi-a spus ca ea n-a vrut să mă primească la școală și că tata a zis că o dă în judecată. Și i-a mai spus ceva: „Uite, așa cum o vezi, eu preoteasă am s-o fac, ai înțeles?”. „De unde a știut tatăl tău că te faci preoteasă?”, a mai zis. Mie mi-au dat lacrimile: „Binecuvântarea Părintelui Arsenie”, am zis în gând. „Uite, eu am un singur băiat - a continuat învățătoarea - și n-are nici un noroc. Când era copil s-a dat cu săniuța, s-a lovit cu genunchiul într-un stâlp și oricât am umblat la doctori a rămas șchiop. S-a căsătorit, iar acum a divorțat și, uite, tu ce noroc ai avut!”. Mie îmi curgeau lacrimile și în gând mulțumeam Părintelui Arsenie. „Numai Bunul Dumnezeu are grijă și ne ajută la fiecare”, i-am răspuns.

Doream foarte mult să ajungă și copiii mei la Părintele Arsenie pentru binecuvântare. Eu mereu le povesteam de Părintele Arsenie, mai ales de cerul ce se oglindea în ochii Sfinției Sale. Prin anul 1983 m-am interesat când poate fi găsit Părintele la Drăgănescu, iar când o verișoară a soțului s-a dus la Drăgănescu am trimis-o cu ea și pe fiica mea, care era studentă. În acea perioadă soțul meu făcuse lucrări de extindere și reparații la biserică. I-am dat fiicei o scrisoare către Părintele, prin care îl rugam să picteze și biserică noastră. Au ajuns la biserică la Drăgănescu. Părintele era în altar, cu ochelari fumurii, nu slujea, dar primea pomelnicele. Fiica mea se gândea: mi-a spus mama ce ochi albaștri, pătrunzători are Părintele și acum nu pot să-i văd, că are ochelari foarte închiși. A ajuns la altar să-i dea pomelnicul și Părintele Arsenie s-a întors să-l ia, dar și-a scos și ochelarii și i-a zis: „*Ei bine, mă!*” și i-a dat binecuvântarea. Ea s-a emoționat de privirea sa foarte pătrunzătoare și i-a întins scrisoarea, dar Părintele i-a zis: „*Nu, nu, nu mă angajez la așa ceva!*”. A dat răspunsul fără să citească scrisoarea.

În anul următor, 1984, i-am trimis din nou pe amândoi copiii la Drăgănescu. Părintele Arsenie l-a luat lângă el pe băiat, care era și el student, și i-a explicat pictura de pe pereți, mai ales cea legată de chimie (structura moleculei, etc.) și i-a ținut o adevărată prelegere privind efectul nociv al tutunului asupra organismului, încât ai fi zis că e profesor universitar. Mai târziu ne-am dat seama care a fost rostul acestei discuții: deși în familia noastră nu s-a fumat niciodată, băiatul, în anturajul de la facultate, a încercat de câteva ori să fumeze. Dar, după discuția avută cu Părintele, nu a mai fumat deloc, nici până azi. Părintele i-a mai spus băiatului: „*Du-te acum, până ești student, să-ți tratezi urechea cu care auzi mai rău, fă-ți aparat auditiv, că nu te costă nimic*” – băiatul nu-i spusese nimic, că nu auzea bine cu o ureche. După ce a venit de la Părintele s-a dus la doctor, și-a făcut aparat auditiv și, Doamne fii lăudat, că l-a purtat vreo 2 ani și auzul i-a revenit aproape complet.

În anul 1986 aflând că în Săptămâna Patimilor Părintele Arsenie se afla la Drăgănescu am luat pe fiica mea și pe nașa copiilor și am plecat la Drăgănescu. A trebuit să mergem vreo 3 km pe jos pentru că era un pod stricat și autobuzul nu putea să treacă. Am ajuns la biserică pe la ora 11 dimineața, în Joia Mare. Era lume foarte multă, biserică plină. Se

facea listă ca în ordinea sosirii să se întore la Părintele Arsenie – care era în altar – și să stea fiecare un minut. Noi am fost trecute cu nr. 186, 187, 188. Când ajungea omul în fața Părintelui era imposibil să stea numai un minut. După un timp a ieșit Părintele afară și a zis: „*De ce ați venit așa de mulți? Știți că sunt urmărit de Securitate!*”. „*Părinte, nu vrem să vă facem rău - a zis un domn - dar n-am venit dintr-un loc, suntem din Constanța, Cluj, Brașov, Galați, suntem din toată țara*”.

Părintele a început să treacă printre oameni adresându-se unuia sau altuia. Mă uitam la dânsul – era înalt, purta ochelari fumurii. Se întoarce spre altar și-i zice unui tânăr cam de 30 – 35 de ani: „*Mă, tu cu cămașa albastră, porți barbă?*”. „*Nu, Părinte!*”. „*Ești popă?*”. „*Nu, Părinte!*”. „*Atunci de ce te dai drept popă, mă? Nu te mai da popă, că-i păcat!*”. Tânărul nu i-a răspuns nimic.

Oprindu-se lângă un domn cam de 60–65 ani, a zis bătrânelul: „*Părinte, am necazuri mari*”. „*Câți ai omorât?*”. „*Nici unul, Părinte!*”. „*Câți ai bătut?*”. „*Așa mi-a fost meseria...*”. „*Puteai să te muți de acolo?*”. „*Puteam...*”. „*N-ai făcut-o, acum trage-o!*”.

Se apropie de Părintele o femeie cu doua cărți în mână, una de anatomie și una de chimie și-l roagă să le binecuvânteze, ca fiica ei vrea să dea examen la medicină. Părintele le-a luat, le-a răsfoit și a zis: „*Dacă pun mana pe ele crezi că o să între la medicină? Spune-i să învețe!*”.

Părintele se duce de acolo la o tânără, cam de 30 de ani, ce avea o tumoare pe gât, în dreptul urechii drepte, care nu se vedea, că avea basma pe cap. Părintele dă basma deoparte și o întrebă: „*Doare, mă, doare?*”. „*Mă doare, Părinte!*”. „*Mai rabdă, mă, un pic, mai rabdă, că prin răbdarea ta nouă seminții ies din iad*”.

Apoi, a venit la mine și a zis, fără ca eu să-l fi întrebat ceva: „*Păcatele făcute aici, pe pământ, aici se vor ispăși; că nu le vor trage pe ei ce le-au făcut, ci se vor duce până la al nouălea neam, că le vor ispăși cei nevinovați. Are Dumnezeu grijă de ei, le va răsplăti El!*”. Și m-a dus mai departe. Eu n-am spus nimic și nici nu mi-am dat seama atunci de ce mi-a spus mie toate astea, ci mult mai târziu am înțeles: mă întrebasesm, de multe ori, în tinerețe de ce doar eu, din nouă copii, m-am născut infirmă, de ce nu pot purta și eu pantofi ca celelalte fete, ci doar ghete ortopedice. Și, iată, acum, am primit răspunsul de la Părintele Arsenie.

Apoi, Părintele Arsenie s-a dus în altar și a adus de acolo o secure mare legată cu o basma. A dezlegat-o și a zis: „*Vedeți securea asta? Mi-a adus-o o mamă tare necăjită*”. Unicul său fiu a vrut s-o omoare pentru că nu era de acord ca el să se însoare cu o fată neserioasă. Și i-a zis mamei sale: „Te omor! Vino în curte să te omor, nu aici în casă!”. Au ieșit în curte și i-a zis băiatul: „Zi-ți rugăciunile! Să-mi spui când ai terminat!”. A zis mama că și-a terminat rugăciunile. Atunci băiatul a zis: „Hai la pădure, nu te omor aici, ci în pădure!”. A plecat mama plângând și feciorul cu ea... Biata mamă! Când au ajuns în pădure a zis din nou băiatul: „Zi-ti rugăciunile și să-mi spui când ai terminat!”. Și mamă s-a rugat din nou și i-a spus că a terminat. Atunci băiatul a zis: „Hai acasă! Nu te mai omor, dar dacă din curte nu veneai în pădure, atunci, acolo te omoram!»”. Si biata mama a adus securea cu pricina la Părintele.

Apoi Părintele a cerut un scaun, s-a urcat în picioare și a zis: „*Vă spun un cuvânt de învățătură la toți, că nu e timp să stau cu toți de vorbă. Majoritatea ați venit pentru căsătoriile copiilor: o fată, când vorbește cu un băiat, să nu se căsătorească până nu merg părinții fetei să se intereseze de băiat – dacă merge la biserică, dacă postește, dacă părinții lui merg la biserică, dacă postesc... Tot așa și părinții băiatului, să se intereseze de fata cu care vorbește băiatul – dacă fata merge la biserică, dacă postește și părinții la fel. Și dacă-i așa, să fie de acord cu căsătoria lor. Iar după ce se căsătorească, să facă copii, dacă vor să fie sănătoase. Uitați-vă la cele cu rochii crețe (la țigănci): sunt roșii în obraji și sănătoase, că ele nasc toți copiii. Se vor înmulți ei și vor acoperi nația noastră. Alții ați venit obsedați de vrăjitori; nu vă mai fie teamă de ei! Dacă mergeți la biserică și țineți posturile, n-au nici o putere. Și lăsați-vă de desfrâu astăzi! Dumnezeu pedepsește desfrăul cu moartea (SIDA). Gata! Trebuie să plec! E aproape ora unu și vine clopotarul să facă curat în biserică. Hai, plecați!*”. Și s-a îndreptat către ușă.

Eu eram tare necăjită că nu vorbisem deloc cu dânsul și m-am luat după dânsul. Spre ușă, un tânăr i-a cerut voie să-i facă o poză. Părintele i-a zis: „*Bine, mă, fă-mi o poză, că mai am trei primăveri*”. În pridvorul bisericii s-a oprit și le-a spus unor femei din partea

Făgărașului: „*Mergeți după biserică și așteptați-mă, că după ora trei mă întorc*”. Am rămas și noi. Eram în jur de 20-25 de persoane. Pe la ora trei și jumătate a venit Părintele. Lua câte o persoană sau două și mergeau în spatele bisericii și stăteau de vorbă câteva minute.

Odată, când s-a întors din spatele bisericii, i-am ieșit înainte și i-am spus: „*Părinte, am fost la Sfinția Voastră acum 40 de ani și mi-ați dat atunci o binecuvântare care mi-a întărit picioarele să pot umbla și tot binecuvântarea dumneavoastră mi-a purtat de grijă, că m-am căsătorit cu un preot*”. Dânsul m-a întrebat: „*Și cum vă împăcați, mă?*”. I-am zis: „*Foarte bine, Părinte!*”. Apoi s-a dus de a luat alte două persoane să stea de vorbă. Când s-a întors, trecând pe lângă mine, i-am spus că sunt cu fiica mea care vorbește cu un băiat și noi nu prea suntem de acord. Atunci fiica mea i-a arătat poza băiatului. Dânsul a luat-o și a zis: „*Nu-i de tine, mă, nu-i de tine, că e un om foarte rău. Lasă-l și să-ți iei un om din oameni. Și nu te îndepărta de părinți, că o să-ți fie foarte greu!*”. Când s-a mai întors o dată l-am oprit din nou și i-am arătat poza băiatului meu, care vroia să mai facă o facultate. A luat poza și a zis: „*De ce, mă, inginer nu-i place?*”. Eu nu-i spuseseam că-i inginer. I-am răspuns că e prea mult zgomot în uzină. Atunci Părintele a zis: „*Să nu mai facă nici o facultate, că se gată calendarul. Ai auzit? Se gată calendarul*”. Abia mai târziu mi-am dat seama ce a vrut să spună: băiatul lucra ca inginer la Satu-Mare și dacă ar fi fost la facultate la Cluj - acolo vroia să meargă - ar fi fost în fruntea revoluției, că el era din fire inițiator, sufletist, se implica în toate și fiind printre revoluționari putea fi omorât.

Apoi i-am cerut Părintelui un sfat legat de soțul meu: dacă e bine să citească moliftele Sfântului Vasile cel Mare. Mi-a răspuns: „*Într-un cuib de viespi niciodată sa nu bagi bățul!*”. Eu l-am privit, probabil, uimită, dar dânsul mi-a zis: „*Du-te și spune-i soțului tău ce am zis și va înțelege el*”. Eu aveam un buchet de flori de măr, făcute de niște măicuțe, din pânză și le-am dat Părintelui, rugându-l să le primească în semn de mulțumire și recunoștință. Le-a primit, deși nu primise nimic de la nimeni. Apoi am cerut voie să-i sărut mâna și m-a lăsat. A venit și fiica mea să-i sărute mâna și l-am rugat să-i dea o binecuvântare. Părintele i-a luat mâna și i-a zis: „*Mă, tu ai oasele moi,*

să mănânci brânză de vaci". Eu am zis: „Nu-i place, Părinte”. Părintele a zis: „S-o mănânci ca medicament, ai auzit? Ca medicament!”. Apoi a venit și nașa copiilor mei să-i sărute mâna, dar Părintele n-a lăsat-o, zicând: „Vezi ce-mi faci, mă? Toata lumea vrea să-mi sărute mâna, dar eu nu sunt vrednic”.

Am mulțumit Părintelui și ne-am îndreptat spre poartă. După ce am făcut 5-6 metri, Părintele ne-a întrebat: „Aveți bilet de autobuz?”. „Da”, am răspuns. „Vezi că trece un autobuz gol pe aici, fă-i semn să vă ducă până în Pantelimon. Dar aveți grijă, după ce ieșiți pe poartă, să nu vorbiți nimic cu babele de la marginea drumului”. După ce am ieșit din biserică n-am făcut nici 300 de metri și ne-a ajuns un autobuz care ne-a luat pe toate trei și ne-a dus până în Pantelimon, la stația de tramvai care mergea la gara de nord.

Aceasta a fost ultima mea întâlnire cu Părintele Arsenie.

Dar am simțit, nu o dată, că Părintele Arsenie ne-a îndrumat și ne-a ajutat și după ce s-a mutat la Domnul. Vă relatez doar două cazuri.

În anul 2000 a avut loc o sfințire de biserică în apropiere de Brașov, dar noi nu ne-am dus. Noaptea l-am visat pe Părintele Arsenie, care mi-a spus: „Să mergeți la sfințiri de biserică, că acolo, în timpul sfințirii, se pogoară Duhul Sfânt în toata plinătatea Lui peste cei prezenți și vă e de mare folos”.

În vara anului 2004 fiica, ginerele și soțul meu s-au hotărât să meargă la Prislop, la mormântul Părintelui Arsenie. Eu nu voiam să merg deoarece aveam o crăpătură în talpă, la piciorul drept, care mă durea îngrozitor, nu puteam nici să ating cu el pământul, dar să calc pe picior. Dar copiii nici n-au vrut să audă, atât au insistat, că am plecat cu ei. Am mers cu mașina până lângă biserică mănăstirii și de acolo m-au luat aproape pe sus până la mormântul Părintelui. M-au așezat pe un scăunel lângă cruce; nu era nimeni, era într-o miercuri, peste săptămână. Mi-am întins piciorul bolnav și l-am atins de Sfânta Cruce și am început să plâng și să-i spun Părintelui Arsenie: „Părinte, acum 50 de ani mi-ai întărit picioarele de am putut să merg și în toți acești ani m-ai scos din multe necazuri. Te rog, vindecă-mi și acum piciorul, că poți să mă ajuți, dar a mea nevrednicie te oprește și ale mele păcate te țin departe! Ajută-mă, Părinte, și nu mă lăsa!”. În timp ce ai mei

citeau acatiste și rugăciuni s-a îndurat Părintele de rugăciunile lor și mi-a vindecat piciorul, încât de la mormânt am plecat pe picioarele mele.

La câteva zile după moartea Mitropolitului Antonie Plămădeală, în vis am auzit un cor de îngeri care cântau înălțător. M-am întrebat cine cântă, unde cântă? O voce mi-a răspuns: „E un alai de îngeri care îl însoțește pe Mitropolitul Antonie”. Eu am fost foarte mirată: „Pe Antonie?”. „Da, e sub ocrotirea Părintelui Arsenie - mi-a răspuns vocea - și au venit să-l ia”.

Sărut-mâna, Părinte Arsenie! Îți mulțumesc pentru tot ajutorul! Vino mai repede între copiii tăi, că valurile ispitelor sunt mari, iar credința noastră se împutinează. Vino, și nu ne lăsa, că pierim!

Sfinte Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi! Amin.

Maria Clopoțel

(Poiana Mărului, jud. Brașov)

Satul nostru se află la o distanță mare de Mănăstirea Sâmbăta de Sus (aprox. 50 km). Cu toate acestea, la anumite sărbători grupuri mari de credincioși (20-25 de persoane) mergeau pe jos - pe sub munte - în pelerinaj la mână-stire. Printre ei erau și părinții mei, Ion și Victo-ria. Tata rămânea uneori și câte o săptămână sau două pentru a da o mână de ajutor părinților călu-gări la muncile agricole. Părintele Arsenie Boca îl cunoștea bine și îi era drag de el, pentru că era om harnic.

În timpul războiului, tata a fost pe front, în Rusia, iar la luptele de la Cotul Donului a fost luat prizonier și dus în lagăr în Siberia. În acest timp, eu și mama mergeam regulat la mănăstire, ru-gându-ne pentru ocrotirea lui și întoarcerea acasă. Părintele Arsenie ne încuraja: „Ion are ce-i trebuie cu el. I-am dat eu. Stați liniștite!”. Părintele se referea, evident, la credința și nădejdea în Dumnezeu, pe care i le insuflase. După încheierea războiului, tata nu s-a mai întors. Văzând acestea, la vreo 2 ani, ma-ma a început să-i facă pomeni și parastase, împărțindu-i de pomană și toate hainele. Mergând apoi la mănăstire, fără să-i spună Părintelui ce a făcut, acesta a muștrat-o: „Victorio, de

ce-l treci pe Ion la morți și-i faci și parastase? El nu e mort, trăiește!" Mamei parcă nu-i venea să creadă, dar, totuși, o vreme, nu l-a mai pomenit la morți. Văzând, însă, că tot nu se întoarce și nici nu dă vreun semn de viață, a început din nou să-l treacă la adormiți. Părintele a muștrat-o iarăși, de mai multe ori chiar, până când - în 1948 - tata s-a întors acasă pe jos, din Siberia! Bietul de el, acasă nu-i mai rămă-sese nici măcar o cămașă pe care să o îmbrace (mama i le-a împărțit pe toate de pomană). De bucurie, m-am dus sin-gură la mănăstire, să-i dau de veste și să-i mul-țumesc Părintelui. Era foarte multă lume acolo. Părintele nu a așteptat să ajung la el, ci făcându-și loc prin mulțimea de oa-meni, a venit în fața mea și mi-a spus: „No, Mario, mai plângi după taică-tău că a murit și nu mai vine acasă? Vezi c-a venit?”. Tata venise doar de 4 zile și pe la mănăstire nu a trecut (venise dinspre Răsărit)...

În aceeași zi, la mănăstire, a mers cu mine și un unchi de-al meu, frate cu tata, Aurel Țogoc. După ce l-a spovedit și l-a îm-părțășit, Părintele Arsenie Boca i-a spus: „Aurele, du-te de urgență acasă, că te așteaptă ordinul de încorporare!”. Într-adevăr, îi sosise ordinul imediat ce plecase cu noi din sat, iar la întoarcere părinții îi pregăti-seră deja valiza... (*Lumea Credinței, Iulie, 2006*)

*

Anonimă: Când l-am cunoscut eu, în 1976, m-am dus foarte, foarte supărată, și eu m-am bucurat, pentru că numai dacă trec prin ochii dânsului nu mai aveam năcazul cu care m-am dus. Eu m-am dus pentru că soțul meu a plecat și m-am dus să cer sfăt, „Ce să fac?”. „Lasă-l măi, că el este afară din Împărăția Cerurilor, și nu-l mai întoarce degeaba”, și nu s-a mai întors, și de atunci sunt singură, de 30 de ani.

Înainte de a se duce din lumea asta am fost la Sfinția Sa și știa că am fost la Ierusalim, și m-a întrebat „Ce mai vrei tu acuma?”. Păi zic „Părinte să-mi mântuiesc sufletul... uite sunt bolnavă” și a zis că boala e pentru mântuire.

Maria (Cluj Napoca): Cu câțiva ani în urmă eram tare bolnavă și, în pragul disperării, Dumnezeu a rânduit în așa fel încât am întâlnit un preot, un preot misionar, un preot cu mult har... Un om al

lui Dumnezeu care, atunci când ai mai mare nevoie și ești într-o mare încurcătură, trimis de Dumnezeu, îți iese în cale. Și dacă ai avut norocul să-l întâlnești, atunci ai găsit calea spre mântuire.

Acesta era părintele Petrică Băgăcean. Din vorbă în vorbă, din îndrumare în îndrumare, mi-a povestit că în județul Hunedoara, mai exact lângă Hațeg, este o mănăstire, Mănăstirea Prislop, și acolo este mormântul Părintelui Arsenie Boca - un călugăr cu mult har, care a trăit în zilele noastre. Mi-a dat o carte cu toate mărturisirile de la diverși credincioși, care își arătau recunoștința față de Părintele, mărturisind toate binefacerile și toate întâmplările lor, aducând Părintelui mare mulțumire. Pe atunci deja eu mă simțeam din ce în ce mai bine, datorită rugăciunilor părintelui Petrică și ale mele. Fiind foarte impresionată de tot ce citeam, îmi doream din suflet să ajung la Prislop, la mănăstirea unde odihnește Părintele Arsenie. L-am rugat pe părintele Petrică să vină cu noi la mănăstire - eram cu o prietenă care și ea l-a cunoscut pe părintele Petrică.

A doua zi ne vedeam în mașină, plecând spre mănăstire, cu părintele alături de noi. Vorbind una, alta, mi-am dat seama cât de mult am fost ajutată în ultimul timp de Mântuitorul nostru Iisus Hristos și cât de bine mă simțeam. Fără să stau pe gânduri am zis că și eu, la rândul meu, trebuie să îi aduc mulțumire pentru tot binele pe care l-am primit. Gândindu-mă la lucruri pe care să le și pot face, să pot să mă țin de cuvânt în fața Domnului, m-am gândit cât de mult mi-ar plăcea să mă las de fumat (eram fumătoare). Dar cum? Eu nu puteam să stau o zi fără țigări. M-am gândit din ce în ce mai mult la asta. Deja îmi doream să mă las de fumat, dar numai pentru a-i aduce mulțumire Domnului.

Am ajuns la mănăstire, am urcat la mormântul Părintelui Arsenie și când am văzut atâta frumusețe, am simțit și cu mai multă dorință să mă țin de cuvânt. Atunci, printre lacrimi, l-am rugat pe Părintele Arsenie să mă ajute să pot să-i aduc această mulțumire Domnului. Părintele mi-a ascultat rugăciunea și m-a ajutat.

Din acea zi nu am mai pus țigara în gură și asta datorită Părintelui Arsenie, căruia îi aduc mare mulțumire pentru că m-a ajutat să-l pot mulțumi Domnului și prin fapte.

Paulina Ghițulescu

Consider că a sosit timpul când toți suntem chemați să ne amintim de adevăratele minuni pe care le-am trăit vreme îndelungată.

Era în anul 1973, când pașii mei au fost îndreptați spre biserica din satul Drăgănescu (25 km vest de București). Parohul bisericii era preotul Savian Bunescu. Biserica era în renovare totală, o bisericuță mică (acum mare...), o bisericuță veche (între timp, nouă...). La poartă erau brazii de pază, ce tămâiau cu parfumul lor drumul, intrarea și cimitirul din fața bisericii. În interiorul bisericii erau ridicate schele pentru a ușura lucrarea Părintelui Arsenie Boca. Zi de zi era urcat pe schele și picta. De la înălțime, pictând, cânta cu noi Sfânta Liturghie. Harul era foarte mare, turma de credincioși, de asemenea. Făgărașul și Bucureștiul era nelipsit de la sfintele slujbe.

Părintele Arsenie Boca era căutat și iubit de toți. De sus ne privea și știa suferințele fiecăruia. După terminarea Sfintei Liturghii se oprea, acolo unde era cazul... Vorbea din privire. Era blând, dar și foarte sever cu păcatele. De multe ori îmi era teamă să-l privesc. În fața lui nu puteai ascunde trecutul sau prezentul. De la caz la caz, spunea și viitorul. Ne dădea sfaturi pentru a ne vindeca de durerile noastre. Era un sfânt printre noi!

Știa gândul nostru și toate discuțiile noastre de pe drum. Când ajungeam la biserică ne dojenea: „Mă, să nu mai judecați pe «conducător», căci el este pus de Dumnezeu și numai El îl poate judeca!”. Eu eram aceea care am zis pe drum: „Doamne, cum îl mai răbzi, demolând bisericile?”.

S-a întâmplat o defecțiune electrică la biserică. Părintele Arsenie nu mai putea picta fără lumină. Eu aveam un student la electronică în gazdă, pe nume Dan Bogdan, fiul doctorului veterinar Bogdan din Bacău. El era foarte priceput la toate. L-am rugat să meargă la Drăgănescu și să vadă ce se poate repara. După ce a făcut toate corecțiile, a găsit unul din reflectoare cu becul ars. L-a luat acasă ca model pentru a-l cumpăra

din București. Becul era pe bază de halogen și mult mai scump decât celelalte. Eu i-am dat ultimii bani din casă (urma să primesc pensia peste câteva zile). L-am rugat să cumpere și să meargă la Drăgănescu să-l ducă, dar să nu ia nici un ban, căci dacă ia, să nu mai vină acasă! Când a ajuns cu becul, Părintele Arsenie l-a întâmpinat: „Ce ai făcut, mă? I-ai luat ultimii bani de pâine! Du-te la părintele Bunescu să-ți dea banii pe bec și să-i duci femeii!”. „Nu, Părinte, că nu mai am ce căuta acasă. Așa mi-a zis: nu vreți să aibă parte de lumină sus?”.

După 15 ani de lucru, pictura se apropia de sfârșit. Urma sfințirea bisericii. Am fost aproape de părintele Savian Bunescu, șapte frați de credință care ne-am unit prin legământ să ne rugăm unii pentru alții, indiferent unde ne vom găsi și să lucrăm în „via Domnului”. A fost o perioadă foarte grea, cu mari ispite și încercări. Eu am propus fraților să contribuim fiecare, după posibilitățile noastre (toți eram pensionari) și să cumpărăm material pentru veșmintele părintelui Savian, pentru dveră, Sfânta Masă și iconostas. Am rugat pe părintele Bunescu și pe Părintele Arsenie să ne dea măsurile. Au intrat în Sfântul Altar, au măsurat, apoi am întrebat ce culoare să fie. A fost tăcere... Eu am propus un galben pastel (precum spicele de grâu), dar Părintele Arsenie a spus: „Alb-argintiu”. Am plecat la Mănăstirea Țigănești cu fratele Andrei Gălea, pe atunci trecut de 60 de ani, fost judecător, fiu de preot din Sibiu. Ajunși la mănăstire am vorbit cu Maica Stareță rugând-o să ne ajute să înfrumusețăm biserica pentru sfințire. Am dat măsurile și culoarea, dar ispita nu a lipsit. Ne-a adus materialul în minus cu câțiva metri: „Atât ne-a mai rămas...”, ne-a spus. Ne-am întristat, am făcut amândoi rugăciunea minții, rugând pe Părintele Arsenie să ne ajute. Eram sigură că Părintele lucra asupra noastră din nevăzut! Deodată, Maica Stareță ne întreabă: „Pentru ce biserică?”. Noi i-am povestit totul și când a auzit de Părintele Arsenie, a chemat o maică și i-a spus să se ducă în depozit să caute și să taie metrajul dorit. Se face socoteala și când ne-a spus suma, noi nu aveam atâția bani. Am spus că lăsăm cât avem și că venim a doua zi cu restul de bani și luăm materialul. „Nu, îl luați acum! Ce este plus, este din partea mănăstirii pentru biserică.

Rugăm pe Părintele Arsenie să nu ne uite și pe noi în rugăciunile Sfinției sale”, a spus Maica Stareță. Când am ajuns la Drăgănescu la biserica, Părintele Arsenie, cu un zâmbet, ne-a spus: „*Ce ați pățit, mă?*”. Veșmintele părintelui Bunescu și toate celelalte au fost confecționate de doamna Vicol Anișoara din București.

Virginia

(Făgăraș)

Odată am fost la Părintele Arsenie la Drăgănescu și ne-a apucat seara acolo, și ajungând în București nu mai prindeam trenul. Eram în troleibuz și mai erau 2 minute până la plecarea trenului din gară. Vorbeam între noi că nu mai prindem trenul, ce facem că trebuia să ajungem dimineața neapărat în Făgăraș. La un moment dat a apărut un milițian lângă noi, care ne-a zis: „*Nu vă faceți griji că merg și eu tot la gară și vă dau în primire nașului meu și vă duce până în Făgăraș*”. Toți am muțit, fiindu-ne frică de securitate. Am coborât din troleibuz, milițianul mergea foarte repede și noi după el. Am ajuns lângă tren și a spus controlorului: „*Asta e mama mea. Acesta e fratele meu, aceasta e sora mea. Să-i duci până în Făgăraș și îți plătesc ei cât costă*”. Grăbiți să urcăm în tren, ne întoarcem să mulțumim milițianului, dar dispăruse.

În 1982 am fost prima dată la Părintele Arsenie. Eram foarte bolnavă. Mergeam în fiecare lună la Institutul de Oncologie. Părintele era împrejmuț de lume. Ploua și eu cu mămica și cu sora mea stăteam sub o streășină lângă o magazie în curtea părintelui Bunescu. Părintele era mai înalt decât toată lumea care îl înconjura. La un moment dat am simțit o lucrare duhovnicească și aveam o senzație ce nu o pot explica. Părintele m-a măsurat cu privirea de 3 ori din cap până în picioare. Când am ajuns să vorbesc cu dânsul, mi-a spus să merg la control și mi-a spus niște nume de doctori. Când am mers la control eram perfect sănătoasă. Am venit din nou la Părintele, foarte bucuroasă, și mi-a zis: „*Ai crezut și te-ai vindecat, dar ești datorare lui Dumnezeu. Câți copii ai?*” I-am răspuns că doi. M-a întrebat: „*De ce? Să mergi acasă*

și să mai faci un copil?”. Și, într-adevăr, a doua zi am zămislit un copil, deși era în Postul Mare, vinerea.

Am venit la Părintele foarte supărată, spunându-i: „*Părinte sunt mai rău ca păgânii că am zămislit copilul din pântec (5 luni și jumătate) în post și vinerea*”. Atunci Părintele a zis: „*Așa a îngăduit Dumnezeu ca să dea în vileag minciuna bărbatului tău. Se va naște tot într-o zi mare. Să trăiești numai în rugăciune și să te împărtășești în fiecare duminică*”.

Toată perioada de 9 luni am simțit ajutorul Părintelui la tot pasul.

Când a avut copilul 2 ani și jumătate l-am lăsat cu ceilalți doi să se joace, deși era diferență între ei destul de mare. Luându-se după joacă au uitat de cel mic și l-au pierdut din vedere. Când am văzut că nu mai este nicăieri am început să-l căutăm disperată și nu l-am găsit ore întregi. Atunci am ridicat mâinile în sus și au zis: „*Părinte Arsenie, tu m-ai ajutat să am copilul acesta, tu să mi-l aduci*”. În clipa următoare copilul era lângă mine cu o găletuță în mână. Probabil a fost în vreo curte cu copiii la joacă și Părintele l-a luat de acolo și l-a adus lângă mine.

Am avut o viață foarte zbuciumată pentru că mă despărțisem de soț deoarece nu a mai fost de acord să mai fac un copil. M-am dus din nou la Părintele și i-am spus: „*Nu mai pot, Părinte, că toți sunt ca și câinii pe mine, mă batjocoresc și mă amenință în tot felul*”. Atunci Părintele mi-a zis: „*Mă, tu știi cum ursul trece și câinii latră? Tot așa să faci și tu!*”. De atunci numai auzeam nimic și nu mă mai deranja, orice mi s-ar fi spus.

De multe ori mi-a încercat Părintele răbdarea prin diferite metode. Când am fost odată la dumnealui nu a vrut să stea de vorbă cu mine, motivând că este obosit. După ce am plâns în hohote vreo 2 ore a trimis pe părintele Bunescu să-mi spună: „*Spune-i acelei femei să nu mai plângă că vin și vorbesc și cu ea*”. Când a venit a zis: „*Ce vrei să mă întrebi?*”. Nu am mai știut ce să zic decât: „*Părinte, ajutați-ne cu rugăciunea*”. Atunci Părintele a zis: „*Nu-ți va fi mai bine nici în Făgăraș că multă răbdare îți trebuie*”.

Am vrut să mă recăsătoresc și m-am dus la *Părintele* cu persoana în cauză. *Părintele Arsenie* mi-a zis: „*Tu să nu te mai măriți că nu o să te doară capul. Creșteți copiii*”.

Datorită *Părintele Arsenie* trăiesc eu și unul din copiii care e foarte bolnav, deși s-au luptat să ne vadă la cimitir. Când i-am spus *Părintelui Arsenie*: „Părinte, vor cu orice chip să mă vadă moartă și recurg la toate relele. Ce să fac?”. Răspunsul *Părintelui* a fost: „*Mă, nu ai omorât ca să poți fi omorâtă. Că dacă aveai avorturi, aveau putere asupra ta, dar așa nu au. Lasă-i în pace că toate se întorc asupra lor și asupra copiilor lor*”.

Cu o săptămână înainte de a muri *Părintele*, mi-a venit dintr-o dată gândul: *Părintele* a făcut atâtea pentru mine și eu să nu fac nimic? Auzisem că este bolnav. Am mers la preotul din parohie și l-am rugat să facă un maslu, asta fiind sâmbăta. Și joi (28 noi. 1989) a murit *Părintele*. Apoi am visat mormântul, așa cum l-am văzut mai apoi, după 6 săptămâni.

Cu ajutorul *Părintelui* merg în fiecare an la mormânt la Prislop și cer în rugăciune rezolvarea diferitelor probleme și primesc răspunsul prin Prea Sfințitul sau simt ajutorul *Părintelui* în momentul următor. După Mântuitorul și Măicuța Domnului, *Părintele* este nădejdea mea.

Ar mai fi multe de mărturisit, dar știe Dumnezeu de toate.

De la Răsărit se va ridica un popor fără cruce

dar și

un om cu stea în frunte

Adrian Nicolae Petcu:

În anul 1976, când picta biserica Drăgănescu, părintele Arsenie spunea, în dialog cu informatoarea „Vicol Tatiana”:

„*Conducerii de astăzi nu le trebuie mănăstiri. Ei au lăsat câteva mănăstiri istorice și atât. Ei vor ajunge să cuprindă întreg pământul, vor conduce lumea. Până atunci va fi bine de noi. Atunci se va vedea care este creștin adevărat, că va răbda toate. Care nu va cădea în valul lumii*”.

Eu am zis: Eu nu cred că vor ajunge să cuprindă tot pământul, mai ales că sunt oameni fără credință. Arsenie Boca a răspuns:

„*Sunt îngăduiți de Dumnezeu... să pună stăpânire pe întregul glob pământesc... Nu te pune cu ei rău, ci să fi credincioasă, că Dumnezeu este în orice loc ca și la Ierusalim ca și la noi. Căci biserica din inima noastră nimeni nu o poate dărâma*”.

Cornea Elena (Hârșeni):

Privind viitorul, a spus odată: „*Zdreanța roșie, secera și ciocanul, steaua cu cinci colțuri va dispărea, dar Mva veni steaua cu șase colțuri, anarhia, și va fi vai și amar de lume*”.

Vasile Șerbu (Arpașul de Jos):

Părintele Arsenie: Vasile, americanii, pe care știu că-i aștepți, nu vor veni! Pe noi, singuri, ne așteaptă o luptă grea și lungă. Cei buni și dreپți vor da jertfă mare de viață și sânge, cei slabi, nimicnici și fățarnici vor îngroșa rândurile dușmanilor noștri atât de mult încât vor crede că sunt numai ei, atotputernici și atoateștiutori.

Asta va fi burta lor moale și-i va duce la pieire când va veni din Răsărit un om cu stea în frunte.

Dar va fi peste mulți ani, peste foarte mulți ani și nouă Dumnezeu nu ne va hărăzi să vedem acele vremi. Tu nu vei putea vedea americanii care atunci vor veni! Mie nu-mi va fi dat să văd, după sărbătoarea deșartă a victoriei, câți dintre cei dreپți au mai rămas! Căci, vezi tu, Vasile, după această victorie deșartă, puțini dintre cei dreپți vor mai fi în picioare și la sărbătoare. Peste tot vor fi năimiții [vânduți dușmanului] și abia atunci va începe o nouă luptă, poate mai ușoară, căci fără jertfă de sânge, dar la fel de lungă ca și cea pe care am început-o noi acum!

Vasile Șerbu: Dumnezeu să mă ierte, părinte, dar eu nu mai înțeleg nimic. După ce-om răzbi peste zeci de ani, câștigul să fie tot al năimiților? Păi atunci pentru ce mai luptăm noi azi?

Părintele Arsenie: Păi vezi, asta-i Vasile, voi cei dreپți și buni trebuie să luptați pentru ca nepoții, strănepoții și copiii voștri să fie Oameni, cu capul sus printre dreپți, atunci când ne vom întreba câți sunt dintre ai noștri și câți dintre năimiți, la victoria de care ți-am vorbit (*Monitorul de Făgăraș*, 13-19 feb. 2008).

*

Preoteasa Lucreția Urea și Paraschiva Anghel:

Odată venise o doamnă de la București și Părintele i-a spus că pe București s-a „ouat” de două ori, referindu-se la bombardamente [dar și la cutremure], iar când se va „oua” a treia oară Bucureștiul va fi șters de pe fața pământului deoarece acolo forfotesc păcatele.

Altă dată Părintele ne-a vorbit despre sfârșitul lumii, că sfârșitul lumii nu va fi așa cum gândim noi că va muri toată lumea odată. Ci va muri pe rând. Într-o parte de lume vor fi războaie, în altă parte cutremure, în alta înecări, vor fi accidente peste accidente, vor fi boli necunoscute și fără de leac. Toate aceste le putem vedea în zilele noastre. Toate acestea, pe care le vedem acum, le-a proorocit Părintele Arsenie prin anii 1945-1946 ca să ne întoarcem la credință că sfârșitul nu-i departe. Putem vedea asta după semnele care sunt.

Toate aceste semne ni le-a proorocit Părintele Arsenie prin anul 1945-1946 și ne-a citit [tălmăcit] din Biblie de la Apocalipsă că se va ridica de la răsărit un popor fără cruce, va bântui casele oamenilor, le va dărâma, le va nimici, se va călca om pe om, se va mânca carne de om și se va bea sânge de om. Cine va rămâne din războiul acesta va fi ales ca grăul din pleavă. Pleava zboară, iar grăul rămâne. Se va alege cine va rămâne.

Părintele ne-a spus: „Nu vă spun de la mine. Așa scrie în Carte, în Biblie”.

*

Letiția Suci (Dumbrăveni):

Sunt multe de spus, și are mare dar și mare putere. Acum, de când a trecut dincolo, simțim darul și puterea. Ne povestea că „România va fi grădina Maicii Domnului, Bucureștiul [reconstruit] va fi noul Ierusalim. Și care vor rămânea, aleșii lui Dumnezeu, că numai aceia vor rămânea, vor fi într-o fericire nemaipomenit de mare. Dar numai Dumnezeu știe care vor fi aleșii”. Apoi mi-a spus de băiatul cel mare, care nu aude, că atunci când va fi Bucureștiul Noul Ierusalim, o să fie un om mare, că noi ca părinți nu suntem vrednici să știm unde va fie el.

Gura mutului

- manuscris cu răspunsuri date în scris de Părintele Arsenie din vremea când nu putea vorbi -

☒ Pot să mă căsătoresc cu un străin?

Nu vreau ca neamul acesta, care are o așa de mare chemare la Dumnezeu, să se corcească.

☒ Să-i iubim pe toți oamenii, dar nimic din cele omenești.

☒ Asceza (înfrânările de orice fel), fără iubire, e departe de Dumnezeu.

☒ Știi că Mântuitorul și Împărăția lui Dumnezeu locuiesc și înăuntrul nostru. De aceea, nu ne mântuim noi, ci El ne mântuiește. Dar, pentru neputințele firii noastre, slăbite de păcat, nu trebuie să ne întristăm, că și Dumnezeu se întristează cu noi. Dumnezeu iubește o **pocăință senină**; așa zice că *pocăința cea mai plăcută lui Dumnezeu a fost a femeii ce a greșit mult, dar în loc de orice altă pocăință, L-a iubit cu atât mai mult pe Iisus*. Vreau să zic, dacă nu v-ați tot măcina mintea cu păcatele – ajunge cât le pomeniți la spovedanie –, dacă nu v-ați otrăvi gândul cu ele, ați lăsa toate înapoi și **v-ați însenina fața și inima** de dragul lui Dumnezeu, care poate El ceea ce la oameni este cu neputință... **Seninătatea**, asta care nu scade, asta așa vrea să o prindeți de la mine.

☒ Cine-i îngust la minte, n-are leac nicăieri.

☒ Mulți sunt mai betegi la minte decât la stomac.

☒ Dacă împiedici un guturai prin medicamente, îl transformi în alte primejdii – ex. sinuzită. Lasă fazele obișnuite ale bolii - că-i ușoară - că-i cel mai bun leac al ei. Ferirea de frig ajunge.

☒ Obișnuit, lucrurile cam imposibile sunt la capătul alergării spre desăvârșire.

☒ Parcă toate lucrurile unui om seamănă cu stăpânul lor.

☒ Păcatul cel mai mare este răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu; atinge prima generație și se nasc orbi. Păcatele bunicilor și străbunicilor ca fumatul, băutura, curvia, atinge a treia generație. Să ne cunoaștem străbunicii și să ne rugăm pentru ei.

Alte mărturii din Țara Făgărașului

Bogdan Juncu (Făgăraș):

După ce îmi plecase soție de acasă, prin 1983, înainte de a mă întâlni cu Părintele, cineva din Făgăraș îmi spusese că eu ar trebui să am o femeie cu care să trăiesc, pentru că dacă nu, este posibil ca într-o zi să mi se facă rău, din lipsă de femeie. Eu nu am primit aceste sfaturi nici de bune, nici de rele; cum le-am primit, așa le-am uitat, nu le-am băgat în seamă. Cert este că, atunci când am mers la Părintele Arsenie, ca și cum dânsul ar fi fost de față la discuții, Părintele a zis: „*Mă, vezi că vei auzi pe ici pe acolo că dacă nu-ți vei face de lucru cu femeii, vei înnebuni, mă. Mă, să știi că nu tu vei înnebuni. Tu să-ți duci viața cum îți spun eu. Aceia vor înnebuni care te vor învăța să faci asemenea lucruri. Până într-acolo să te duci cu viața ta încât până și în vis să refuzi femeia*”. Eu l-am întrebat pe Părintele atunci: „Părinte, se poate așa ceva?”. Părintele a zis: „Se poate, mă, sigur că se poate”.

După ce mi-a zis Părintele că până și în vis trebuie să refuz femeia, mă gândeam, totuși, cum este posibil acest lucru. Sigur că dânsul nu mi-a spus-o doar așa... ci mi-a spus-o la concret; ca un om al lui Dumnezeu știa bine ce vorbește, numai eu ca om slab nu-l înțelegeam. Mă tot gândeam: cum se poate așa ceva? Nu e ca o performanță că aici nu-i vorba de performanță, ci este vorba de un dar pe care Dumnezeu îl dă celor care vrea să Domnul să i-l dea. Nu oricine poate să ducă asemenea viață. Îmi veniseră târziu în minte niște cuvinte deosebite, cum că „*acolo unde Dumnezeu vrea, se biruiește rânduiala firii și cine ridică crucea lui Hristos își biruiește firea*”. Sfântul Apostol Pavel zice: „Pot totul în Hristos care mă întărește”. Pentru un creștin adevărat nu există „nu pot”.

... Încă ceva extraordinar pe care nu am să-l uit niciodată. Eram în fața Părintelui Arsenie Boca și îi priveam ochii aceia, ochi ce nu am văzut în viața mea așa ochi minunați; erau așa de frumoși – un albastru ce nu am văzut nicăieri. Priveam acei ochi atât de curați și frumoși și mă

minunam de culoarea și puritatea lor. La un moment dat, privind acei ochi ne neuitat, ochii nu mai erau albaştri, ci deveniseră negri. Deci din albastrul acela formidabil de curat și de frumos, deveniseră negri ca mura. Mă minunasem și am zis în mintea mea: „Doamne, nu-i mai are albaştri, acum îi are negri”. Părintele a zâmbit, și-a pus mâinile dânsului pe mâinile mele și a zis: „Măăăă, măăăăă”. Și privindu-i acum acel întuneric, acel negru al ochilor, dar care exprima bunătate și nu altceva, ochii din nou se făcuseră albaştri. Și am zis: „Dumnezeule Doamne, nu mai sunt negri, acum iar sunt albaştri”. Și iar mi-a zis Părintele, tot cu zâmbetul pe buze: „Măăăă, măăăăă”.

În urmă cu câțiva ani când lucram la Academia Sâmbăta și aveam 2 zile liber și a 3-a zi trebuia să mă prezint la serviciu, neavând mașină personală mergeam cu ce puteam; uneori schimbam trei mașini din Făgăraș până la mănăstire, alteori mergeam cu o singură mașină. Astfel, într-o zi am pornit spre mănăstire. Primul șofer m-a dus doar până în Sâmbăta de Jos. Acolo am stat la ocazie. Au trecut mai multe mașini, dar în cele din urmă a oprit o mașină mică condusă de un cetățean la vreo 50 ani. În mașină mai era un tânăr de 18 ani – vârsta o știu de la șofer care era chiar tatăl copilului. Pe bancheta din spate a mașinii erau mai multe bidoane goale.

În drum spre mănăstire m-a întrebat dacă l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, fără să deschid eu subiectul. I-am spus că l-am cunoscut personal și mulțumesc lui Dumnezeu că m-a învrednicit să vorbesc cu un om de un asemenea calibru spiritual, un gigant al vieții spirituale. Omul cu mașina îți dădea starea aceea de om cinstit, în care poți să ai încredere. Noi suntem firi duplicitare: una gândim și alta vorbim. Omul acesta ceea ce gândea, aceea și vorbea. Mergea încet cu mașina... își bagă mâna dreaptă în buzunarul din interiorul hainei și scoate o fotografie 4/6 cu chipul Părintelui Arsenie Boca și zice: „Vă rog să mă credeți, eu nu l-am cunoscut niciodată personal pe acest mare om. Bunicul meu, în schimb, a avut o mare evlavie la dânsul. Dar și Părintele Arsenie îl avea la inima lui. Bunicul meu, înainte de a muri, mi-a încredințat această fotografie și mi-a zis ca niciodată în viața mea să nu mă despart de ea; oriunde mă duc și

orice fac, această fotografie să fie în buzunarul meu și Părintele mă va scăpa de multe, numai să-l strig, măcar în gând dacă nu cu gura”. Mi-a spus că i-a fost tare drag bunicul pentru că a fost un om tare bun și foarte religios și de la el a învățat multe lucruri despre credința în Dumnezeu și despre Părintele Arsenie Boca.

A început apoi să-mi povestească despre un eveniment din viața lui, prin care a trecut împreună cu băiatul lui, cu care era în mașină. Și atunci băiatul era în mașină cu dânsul, era ceasul unu noaptea. Mi-a spus că au fost într-o localitate și până unde trebuia să ajungă aveau de parcurs vreo 60 km și avea peste 100km/oră, șoseaua fiind liberă. La un moment dat a apărut în față un om care mergea pe drum nu pe marginea drumului. „Distanța era așa de mică între mine și om, încât accidentul fatal era inevitabil. Erau în jur de 4 m, cu frâna pusă, și intram în plin în el. Am apucat să strig: Părinte, ajută-mă!”. În timp ce povestea, omului îi curgeau lacrimile pe obraz. „Credeți-mă că l-am văzut pe Părintele între mașina mea și acel om, a pus mâna dreaptă pe botul mașinii și mâna stângă a lui spre omul care era în fața mașinii. Cred că nu mai era nici 1 m între mine și omul acela, iar eu trebuia să intru absolut în plin în el. Dar, mașina nu a mai mișcat nici un centimetru!... Mi-am făcut cruce peste cruce și câteva minute nu mi-am revenit și nu-mi venea să cred. Omul s-a întors cu fața, s-a uitat spre noi și a înlemnit acolo pe șosea. Am rămas înțepenit și eu la volan...”.

Mi-a mai spus că a doua întâmplare care a avut loc în viața lui s-a întâmplat la fântânița de la Sâmbăta. A zis că dacă ar fi fost singur, poate că ziceam că povestește din imaginația lui. Dar a fost tot împreună cu băiatul lui. Mi-a relatat că de mulți ani nu folosește apă în casă nici de gătit, nici de spălat, nici de băut decât de la fântâna Părintelui Arsenie Boca. „Toate bidoanele pe care le am le umplu cu apă de acolo; nu aștept să mi se termine ultimul bidon ca să merg să iau apă, ci din timp merg la fântâniță”. Mi-a spus și de ce: „Într-o zi de vară stăteam pe una din băncuțele de la fântâniță, după ce am luat apă. Privind frumusețea naturii și chipul Părintelui de acolo, la un moment dat printre copaci, plutind, a apărut Părintele Arsenie cu zâmbetul pe buze. Am înmărmurit pe bancă. Băiatul s-a întors

pentru că, probabil, mă schimbasem la față. S-a uitat și băiatul și a înmărmurit și el. S-a apropiat de noi la o distanță de câțiva metri – poate 3-4 m – nu atingea pământul că plutea. Și așa cum a apărut, așa a și dispărut. De atunci nu mă mai pot despărți de acea fântânișă”.

O femeie din Făgăraș (are acum în jur de 58-60 de ani, are 2 copii mari acum) când a fost la Părintele Arsenie avea probleme mari cu fierea, avea pietre mari la fiere și doctorii i-au spus că nu poate să scape altfel decât prin operație. Și copiii erau bolnavi amândoi, unul într-un fel, celălalt în altul. Femeia mi-a spus că s-a dus cu copiii amândoi și ea fiind foarte bolnavă. „Așteptam să treacă acea perioadă de 3 săptămâni când eram programată pentru operație. M-am dus la Părintele Arsenie. Părintele i-a pus o mână pe cap la un copil, celălaltă mână pe cap la celălalt copil, i-a binecuvântat, a zis ceva – nu știu ce zis – și apoi s-a întors spre mine și mi-a zis: Așa-i, mă, că doctorii ăștia ți-au zis că să te duci și să te operezi că de nu o pățești?”. Femeia a zis: „Da, Părinte”. Părintele i-a zis așa: „Mă, nu te du la nici o operație; tu fă ce-ți spun eu! Când te duci acasă să te duci să-ți cumperi și să-ți faci ceai de limba cerbului cu coajă de portocală, dar neîndulcit. Bea așa timp de câteva luni, 2-3 luni; bea, așa, în loc de apă și apoi du-te la control”. Din momentul acela copiii ei nu au mai avut nici un fel de probleme, se făcuseră sănătoși. Eu știu ce au avut copiii, dar eu consider că nu-i nevoie să spun. Doar o binecuvântare a Părintelui a fost de ajuns ca să-i facă sănătoși. Femeia nu și-a făcut operație de fiere nici până azi pentru că nu a mai fost nevoie. Femeia s-a vindecat absolut complet și la vârsta pe care o are umblă ca o femeie la 30 de ani. Ceaiul acesta zdrobește pietrele care există în fiere și le transformă în nisip. O piatră localizată la fiere nu se poate elimina decât zdrobită; cu acest ceai se zdrobește pe cale naturală. Să încerce toți care au probleme cu fierea și să vadă cum se vor simți.

O altă poveste, care-mi aparține și pe care am trăit-o eu acum vreo 2 ani: m-am dus într-o dimineață la Prislop, la mormântul Părintelui Arsenie, cu un grup restrâns. Nu era nimeni la mormânt. Mi-a părut bine că n-am găsit pe nimeni pentru că am putut desfășura puțin din

sufletul meu la mormântul Părintelui Arsenie. Am stat pe bancă lângă mormânt și am început să mă rog în mintea mea ca să mă binecuvânteze Sfântul Părinte de acolo de unde este. Și tot cerându-i binecuvântarea, la un moment dat, cu ochii închiși fiind, mi-a apărut înaintea și mi-a zis așa, făcând semnul Crucii de trei ori: „tu: Da, mă, te binecuvântează, mă; da, mă, te binecuvântează, mă; da, te binecuvântează”. Atunci m-am zdruncinat din toată ființa mea, m-am dus în dreptul crucii mormântului, am îngenuncheat, am plâns și m-am rugat din tot sufletul meu. Știu că a venit grupul cu care eram și mă văzuse că tremuram și plângeam. Aveam o stare de emoție extraordinară. Aceasta mi s-a întâmplat, aceasta am declarat. Nu o fac spre publicitate, nu sunt cu nimic mai bun decât alții, sunt doar întâmplări din viața mea pe care le-am trăit sau pe care vi le spun din surse absolut sigure.

Domnul Gabor Gheorghe (Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească) îmi povestise ceva din viața lui cu Părintele Arsenie Boca. Nu a prea fost la sfinția sa, dar atunci când îl frământa sufletul; divorțase de soție și vroia să se recăsătorească. Intrase într-o legătură de prietenie cu o femeie și se pare că se plăceau reciproc. El avea o casă frumoasă aici în oraș. Ei s-au hotărât să meargă la Părintele Arsenie. Acolo era lume multă. La un moment dat, din mulțimea aceea, Părintele Arsenie, vorbind cu una din persoanele aflate acolo, o lasă și se îndreaptă spre domnul Gabor, om religios. Părintele îl întreabă: „No, care-i baiul, mă?”. Omul i-a spus că are o problemă și vrea să-l sfătuiască ce să facă. I-a spus Părintele: „Ce probleme ai, mă?”. Omul a zis: „Părinte vreau să mă recăsătoresc”. Era și ea de față. Părintele nu l-a mai lăsat să mai zică nimic și a zis: „Mă, dar femeia? Mă, asta cu care vrei să te însori tu acum e mai rea ca cea dintâi, mă. Asta așa te va lega ca și pe Domnul Iisus Hristos. Las-o, mă, în pace!”. Au ieșit din biserică amândoi stupefiați. Omul era plin de el, bucuros de ceea ce i-a zis Părintele și i-a zis femeii: „Ai auzit ce a zis Părintele?”. Ea i-a spus „Faci cum vrei”. Omul nu s-a mai căsătorit cu ea, ci a rămas singur toată viața lui.

Un om din Hârseni mi-a spus următoarele: „Cred că era 12 noaptea și aveam la mine în buzunar 2.300 de lei (bani pe vremea aceea). Neapărat trebuia să trec un pod ca să ajung acasă; când

să trec podul am văzut o ceată de Țigani. N-am mai avut curaj să trec podul. M-am gândit că ei mă prind, mă omoară și mă aruncă în apă. Am lăsat bicicleta deoparte, m-am uitat spre cer și m-am rugat din toată inima mea ca Dumnezeu să-mi dea putere să trec cu bine podul. La un moment dat am simțit în preajmă ca o mulțime de oameni și am prins un mare curaj; nu mi-a mai păsat de nimic, m-am urcat pe bicicletă și am trecut podul. Se uitau țiganii după mine, dar nu mi-a zis nici unul nimic. După câțiva ani de la această întâmplare mă întâlnesc cu Părintele Arsenie Boca, care mi-a zis: „Mă, Matei, mă... așa să te rogi toată viața ta, cum te-ai rugat în noaptea aceea”. L-am întrebat pe Părintele: „Care noapte, Părinte?”. „Mă, Matei.. în noaptea aceea în care te-ai gândit că dacă treci podul ăștia mă omoară, îmi iau banii (2300 de lei) și mă aruncă în apă”. Atunci am zis că mor. „Părinte, în toată viața mea nu am întâlnit om ca dumneata. Eu cred că sunteți singurul om în țara asta”. Și Părintele îi răspunde: „Mă, Matei, așa mă vezi tu”. „Ba nu, Părinte, dar așa sunteți. De unde să știți dumneavoastră ce am gândit eu atunci...”. Asta era de vreo 4-5 ani (când am pășit atunci cu podul)”.

Eram de serviciu la Academia Sâmbăta, la recepție, și venise un preot bătrân; avea în jur de 80 de ani, dar cu o minte foarte lucidă, care m-a rugat să-i arăt aula Academiei. I-am arătat-o și cred că i-a plăcut, dar nu și-a manifestat în nici un fel satisfacția. Dar mi-a zis un lucru nemaipomenit: dânsul m-a întrebat, fără ca eu să-i fi spus ceva, dacă l-am căutat vreodată, sau dacă l-am cunoscut vreodată, sau dacă am auzit de Părintele Arsenie Boca. I-am spus că am și vorbit cu dânsul de câteva ori. Atunci mi-a zis, uitându-se la mine ca un om înțelept: eram ceva mai tânăr când m-am întâlnit cu Părintele Arsenie Boca – eram și eu preot – și mi-a zis printre altele: „Părinte, să știi că acolo unde sunt doi sau trei adunați și vorbesc despre mine, sunt și eu acolo cu ei, numai că ei nu mă văd. Și cei care mă pomenesc, atunci când va fi să treacă dincolo, eu am să mă arăt lor și am să-i ajut să treacă dincolo”.

Eram la Mănăstirea Prislop și acolo m-am întâlnit cu Maica Filofteia. Dânsa mi-a spus: „Eu am avut o foarte bună prietenă – o soră sau maică – cu mare evlavie la Părintele Arsenie. Cu timpul ea s-a îmbolnăvit de cancer și s-a internat în spital. Într-o duminică mi-am zis că trebuie să merg neapărat să o văd, dar numai după slujbă. După ce s-a terminat Sfânta Liturghie, am mâncat și am plecat la spital. Cu cât mă apropiam mai mult de salonul ei – era într-o rezervă – îmi bătea inima tot mai tare de emoție pentru că atunci când mai fusesem la ea îi vedeam fața congestionată de durere, de suferință. Credeam că tot așa o voi găsi, poate chiar mai rău. Am bătut la ușă și mi s-a răspuns cu un „da” voios; după ce am intrat am văzut că zâmbea și radia de bucurie. A zis către mine, fără să apuc să spun eu ceva: „Te-ai întâlnit cu el, te-ai întâlnit?”. I-am zis: „Cu cine să mă întâlnesc?”. „Cum cu cine? Uite acum a ieșit de la mine din cameră”. „Cine?”, a zis Maica Filofteia. „Părintele Arsenie! Uite aici a stat, lângă mine și a vorbit cu mine. Cum nu te-ai întâlnit, acum a ieșit pe ușă înainte de a intra tu?!”. Femeia bolnavă a mai trăit puțin și a murit, împăcată.

Iată ce mi-a spus o maică: într-o zi a mers la Mănăstirea Prislop o familie de intelectuali cu un copil care era mut în urma unei boli; s-au dus la mormântul Părintelui și au plâns cu amar toți trei. Copilul avea până în 6 ani. Ingenunchiați toți trei se rugau și plângeau. Doar atât mi-a spus maica: la un moment dat băiatul s-a ridicat și a zis: „Mamă mi-e foame!”. Doctorii le spusese că glasul nu-i va mai reveni niciodată copilului. S-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu: „Orice este cu putință celui ce crede”.

Preoteasa Lucreția Urea și Paraschiva Anghel (Dejani):

Mergea multă lume la mănăstire, la Sâmbăta, dar, mai târziu, Părintele nu mai era pe acolo, era pe la Canal sau prin București. Dar, veneau preoți de la Sibiu și spovedeau lumea, iar părintele Serafim îi împărțea. Atunci s-a spovedit și o femeie din Recea, dar nu s-a putut împărți deoarece atunci când se apropia de Potir avea senzații de vomă. De trei ori a stat la rând acea femeie, dar nu s-a putut împărți și căci i se făcea rău și trebuia să iasă afară. După ce s-a terminat Sfânta

Liturghie ea s-a dus la părintele Serafim și i-a povestit acea întâmplare. Părintele i-a spus că are vreun păcat nemărturisit, dar femeia a zis că pe toate pe care le-a știut, le-a mărturisit. Atunci părintele Serafim a întrebat-o dacă nu cumva a fost pe la pocăiți. Ea a recunoscut că a fost, dar nu a mărturisit ca fiind un păcat deoarece și acei oameni credeau în Iisus Hristos. După această mărturisire femeia s-a spovedit din nou, recunoscând că a citit cărți și a mers la adunări de pocăiți, iar apoi a reușit să se împărtășească fără nici o piedică.

O consăteană mi-a povestit că atunci când Părintele Arsenie era la Drăgănescu se afla multă lume în fața bisericii, iar dânsul le vorbea tuturor. Deodată, s-a deschis poarta bisericii și au intrat doi băieți tineri, unul mai înalt și altul mai scund, iar cel mai scund, atunci când l-a văzut pe Părintele Arsenie, a început să plângă. Părintele i-a spus: „*De ce plângi Adriane? Că ți-au luat carnetul?*”. Adrian a răspuns că da. Părintele i-a zis să nu mai plângă și să nu încerce să-și mai ia carnetul, iar mașina să o vândă, căci a omorât un om și mai are de omorât nouă. La plecarea Părintele i-a mai repetat sfatul său lui Adrian. Toți cei care erau de față au înmărmurit la auzul vorbelor Părintelui.

În anii 1944-1945 am mers foarte des la mănăstire cu doamna preoteasă Lucreția. Mergeam pe sub munte și în două ore și jumătate ajungeam. Doamna preoteasă în timpul vacanței rămânea câte o săptămână sau două la mănăstire, ajutând la bucătărie. Soțul doamnei, părintele Aurel, era închis la Aiud, iar ea a rămas cu două fete, dintre care una i-a murit, iar pe cealaltă o ducea cu ea la mănăstire. Acolo, doamna preoteasă și-a găsit alinarea, la Părintele Arsenie, și prin dânsa am aflat și eu multe fapte petrecute în incinta mănăstirii.

Când am început să merg la mănăstire, duceam pomelnice și puneam o monedă de 100 de lei pe masă, iar Părintele ne spunea să ne luăm banii căci ni-i aruncă și e păcat să-i calce în picioare că era chipul regelui Mihai I imprimat pe ei.

În primăvara anului 1944 am stat o săptămână la mănăstire ca să mă spovedesc la Părintele Arsenie, fiind Postul Paștelui, dar nu am putut căci a fost multă lume, iar eu fiind fată tânără toți mă dădeau deoparte și îmi spuneau că eu am timp să stau mai mult. Spovedea Părintele câte o persoană și trei ore. Avea pe o măsură în mănăstire un

ceas, o cruce și o lumânare aprinsă, iar Părintele era îmbrăcat în odăjdii. Dacă nu știai să îi mai spui din păcate, ți le spunea el!

Într-o zi, pe când stăteam la terasa mănăstirii și așteptam la rând pentru spovedanie alături de multă lume, a ieșit Părintele din mănăstire, îmbrăcat cu odăjdii, și a început să meargă pe drum către clopotniță, dar la jumătatea drumului s-a oprit, s-a întors înapoi și pe partea dreaptă a drumului erau trei bărbați. Părintele s-a oprit în fața lor și l-a întrebat pe unul dintre ei de ce îl tot înjură, căci el nu îl obligă să creadă în el, ci e bine să creadă în Dumnezeu și în Domnul Iisus Hristos. Atunci, bărbatul a lăsat ochii în pământ și și-a cerut iertare în fața Părintelui. Părintele i-a răspuns: „Dumnezeu să te ierte!” și a intrat, apoi, în biserică și s-a apucat de spovedit.

Pe la sfârșitul săptămânii s-a împuținat lumea la spovedit și mi-a venit și mie rândul. Dar atunci a venit un om la mine și m-a rugat să îl las pe el înainte căci va termina repede. Eu l-am lăsat. După ce a intrat acel om a ieșit Părintele supărat din mănăstire și a spus că nu mai spovedește pe nimeni că s-a săturat să mai audă faptele dracilor în fața altarului. Și așa s-a întâmplat că nu am reușit să mă mai spovedesc.

Toți cei spovediți la Părintele vorbeau pe afară că este un sfânt, căci ce păcate ei nu știau, Sfinția Sa le zicea. Părintele știa ce vorbeau cei spovediți, iar el le spunea că nu este un sfânt, că este om pământean, că nimeni nu a fost pe pământ fără păcat, numai Iisus Hristos. Ne spunea Părintele să ne uităm, atunci când spălăm vasele, în vasul în care le clătim să vedem ce mizerie este în el și ne spunea că așa este și Sfinția Sa clătind atâtea suflete.

Atunci, în Postul Paștelui, Părintele ne spunea despre post, cum să-l ținem: cu rugăciune, cu smerenie și cu înfrânarea trupului, ca să dispară poftele. Nici când mâncăm să nu ne mai zicem „poftă bună”, ci mai bine „bun lucru”; iar postul este pentru cei tineri, nu pentru cei bătrâni și pentru cei bolnavi, nici pentru copiii sub 7 ani. Doamna preoteasă Urea postea foarte mult, ținea și post negru și era foarte slabă, iar Părintele a certat-o și i-a spus că postul până la durere de cap nu mai e post, ci osândă. Părintele a pus mâna pe piept și a spus că „măgarul” de trup are un anumit timp de dus, dar dacă ea nu lasă osânda, trebuie să piară.

Părintele Arsenie spunea femeilor să nu mai facă avorturi, să se nască copiii curați, ca să iasă preoți buni. Căci vor ieși preoții „ca ciupercile după ploaie”, dar, când s-or strânge, atunci va fi gata. Spunea Părintele că țigăncile nasc copiii, nu le este frică de sărăcie și spunea că va veni timpul când o să ne stăpânească țiganii. Copiii care mor botezați ajung în rai și cântă: „*Fericit sunt eu, fericiți cei ce m-au avut pe mine*”, iar cei avortați spun într-una: „*Blestemat sunt, blestemați sunt cei ce m-au avut pe mine*”, că merg în iad împreună cu părinții lor.

Părintele ne-a povestit altădată despre Maria Magdalena că a fost fiică de împărat, dar a fost depravată, păcătuia cu toți care îi convenea și când a auzit de Domnul Iisus Hristos a spus că se va duce să-L amăgească și pe El. S-a gătit și a plecat spre locul unde Iisus vorbea lumii. Dar, înainte cu 60 de stadii de a ajunge, a căzut în genunchi și nu a mai putut înainta. Se lupta singură să poată să ajungă, dar era în zadar. Lumea trecea pe lângă ea, toți ducându-se să-L asculte pe Iisus Hristos și ea era singura care nu putea să înainteze. Atunci și-a dat seama că o putere dumnezeiască o ține pe loc și și-a aruncat toate podoabele de pe ea. A început să-L roage pe Dumnezeu ca să o ierte de păcate. Atunci Domnul Iisus Hristos i-a îngăduit să meargă la El, iar ea a parcurs restul drumului în coate și în genunchi, iar când a ajuns la Mântuitorul, l-a spălat picioarele cu lacrimile ei și i le-a șters cu părul ei. Astfel, Maria Magdalena s-a întors la credință și a ajuns prima mironosiță.

Până nu făcuse Părintele Arsenie altarul din pădure, după ce s-a terminat Sfânta Liturghie din mănăstire, ne-a dus la sala închinătorii, fiind lume multă și în mănăstire nu încăpea. Ne-a spus Părintele cum a văzut pe Mântuitorul într-o gară, cu capul gol și cu buzele fripte de durere, iar Părintele a dat doi pași înainte și s-a gândit să Îi dea căciula dânsului de călugăr ca să-l încălzească capul, că era iarnă și era frig. În momentul acela s-a întors înapoi, dar nu l-a mai găsit și a alergat prin toată gara și pe la subsol, dar nu l-a mai întâlnit și atunci și-a dat seama că a fost Mântuitorul. Părintele plângea când ne predica și toată lumea plângea cu hohote.

Părintele Arsenie ne-a spus că întotdeauna când ne spovedim, la urmă, să spunem că am luat Sfânta Împărtășanie în chip nevrednic, că poate am uitat vreun păcat nemărturisit și prin mărturisirea recentă

se iartă, dar numai dacă l-am uitat. Dar dacă îl știm și nu-l mărturisim, ne încărcăm cu păcate, cădem la osândă.

Tot Sfântul Părinte Arsenie ne-a spus că păcatul cel mai mare este lăcomia pentru că prin lăcomie toate le faci: furi și minți, că nu poți să furi și să nu minți și nu poți să minți și să nu furi. Minciuna este de la diavol și adevărul de la Dumnezeu. Există rai și iad, Dumnezeu și diavol. Părintele ne-a spus că dacă am vedea noi câte sunt noaptea, am fi tot bolnavi de epilepsie. Dar nu ne este dat nouă să vedem câte sunt noaptea; noi zicem: „Doamne, ferește-mă”. Dumnezeu te ferește, dar trebuie să te ferești și tu, nu trebuie să umbli la ore înaintate în noapte.

Altă dată am fost în Postul Paștilor la mănăstire. Nu mai era zăpadă, pământul era zvântat, dar era cam răcoare. Nu se făcuse, încă, altarul din pădure. Era lume foarte multă încât nu încăpea în mănăstire. După terminarea sfinteii slujbe Părintele ne-a dus la sala închinătorii, căci acolo era spațiul mare și a încăput toată lumea. Părintele ne-a predicat și a mai stat de vorbă cu lumea și se făcuse ora târzie, dar nimănui nu-i era foame sau sete și nu era nimeni obosit. Părintele a ieșit să plece, dar lumea a mers după dânsul. Am mers până în dreptul porții principale care ducea la mănăstire și acolo ne-a oprit Părintele și ne-a zis să rămânem acolo și s-a făcut un cordon lung de lume. Din toată lumea care era acolo a ieșit o femeie – Ileana lu' Bloca din Hârseni, care fugea după Părintele plângând și îl ruga să o ierte. Zicea: „Mă iertați, Părinte, mă iertați”. Dar Părintele a întors capul de două ori și i-a zis: „*Întoarce-te înapoi, Ileano*” și Părintele a început să lungească pasul și să zboare (eu mă uitam să văd cum mută picioarele, dar nu le muta la un metru, ci la trei sau patru metri). Erau mulți bărbați și strigau: „*Uitați, cum zboară Părintele*”. Nu a durat, poate, nici un minut și a intrat pe poarta sihăstriei, iar Ileana a rămas. Toată lumea s-a întors, mirându-se de zborul Părintelui.

Altă dată am rămas până lumea la mănăstire cu vecina mea; am venit luni după amiaza acasă. Dimineața am fost la rugăciune și apoi ne-a dus Părintele la iarbă verde, aproape de o cabană din apropierea mănăstirii. Acolo am stat jos pe iarbă și în jurul Părintelui erau mulți copii, bătrâni și bătrâne. Părintele ne-a zis o povestire despre soacra Sfântului Petru, că a fost o femeie rea și zgârcită care nu dădea nimănui

nimic de pomană. Odată, a venit un sărac și i-a cerut ceva de pomană, iar ea împletea ceapă și ea l-a certat și a aruncat cu o ceapă după el. Săracul s-a aplecat și a luat-o în nume de bine. Acesta a fost binele pe care l-a făcut în viața ei. Umblând Domnul cu Sfântul Petru prin iad, a văzut-o Sfântul Petru pe soacră-sa cum se chinuia în iad și i-a zis Domnului Hristos: „Doamne, fie-ți milă de ea că prea se chinuiește”. Domnul i-a zis: „Cu ce să o scoatem, Petre, că ea nu are nimic bun, dar, totuși, are o ceapă”. Domnul Hristos a trimis pe înger să o scoată din iad. Îngerul a luat ceapa și s-a coborât la ea, iar ea s-a prins de rădăcina cepei, dar s-au mai prins și alte suflete de ea. Însă, soacra Sfântului Petru a început să se scuture, să nu se mai salveze și alte suflete și atunci a căzut din nou în iad. Iar Domnul Hristos a zis: „Vezi, Petre, ea și în iad a fost rea”.

Părintele a mai spus să nu batem copiii cu palma că mâna e foarte grea. Să îi batem cu nuielușa, căci lacrima copilului e roua dimineții, acum plânge, acum tace. Nu îl bați când e mic, te bate el când e mare. Și ne-a mai dat învățătura că să nu ne prindem la povești cu oameni beți. Omul beat și câinele turbat să îl ocolești, să nu ai treabă cu el.

Părintele Arsenie ne-a spus că Maica Domnului s-a arătat Sfântului Atanasie în Sfântul Munte Athos. Iar Sfântul Atanasie, când a văzut-o pe Maica Domnului, era de o frumusețe rară și învăluită toată în raze aurii. Și să nu fie ispitit i-a zis: „Ești femeie, ce cauți aici? Du-te de aici!”. Iar Maica Domnului i-a răspuns: „Atanasie, nu mă cunoști?”. „Te cunosc, dar nu vreau să te văd! Du-te de aici!”. Iar Maica Domnului i-a zis Sfântului Atanasie: „Lovește în piatră” și îndată a început să curgă un izvor cu apă rece care și astăzi este.

Să știți că Părintele, de acolo de unde este, ne ajută, dacă avem credință și ne rugăm la mormânt cu toată dragostea. Să ne spunem tot necazul și durerea.

Ne spunea Părintele despre oamenii bogați, că au uitat de Dumnezeu, că lucrează și duminica, ei spun că raiul e aici, pe pământ, iar Dumnezeu le dă toate ca să-și petreacă aici, pe pământ. Iar săracilor le dă Dumnezeu, din când în când, necazuri, ca să nu-L uite. Că și Dreptul Iov, câte i-a dat Dumnezeu, dar nu și-a pierdut credința; a spus: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat”.

Venea lume la Părintele Arsenie cu fel de fel de necazuri și i le spunea. Iar Părintele le dădea cuvinte de mângâiere. Pe mulți îi binecuvânta Părintele. În toată vremea era înconjurat de lume, îi sfătuia la lucruri bune. Odată a ieșit dintre lume și s-a dus mai departe că îl așteptau niște sași. A zis către lumea care era acolo: „**Mă duc să le dau un butoi cu miere**”, să le dea o mângâiere că era în timpul când erau persecutați.

Iar altă dată a venit un om de prin satele din jurul mănăstirii (poate din Drăguș, căci acolo sunt bivoli mulți) și a spus Părintelui că de o săptămână i-a plecat o junincă de bivol din ciurdă și a căutat-o prin toată împrejurimea și nu a găsit-o și nu știe dacă o mai găsește sau nu. Părintele s-a uitat puțin în pământ și a ridicat mâna către răsărit și i-a zis: „te duci încolo și caut-o”. Și după două săptămâni a găsit-o, mergând în direcția indicată, în Șercăița sau în Șinca. Și a venit acel om și i-a mulțumit Părintelui.

Părintele ne mai spunea că noi avem credință numai până ne apasă necazurile, că dacă scăpăm de ele am uitat de Dumnezeu, tot noi suntem. Ne mai spunea că numai prin post și prin rugăciune vom fi mântuiți. Să nu căutăm să ne adunăm comori pe pământ, ci să ne adunăm în cer, ca să le avem acolo.

Tot Părintele Arsenie spunea lumii să nu se zămislească copii la praznice mari că ies anormali; acum le spune handicapați. Pe atunci nu se știa de handicapați, ci de anormali. Zilele îngăduite pentru zămisirea pruncilor sunt: marțea și joia, dacă vrem să avem copii sănătoși și buni. Și atât cât purtăm sarcina să mergem regulat la biserică ca să le fie și lor dragă biserica și credința. Ne mai spunea cât de mari sunt patimile, moartea pe Cruce și Învierea de a treia zi – minunea cea mai mare a Domnului Hristos. Moartea și Învierea Mântuitorului ne-a scos din robia păcatului strămoșesc și a descuiat raiul și ne-a lăsat Sfânta Împărtășanie la Cina cea de Taină. De aceea, trebuie să ne pregătim înainte de Paști cu post, cu rugăciune și smerenie și să ne împărtășim cât mai des, să nu trecem dincolo nespovediți și neîmpărtășiți, căci acolo nu mai vine nici un preot cu Potirul să îți dea Sfânta Împărtășanie în iad. Să știm că și Sfânta Împărtășanie este o taină mare, a primi pe Domnul Iisus Hristos în toate mădularele noastre. Mulți bolnavi s-au făcut sănătoși după Sfânta Împărtășanie.

Când m-am căsătorit am fost la Părintele cu soțul meu, am stat de vorbă cu Părintele și am primit binecuvântarea de la dânsul în anul 1945. Iar în anul 1946, la 30 ianuarie, am fost la mănăstire de ne-am spovedit și ne-a împărțășit, că pe 3 februarie 1946 aveam căsătoria. Părintele ne-a întrebat dacă facem cu muzică. I-am răspuns: „Da, Părinte”. Iar Părintele a zis: „O țâr’ cu Dumnezeu, o țâr’ cu ălalalt”.

Celor necununați la preot le spunea să se cunune la biserică pentru că aceea e adevărata cununie în fața altarului, să nu trăiască în curvie. Cununia de la primărie este ca o țidulă pe o vită. Mulți copii suferă din cauza părinților. Părintele Arsenie spunea că păcatele părinților cad asupra copiilor, căci precum sunt părinții așa vor fi și copiii.

Silvia (Merghindeal):

Când eram copil (cu vreo 68 de ani în urmă) veneam la mănăstire cu o mătușă din Merghindeal. Părintele Arsenie ne strângea pe noi, copiii, pe un delușor în grădina mănăstirii de la Sâmbăta. Stăteam în jurul Părintelui și ne povestea câte ceva, ne dădea sfaturi. La un moment dat Părintele a luat-o la fugă – în glumă – și noi, copiii, după dânsul. Dar pleca așa de repede (ca o nălucă) că noi copiii nu puteam să ne ținem după el. La poalele dealului era un pârâiaș și Părintele trecea (nu sărea!) la vreo 30 de centimetri pe deasupra pământului și a pârâiașului. Noi însă buluc prin apă.

Cornea Elena (Hârseni):

Când m-am dus a doua oară la Părintele, dânsul se încălzea la reșou și nu prea te lăsa să-i săruți mâna, dar eu m-am repezit, i-am prins mâna și i-am sărutat-o. Zice: „Tu, tu nu te-ai lăsat până nu mi-ai pupat mâna, așa-i?”.

Tot atunci era o femeie din Drăguș și a zis Părintele către ea: „Câți copii ai?”. Ea a zis că unul. „Și ceilalți unde sunt?”. Ea plângea. „De ce plângi?”. I-a spus că o bate copilul. „Zi tare că de la tine trebuie să învețe altele și de la altele trebuie să înveți și tu. Știi de ce te bate? Ceilalți, pe care i-ai dat afară, cer răzbunare. Și așa o să te petreci cât o să trăiești și o să răspunzi de toți cei pe care i-ai dat”.

Alta a zis: „Părinte la noi nu se mai ține a treia zi de Rusalii. E bine?”. Părintele a zis: „Măi, măi, Rusaliiile sunt închinat Sfintei Treimi. Cine îndrăznește să taie o Persoană din Sfânta Treime, acela va răspunde cu suflul lui, mă! La Rusalii se țin trei zile, mă, nu două”.

Au fost niște oameni de la noi din sat în Postul Paștilor la Părintele și i-a zis unuia în biserică – era plină biserică – „Mă, să mai postești!”. Unul de la noi din sat i-a zis: „Da, Părinte, postim”. Dar Părintele i-a zis: „Da, mă, chiar tu o să postești cu slană în traistă!”.

Când am mers a doua oară la Părintele la Drăgănescu ne uitam la icoana Învierii Mântuitorului. Și Părintele a zis: „Ce vă mirați?”. Noi nu vorbisem nimic. „Eu știu că vă mirați. Dar Mântuitorul după ce a înviat nu a mai fost cu trup pământesc, a fost cu trup duhovnicesc. Așa vom fi toți la Înviere. Nu mai suntem cu trupurile acestea, ele se prefac în trupuri duhovnicești”.

Unei femei din sat i-a murit soțul și l-a întrebat pe Părintele unde s-a dus soțul ei. Părintele i-a zis că dacă s-a pregătit pe lumea asta, s-a spovedit și s-a cuminecat așa cum trebuie, atunci s-a dus la bine. Dacă nu, s-a dus la osândă.

Într-o familie bărbatul a avut cancer și doctorii i-au mai dat puțin de trăit. S-a dus la Părintele care i-a zis: „Bine, mă, că ai venit. Bine că n-ai venit mai târziu!”. I-a spus să se ducă acasă să se spovedească și el și familia lui, toate rudele, apoi să meargă din nou la dânsul. S-a dus și s-a împărțășit. Înainte de a se mai duce la Părintele s-a dus la medic că trebuia să-i mai dea tratament. Dar medicul i-a zis că nu mai are cancer. Apoi s-a dus la Părintele care știa că a fost mai întâi la doctor și i-a spus: „Să vă rugați, mă, să vă rugați, mă, să vă rugați, mă! Degeaba plătiți la preoți să se roage pentru voi dacă voi nu vă rugați”. Părintele a mai spus că pomenile pentru morți nu se fac cu rudele și cu vecinii, ci cu cei săraci, care nu au.

La mormântul Părintelui era o doamnă cu o față (nu știu de pe unde) de vreo 15 ani și a fost cu ea prin multe state ale lumii și nu-i găsea boala. Cineva a îndrumat-o să meargă cu ea la Părintele Arsenie la mormânt. La două săptămâni venea la mormânt și se închina. Înainte de a veni nu se putea nici apleca, o durea tare spatele. A venit vreun an de zile și s-a făcut mai bine.

Eram la Prislop, am ieșit de la biserică și se făcea un parastas. În familia care făcea parastasil era un copil (ce vreo 4-5 ani) care nu putea vorbi. Au mers și la mormânt și copilul stătea la picioarele Părintelui Arsenie. A mers și la cruce și, dintr-o dată, a început să strângă în brațe crucea Părintelui. Apoi a început să vorbească, nu foarte bine, dar a început să vorbească. Preotul de la mănăstire le-a spus să mai meargă pe acolo.

Maria Șandru (Arpașul de jos):

...Bărbatul meu a fost la mănăstire la Părintele Arsenie și i-a spus Părintele că o să meargă pe front, dar să știe că o să vină acasă rănit. Și așa a fost. Un neamț a ieșit de după un copac și l-a împușcat la cap ca să-l omoare, dar nu a reușit decât să-i rupă gura. În cele din urmă l-au găsit, l-au pus pe o targă și l-au pus în tren. Când era în tren a fost bombardamentul și el nu a putut coborî, dar Dumnezeu l-a păzit. Dar a suferit foarte mult prin clinici și spitale...

Zicea Părintele: „Mă, eu dacă mă duc dincolo, sunt viu și acolo. Strigă la mine că te aud și te scot din orice boală și necaz”. Sau: „Mă, aici nu am timp de voi și nu am odihnă, căci veniți toți aici de nu știu ce să mă mai fac cu voi. Dar când voi muri, de acolo de sus o să am răgaz și vă văd pe toți și vă ajut”. Se ducea lumea la Părintele cu fel și fel de necazuri, iar dânsul le spunea că nu s-au rugat destul, de aceea pățesc atâtea.

Nu cred că Părintele a intrat în casa cuiva fără să-l ajute. Nu l-am știut prețui; dacă știam să-l prețuim poate că mai trăia.

Când a fost la închisoare, părintele era păzit noaptea ca să vadă ce face. Dânsul se ruga. Ziua era dus, împreună cu alți preoți, la Dunăre (la canal) ca să muncească. În Dunăre era o stâncă mare de piatră, iar comuniștii le-au spus că dacă nu sfarmă și nu scot afară acea stâncă din apă vor fi împușcați. Părintelui i-au spus că el va fi primul. Părintele le-a spus ca să-i dea un timp de 3 zile și 3 nopți și apoi vor vedea. În acest timp, Părintele cu preoții care erau acolo, au făcut rugăciuni către Dumnezeu. După ce au terminat, în dimineața următoare, au venit toți pentru a merge la Dunăre să vadă ce s-a întâmplat cu piatra. Când au ajuns au văzut că nu mai era piatră în Dunăre nici măcar cât pumnul. Toată piatra a sfărâmat-o Dumnezeu.

Acolo (în închisoare) a fost cu părintele din sat; părintele Arsenie i-a spus pe cine va lua de soție (Livia) și câți copii va avea (de care se va bucura mult de tot)... și așa a fost.

Părintele zicea despre cei din zona Făgărașului: „Mă, voi sunteți apărați aici ca într-o grădină închisă cu gard și mult vă apără Dumnezeu”. Dacă Părintele se ruga pentru ploaie, venea ploaia. Cum a sfărâmat piatra din Dunăre, aducea și ploaia.

Zicea părintele: „Mă, mie mi-a dat Dumnezeu un dar pe care voi nu-l aveți; eu sunt văzător sufletește, voi sunteți văzători numai cu ochii, dar sufletul vostru e încărcat de toate relele”. Și: „A fi credincios înseamnă mai mult decât apartenența la doctrină, la creștinism. A crede în Iisus înseamnă a te strămuta din tine în El, înseamnă a-L face pe El viața ta. Înseamnă și să ai un moment în care să-L întâlnești real pe Iisus”.

M-am dus bolnavă la mormântul dumnealui și m-am rugat în genunchi și am venit sănătoasă. Nu găsim pe cineva ca părintele Arsenie dacă am umbla în toată România.

Un vecin avea un copil handicapat și s-a gândit să meargă la părintele Arsenie, care era atunci la București, la Drăgănescu. Părintele le-a spus: „Ce vreți, mă, de la mine să vă spun?” I-au spus părintelui că au copilul bolnav; s-au dus și cu băiatul. Le-a dat Dumnezeu palma asta pentru că ginerele a trăit cu soacră-sa. Părintele le-a zis să se ducă acasă și să mai aibă un copil pentru ca să fie cine să-l îngrijească pe „amărâțul” acela; altfel va fi vai de capul lui. Au mai avut o fată, iar pe copilul bolnav îl țin acasă. Părintele le-a spus tot, pe față, ce au făcut. (Dobrin Rozalia)

Spunea că degeaba postești, dacă clevetești.

Silvia Vasu (Arpașul de Jos):

Părintele ne-a dat multe învățături.

Când am mers prima dată la Părintele era într-o miercuri și era alujbă. Am stat până s-a terminat și s-a făcut seară. Cu toată lumea vorbea și cu mine nu a mai vorbit. Mă tot întrebam de ce nu vorbește cu mine. Mai eram eu și niște oameni de pe lângă Drăgănescu. M-am dus la Părintele Bunescu și i-am spus că am venit și Părintele nu vorbește cu mine și se face

noapte. Am stat lângă ușă și m-am tot uitat la Părintele, iar dânsul era lângă o strană. Șimă gândeam: dacă știe Părintele atâtea, de ce nu știe și despre mine?! Atunci s-a ridicat Părintele de la strană și a venit direct la mine și a zis: „Să știi că stai de vorbă cu un călugăr”. Am început să plâng.

Eu am avut doar un copil și ziceam că nu-mi mai trebuie copii. Am făcut mai multe păcate... Am mers la dânsul și mi-a spus că sunt o păcătoasă, că n-am vrut copii și acum sunt bolnavă. Mi-era frică să nu am cancer. Mi-a spus să merg la spital ca să mă tratez, dacă am făcut păcate și nu am făcut copii câți a dat Dumnezeu. Eu am zis în gândul meu că dacă mi-ar da Dumnezeu copii nu m-aș mai duce la spital. Am venit acasă și am mai făcut o fetiță.

Apoi am fost și cu amândouă fetele și ne-a binecuvântat și orice gând aș avea către Părintele, mă ajută. Părintele m-a ajutat mult cu fetele. Am avut o încercare grea și cu amândouă fetele, am fost acolo pe 14 septembrie în 1987. Deși era foarte multă lume, Părintele mi-a simțit durerea din suflet și a zis: „Faceți loc să vină femeia aceea cu două fete”. Așa s-au ferit oamenii ca atunci când cădește preotul prin biserică. N-am crezut că sunt eu, dar am intrat împreună acolo și le-a spus fetelor multe lucruri.

Odată am avut niște necazuri acasă. L-am visat pe Părintele: era undeva bolnav și n-am putut intra, dar până la urmă m-a primit și a zis să stau în genunchi. Era acoperit cu un cearșaf și la picioare era, așa, cu sânge, cearceaful ud și zdrențuit. I-am spus mai multe lucruri de ce eram necăjită, printre care mi-a zis: „Ți-am binecuvântat fetele, îți binecuvântează și nepoții, dar fetele să se roage mai mult”. La urmă a zis: „Să te duci la Sinea lu' Mitru (Dobrin Eufrosina) să-i spui să-mi dea o pătură că mi-e frig la picioare”. Dimineața m-am dus și în curte era venit părintele Arsenie Dobrin (fiul Silviei Vasu), călugăr la Mănăstire la Sâmbăta. L-am întrebat ce face și mi-a zis că a venit la mama lui să ia o pătură nouă ca să o ducă la cineva la mănăstire.

Am mers la Mănăstirea Prislop la Părintele cu mașina cu încă doi nepoți (într-o zi de vineri). Era luna septembrie și mormântul era acoperit cu o folie. La picioarele Părintelui era folia ruptă și a venit o măicuță cu o bucată de folie și se întreba dacă o să-i ajungă folia pentru tot mormântul (se stricau florile). M-am gândit atunci că Părintele mi-a

dat de înțeles că trebuia să aduc niște folie. Lucram la Combinat la Victoria și magazia era plină de folie. Lunea m-am dus la serviciu. L-am întrebat pe un coleg când merge băiatul lui la Prislop (tot mergea cu microbuzul acolo). Mi-a spus că mâine. Am scos folie de la magazie pe poartă și așa am putut trimite folia la Prislop.

Ne tot spunea să ne rugăm mult și să ne ferim de păcate și avorturi. Când te apropiai nu trebuia să spui tu pentru că dânsul îți spunea tot. Prima data când am fost la dânsul era o femeie care avea o fetiță cărcia i se lua pielea de pe mâini. Soțul ei a zis că el are păcate că a fumat și a luat Sfânta Cuminecătură. Dar Părintele i-a zis: „Ja întreabă soția... unde-s ceilalți copii?”.

Eram tânără și când eram acasă sau din auzite am dorit mult de tot să-l văd pe Părintele. L-am visat, într-o sâmbătă de Rusalii, și așa l-am găsit în aceeași haină în care l-am visat.

Părintele avea vorba asta: „Mă, nu mă mai căutați acum că nu mă mai găsiți!”. Era prin 1988-1989.

Dânsul întreba și de serviciu. Printre altele a spus și de Combinatul de la Victoria: „Pădure a fost, mă, și pădure va rămâne”.

Când am avut dureri mai mari atunci a fost lângă mine Părintele. Un coleg de serviciu, strungar, Vasile Bratu, a mers odată la Părintele când am fost și eu. Părintele i-a spus lui: „Vrei să te căsătorești sau...?”. Și după nici o lună a plecat la Mănăstire la Sâmbăta. Acum e călugăr, preot econom (părintele Siluan) la Sâmbăta la mănăstire. Atunci avea o prietenă care și ea s-a dus la mănăstire, acum fiind stareță (Maica Marina) la Mănăstirea Horezu, jud. Vâlcea.

Dobrin Eufrosina (Arpașul de Jos):

Ca părintele Arsenie nu a fost nimeni pe pământ și nici nu va fi. Părintele Arsenie i-a spus băiatului meu să meargă la mănăstire ca să se facă călugăr. Băiatul meu a fost căsătorit și Părintele i-a spus să se despartă dacă nu poate să trăiască, cu toate că Părintele nu zicea către nimeni să se despartă. Eu l-am întrebat pe Părintele dacă nu-i păcat să se despartă. Dar Părintele a zis: „Dar nu-i păcat că-i mănâncă sufletul? Care-i mai păcat?”. Și a avut dreptate. Când a venit la noi acasă Părintele a zis că avem ce ne trebuia, dar ale cui rămân?

Pe băiatul meu îl chema Simion. Când a fost călugărit (în 8 septembrie 1996 de către mitropolitul Antonie Plămădeală) toată împrejurimea a rămas uimită pentru că a vorbit mereu cu Părintele Arsenie, a fost mereu la dânsul, iar Părintele a fost de multe ori la dumnealor în curte. Și când i-au pus numele de călugărie Arsenie toți s-au mirat. Când l-a întrebat ce nume îi va pune, băiatul meu spunea că ce va rândui Dumnezeu. Iar mitropolitul Antonie a spus: „Știi ce a rânduit Dumnezeu? Azi noapte am văzut în vis pe un băiat care mi-a spus că Arsenie să fie numele pentru acest călugăr”. Astfel, Arsenie i-a pus numele de călugăr.

De ce venea acasă la dumneavoastră?

Pentru că și băiatul meu se ducea mult la dânsul. Își lua câte trei zile libere de la serviciu și stătea la Drăgănescu.

Nu l-ați cunoscut pe Părintele și când era la Sâmbăta la mănăstire?

Nu-l știu prea mult pentru că nu am prea fost la dânsul. Eram o copilă când s-a pornit Părintele la Sâmbăta. Mama noastră nu prea vroia să ne lase pentru că trebuia să trecem prin pădure.

Ne spunea Părintele să fim cuminți, să ascultăm de părinți, să respectăm pe toată lumea... Și să avem copiii pe care ni-i dă Dumnezeu și ce ne dă Dumnezeu aia să ducem, că la un om crucea e mai grea, la altul e mai ușoară; dar poate la acela care ți se pare că e mai ușoară, e mai grea ca la celălalt. Cât este de greu sau cât este de bine, trebuie să-ți duci crucea.

Despre sectari ce zicea?

A venit o femeie la dânsul și tot dădea să se apropie, iar Părintele nu o lăsa și zicea: „Nu te apropia că tu nu ai ce căuta aici! Pleacă de aici! Din cauza credinței tale vor arunca copiii cu pietre”. Pe cei pe care-i simțea cumva... sau de la securitate... sau veneau cu gânduri ascunse, Părintele nu-i primea.

Atunci când am fost cu fetele am plecat de acasă foarte necăjită și Părintele m-a chemat și le-a spus fetelor: „În mama voastră aruncă numai cu pietre și ea aruncă cu pâine. Să-i luați și să-i urmați învățăturile”.

Când ne-am dus odată la Drăgănescu – eram mai multe femei – și am zis: „Doamne, când o să ajungem la sfânta biserică, numai să-l vedem pe Părintele și suntem mulțumite”. Când am ajuns, am stat puțin și a apărut Părintele, care a zis: „Mă, care sunteți mulțumiți că m-ați văzut puteți pleca”. Dar n-a plecat nimeni, ci am stat să vorbim cu dânsul.

Când eram la Drăgănescu era o femeie la părintele și îi spunea despre ginerele ei că o bate și altele. Iar Părintele l-a zis: „Mă, acum ți se întoarce ceea ce ai făcut tu. Dar să te duci să te spovedești”. Ea a zis: „M-am spovedit, Părinte!”. Și s-a repetat dialogul ăsta de trei ori, pentru ca să înțeleagă că nu s-a spovedit cum a trebuit.

Am fost odată cu nepoțica mea căreia îi crăpa degetele și o dureau. Când am ajuns la Părintele i-am spus despre nepoata mea. A zis: „Mă, pune-i smântână de pe lapte dulce și învăluie-i mâna cu o cârpă albă și câteva zile să nu pună mâna în apă”. De atunci fetița nu a mai avut nimic.

Eu aveam cu sinuzita și i-am spus Părintelui să mă ajute. Și a zis: „Mă, sinuzita se mai și tratează”. Dar m-a binecuvântat și până în ziua de azi nu am mai avut probleme cu sinuzita.

Mie îmi place când merg la mormânt să fie liniște. După învățăturile Părintelui cred că e mai primit să te rogi în liniște decât când e foarte multă lume și nu știi ce-i acolo. Nu știi dacă mai ajungi să te închini la mormânt.

Murar Maria (Arpașu de Sus):

Eu m-am dus la mănăstire cu un gând rău și am ascultat predica Părintelui Arsenie. Dar mă gândeam că cine i-o fi spus Părintelui Arsenie ce gândeam eu!? Tot ce gândeam eu, spunea în predică. Eu mi-am pierdut gândul acela rău dacă am văzut că știe ce gândesc eu. Nu m-am cuminecat la dânsul, dar am și azi o credință mare față de dânsul. Mă rog la dânsul să mă ajute.

Acolo era un băiat mut care fugea după cruce. Avea o boală rea și dacă prinde crucea îl lasă boala aceea. A stat mut un an de zile pentru că Părintele i-a spus să nu spună nimănui ce vede, dar el a spus. După un an băiatul a vorbit acolo, la mănăstire.

Nu numai vorbele Părintelui erau aparte, ci și figura dânsului. Am auzit de la alții că s-au dus la dânsul și s-au vindecat mulți bolnavi.

Pandrea Viorica (Hârseni):

După ce a murit soțul meu m-am dus la Părintele Arsenie la Drăgănescu cu o femeie de aici care a mai fost la Părintele și era și ea văduvă. Ea avea pe un om care era și el văduv și vroia să-l întrebe pe Părintele dacă să-l ia sau nu. Dânsul i-a spus de atunci că să nu-l ia. Când am ajuns în autogară în București eu l-am văzut pe Părintele (l-am cunoscut de când a fost aici la Sâmbăta). I-am zis vecinei mele: „Uite-l pe Părintele Arsenie”. Ea zice: „Nu-i Părintele Arsenie că Părintele are barbă”. Zic: „Părintele e urmărit și nu mai are”. Vine o femeie din spatele meu și mi-a zis că este Părintele. Ne-am urcat în autobuz prin spate, iar Părintele s-a urcat prin față și s-a așezat în spatele șoferului (cred că-l cunoștea șoferul că-i ținea totdeauna loc). Noi eram în spatele dânsului. Când am ajuns la casa parohială din Drăgănescu (care este peste drum de biserică) Părintele a intrat în casă și a încuiat ușa. Erau doi câini mari și am început să vorbesc cu ei ca și cu niște copii. S-a dus la ușă mai întâi vecina mea și a ciocănit la ușă, iar Părintele a întrebat-o cu cine mai e și ea a zis că mai este cu încă o femeie. Ne-a poftit în casă și avea un piscoi așa de mare încât am crezut că-i miel. A zis să așteptăm ca să-i dea de mâncare și apoi o să mergem la biserică. A trecut vreun sfert de oră și a venit Părintele. Vecina mea i-a spus că a mai fost la dumnealui, iar dânsul i-a răspuns că dacă vrea vreo povață i-a spus de atunci de când a mai fost ce are de făcut, dacă vrea să asculte bine, dacă nu să facă cum știe. Dar să știe că are să plângă. Atât i-a spus.

Și acum mă gândesc ce minune dumnezeiască a fost: când s-a întors Părintele și s-a uitat la mine am simțit o putere dumnezeiască din cap până-n picioare și m-am trezit în picioare, dar nu știu cum. Zice: „Cu tine ce-i?”. Era mama bolnavă și i-am zis că am venit pentru mama. A zis: „Mama e bolnavă, dar să n-o necăjiți, ci s-o lăsați să-și ducă crucea ca să se mântuiască”. Și a mai zis: „Tu ești rea de gură și să nu-l mai pomenești pe acela rău că ai să înnebunești dacă-l mai pomenești”. Așa era. Am zis: „Dar ce să fac că nu mă pot abține. Vă rog să mă ajutați că eu nu pot!”. A zis Părintele: „Mie nu mi-e frică de cei care înjură pe Dumnezeu, cum mi frică de aceia care se dau singuri răului. Căci la judecată vor zice diavolii că aceia sunt ai lui că de bună voie s-au dat lui”.

Zice Părintele către mine: „Dacă vrei, poți să te recăsătorești”. I-am spus că dacă n-am avut noroc de prima dată nu mă mai recăsătoresc. Vecina mea a zis către Părintele: „De ce ei ți dai dezlegare și mine nu?”. Părintele a zis: „Câți ani ai?”. A zis 58. „Și dumneata cât ani ai?”. Zic 30. Și zice: „Păi tu compari 60 cu 30?”. Femeia aceea de 58 de ani s-a căsătorit totuși, dar nu i-a fost bine după aceea, după cum i-a spus Părintele.

Peste vreo 12 ani am fost cu părinții părintelui Eugen Morar (cumnatul maicii starețe) și cu încă două femei la Părintele Arsenie. Eu mă gândeam că nu mă mai cunoaște de 12 ani, dar a venit la mine, m-a bătut pe umăr și mi-a zis: „Tu, te-ai făcut mai bună?”. I-am spus că nu m-am făcut așa cum trebuie să fiu, că sunt tot nervoasă.

Dar să vedeți cum m-a ajutat Părintele să nu-l mai pomenesc pe cel rău: Părintele mi-a pus mâna pe cap și eu de atunci nu l-am mai pomenit pe cel rău și nici acum, după 30 de ani, nu-l mai pomenesc și nu-mi place să-l aud nici pe altul cum îl pomenește. Mă mai enervez, dar nu-l mai pomenesc pe cel rău. Mi-a zis că dacă o să-l mai pomenesc pe cel rău o să înnebunesc.

A mai zis Părintele că merg la el oamenii care au judecăți și-l întreabă ce să facă, dar le-a spus că el nu este ghicitorul lor.

Maica stareță de la Prislop mi-a spus că atunci când vorbește mai aspru cu tine, atunci Părintele te ajută. Când m-am dus a doua oară la dânsul m-a întrebat ce doresc. I-am spus că vreau să știu ce să fac ca să mă mântuiesc. A zis că să citesc capitolele 5, 6 și 7 din Evanghelia de la Matei și dacă acelea le împlinesc cu siguranță o să mă mântuiesc.

Aveam o colegă la serviciu și avea un văr care era paznic acolo unde era închis Părintele în Făgăraș la securitate. Colega mea m-a întrebat dacă îl cunosc pe Părintele Arsenie. I-am spus că da. A zis că cei de acolo se lasă unul pe altul ca să se ducă să-i dea de mâncare Părintelui pentru că le e frică să se mai apropie de celulă. A zis că atunci când se duce îl găsește cu celula deschisă și când e la rugăciune 2 metri nu se poate apropia de dumnealui să-i ducă mâncarea. Părintele le-a zis să nu le fie frică pentru că dânsul nu fuge de acolo până nu-mi dau ei drumul.

Când stăteai de vorbă cu dânsul te pătrundea privirea, care era privire supraomenească.

Când am fost odată la mormântul Părintelui Arsenie de la Prislop era acolo un om care era îndrăcit și la mormânt abia l-am putut ține câteva persoane. A venit și preotul de acolo și i-a citit niște dezlegări. După aceasta s-a liniștit și s-a vindecat. Apoi mi-a spus că fusese mai demult la părinte și Părintele i-a spus că dacă o să mai profite de biserică – era cantor – o să înnebunească sau o să pătească ceva rău și chiar dacă dânsul (Părintele Arsenie) va muri tot va veni la el. Și așa s-a întâmplat.

Odată când am fost la Prislop și am urcat la mormânt și m-am închinat, când am coborât pe cărare mirosea așa frumos a tămâie.

Altădată când eram la mormânt o femeie a luat niște pământ de la mormânt, deși i-am spus să nu ia. Până să ajungă la stejarul de pe cărare i s-a făcut rău și a căzut jos. Un om a vrut să o ajute, dar i-am spus să ducă înapoi pământul înapoi. După ce l-a dus și-a revenit.

La un parastas de-al Părintelui un preot a luat niște flori de pe mormânt, iar când a fost să plece nu i-a pornit mașina nicicum. O maică l-a întrebat dacă nu a luat ceva de pe mormânt; a spus că da, dar a dus florile înapoi și când s-a întors i-a pornit mașina.

Părintele zicea uneori: „Veniți la mine, dar voi nu ascultați ce vă spun eu. De ce mai veniți la mine să mă întrebați?”.

L-am visat pe Părintele în noapte de Anul Nou; eram într-o poieniță (către Copăcel) și erau multe femei. Apare Părintele Arsenie îmbrăcat în alb și zice: „Să vă rugați că nu știți ce vă așteaptă!”. A stat puțin și înainte de a dispărea a mai zis: „Aveți grijă să nu vă amăgăască cineva!”. Și a dispărut.

Dobrin Ioan (Săvăstreni):

Tatăl meu a lucrat cu Părintele Arsenie săptămâni întregi la chilia din munte. Împreună cu fratele meu mergeam pe jos, la fiecare sfârșit de săptămână, la Mănăstirea Sâmbăta. Mergeam de sâmbăta și dormeam pe la grajduri și pe unde puteam. Stăteam la slujbă și Părintele predica, iar pe copii ne aduna pe toți. Părintele a făcut lacurile care sunt și acum la Mănăstirea Sâmbăta.

Au venit pe acolo regele și regina mamă și au tras cu pistolul în flori și au făcut gălăgie. Părintele s-a dus la ei – dânsul îi cunoștea, dar

ei nu-l cunoșteau pe Părintele – și i-a întrebat că de ce conturbă liniștea mănăstirii? Regele a întrebat-o pe regina că cine este acesta care-i conturbă. Atunci Părintele i-a răspuns pe franceză: „Acesta este starețul mănăstirii”. Până la urmă s-au găsit de prieteni. Părintele i-a spus regelui că nu o să mai stea mult prin țară.

Părintele făcuse atunci altarul din pădure și într-o predică spusese: „Mă, întoarceți-vă la Dumnezeu căci calul roșu bate la porțile Răsăritului. Dar să nu vă întristați că de acolo vine mântuirea. Prigoana vine de la Apus”. Adică, prigoana vine din Apus acum, în vremurile noastre.

Din 1948 am apă de la izvorul de lângă chilia Părintelui Arsenie din munte și e așa de proaspătă încât crezi că acum am luat-o de acolo.

Codrea Mariana (Ucea de Sus):

În primul an de căsnicie am rămas însărcinată și aveam ideea că eu o să mor, aveam o stare foarte rea. Soțul meu, părintele Codrea, a zis să mergem la Părintele Arsenie. Părintele lucra la Drăgănescu la cupolă și era acolo lumea de pe lume. Nu s-a mișcat de acolo. Ne-am așezat într-o strană și s-a uitat la mine de parcă eram singurul om din biserică și a spus: „Ce, tu? Nu mori! Care ți-e problema?”. Și asta fără să-i spunem de ce am venit. Și eu am zis: „Dar copiii, Părinte?”. A închis ochii și a intrat în altar și nu a mai vorbit nici cu mine, nici cu nimeni și din altar nu s-a mai mișcat. Eu am înțeles... și așa a fost... copiii au murit amândoi.

Fiica mea a terminat liceul sanitar în 1989 și prin martie, cred, nu știa ce să facă. Noi o pregătisem pentru medicină pentru că era un copil excepțional, dar ea nu avea atracție pentru medicină. Însă era la Liceul Sanitar în Brașov și pe timpul acela erau doar 2 licee bune: pedagogicul și sanitarul. Moș Codrea a luat-o și a dus-o cu mașina la Părintele. Fata i-a spus că nu-i place la operații și Părintele i-a zis: „Nici nu ești pentru medicină. Du-te și fă Dreptul să ajungă tatăl tău să te vadă împlinită. Pentru că peste 10 ani când ai pute tu deveni un medic, tatăl tău nu mai este, ca să fie mulțumit”.

Au venit amândoi acasă și mi-au spus numai mie ca să nu-l necăjim. Mi se părea imposibil, era tânăr și plin de viață... După 9 ani soțul meu s-a îmbolnăvit de un cancer rapid care i-a curmat viața în 1999 în ziua de Sfânta Marie. Deci, exact 10 ani... Din acel moment mi-a părut atât de rău că n-a mai fost (Părintele) ca să ne îndrume și altfel pașii în viață. Acesta a fost un lucru extraordinar pentru noi.

O altă întâmplare: în casa aceasta au locuit doi bătrâni și nu aveau copii. Bunica – mama Savi, cum ziceam noi - s-a căsătorit la 14 ani și era singura fată la părinți, cu soțul ei, care a venit din război fără mână și fără picior. Nu auzisem de acești oameni deloc. În drumurile noastre spre București ni s-a spus de către Părintele Arsenie că trebuie să primim o familie de bătrâni care ne vor fi copii. Noi aveam copii. Ni s-a spus să-i primim pentru că aceasta este salvarea vieții noastre. Cei bătrâni și ei au fost la Părintele Arsenie și i-a trimis aici. Am avut parohie la Pelișor și Zlatna. În ziua de Paști ne-am pomenit cu o mașină la poartă, cei doi bătrâni au venit la biserică, dar nu ne-au cunoscut până atunci; doar acum ca preot a văzut cine e. După slujbă au venit la noi și ne-a spus că i-a trimis Părintele Arsenie. Noi am stat și ne-am gândit, aveam aspirații de oameni tineri. Aveam și noi bătrâni mulți: părinții și socrii erau bătrâni. Și am zis: dacă așa trebuie, așa trebuie! Și să vedeți: mi-au îngrijit fata că nu aveam școală în satul acela, doar 4 clase și apoi am adus-o în Orașul Victoria și fetița mea a stat aici. Au avut bucuria să li se spună „mamă” și „tată”. Au murit și nu m-au necăjit deloc, nici unul. Deci, nu am avut nici un pic de necaz ca după oameni bătrâni, așa cum mă gândeam eu.

După moartea soțului meu nu am avut altă casă, nu am avut unde pleca; am venit aici și bălăriile erau până sus că ei muriseră demult. Încet, încet am înjghebat așa cum am putut căsuța asta. Aici este cuibușorul meu și, probabil, singurătatea din urmă aici o voi duce.

Tot ce ne-a spus Părintele Arsenie așa ni s-a întâmplat. Îl rog foarte mult să mă ierte pentru că de multe ori am avut îndoieli și poate nopți întregi îmi puneam întrebarea: „Cum e posibil?”. Dar totul așa a fost. După ce mi-au murit copiii îmi era teamă, pentru că am suferit

enorm, dar după ce m-am refăcut am ajuns înapoi la Drăgănescu și Părintele mi-a zis: „Vei avea multe bucurii după copilul care urmează, vei avea numai bucurii după ei” – a spus „după ei”, dar eu nu am realizat că eu numai pe fata asta o să o am; însă mi-a dat Dumnezeu un ginere perfect și 2 copii (nepoți) extraordinari. Despre unul, înainte de a muri soțul meu, a zis să fac cumva să ajungă și el în preoție. Pe unul mi l-a lăsat de 6 săptămâni și pe celălalt de 5 săptămâni și i-am crescut în spiritul acesta al binelui, în latura luminoasă. Din casă de la noi fiica mea a primit doar educația de a se lăsa de rău și să aleagă numai calea binelui, a ajuns avocat și nu ia penale de nici un fel, îi e frică de dosarul penal.

Fiecare cuvânt de la Părintele Arsenie era o învățătură. Nu întotdeauna mergeam pentru sfaturi că am făcut ceva rău. Uneori chiar ne exprimam o realizare pentru care am fi vrut binecuvântare. Era bine că mulțumeam lui Dumnezeu, dar spunea să nu ne mărim, ci să trăim modest. Și modest am trăit toată viața. Am multe scrisori de la Părintele Arsenie, dar sunt private și nu vreau să le dau pentru că ne afectează pe noi. În ele ne certa de multe ori. Eu vroiam să fiu model de viață pentru copiii pe care-i educam și, uneori, „săream calul”. Mă coafam într-un anumit fel și altele... eram tânără pe atunci, dar așa mă certa... așa mă certa...

După moartea soțului meu nu am mai putut face serviciu și a trebuit să plec din casa parohială în casa celor doi bătrâni care nu mai fusese locuită demult și arăta groaznic. Cu trecerea timpului îmi făcusem multe datorii, dar de câte ori ridicam ochii spre cer primeam ajutor. Nu vroiam să cer ajutorul copiilor. Când mi-a fost cel mai greu, eram în curte, am strigat la Părintele Arsenie și, în nici 24 de ore, am primit de la o prietenă din Germania – care nu avea de unde să știe că eu o duc greu - 100 de mărci cu care am plătit 2-3 facturi din urmă.

Mutându-mă aici singură nu mi-a fost frică niciodată, deși știu că frica e soră cu moartea. Nu am avut nici un minut starea de frică, de incertitudine, atunci, când am fost în cele mai grele clipe ale vieții.

Penciu Georgeta - Făgăraș

Bunica mea povestea foarte des de Părintele Arsenie. Foarte multă lume din jurul Făgărașului mergea la Mănăstire la Sâmbăta pentru Sfânta Liturghie. Un om cu căruța cu cai a mers și el; a lăsat calul la marginea pădurii, cu hamul pe el, legat de car și a venit să asculte Sfânta Liturghie. Când a revenit la car și-a găsit calul fără ham; s-a întors înapoi lângă altar, a așteptat să se termine slujba și apoi i-a spus Părintelui Arsenie că i-a furat cineva hamul de pe cal. Părintele a întins o privire peste toată lumea care era adunată și dintre toți a arătat cu degetul o persoană căreia i-a spus: „*Du-te, mă, și dă-i hamul din carul tău că-i acoperit cu pătura*”. Și așa a fost.

La vârsta de 7 ani am mers cu părinții mei la Drăgănescu, unde picta Părintele. Am început să mă joc și să alerg prin curtea bisericii. La un moment dat Părintele mi-a văzut dinții care erau foarte cariați. Mi-a întrebat părinții dacă mănânc lapte, mama spunându-i că da. Părintele a zis: „*Da, dar nu mănâncă lapte de vacă*”. Mama i-a spus că mănânc de bivoli pentru că aveam acasă bivoli. Părintele a spus că trebuie să mănânc lapte de vacă – un litru pe zi - pentru că acesta are cel mai mult calciu care se fixează în dantură și în tot corpul pentru toată viața. Părintele s-a întors spre tata căruia i-a spus că trebuie să meargă acasă și să cumpere vacă, chiar dacă va trebui să vină cu ea pe jos. I-a dat de înțeles că o va găsi la o distanță destul de mare. Așa a și fost: a cumpărat-o de la o distanță de 20 km. Numai după ce și-a dat seama că trebuie să vină de la acea distanță și-a dat seama de ce l-a atenționat Părintele în acest sens. Am băut timp de un an 1 litru de lapte și am observat după câteva luni cum dinții se curăță și într-un an de zile mi s-au curățat toți dinții și nu am mai avut probleme.

La 12 ani (când am trecut din clasa a IV-a în clasa a V-a) nu am mai mers la școală în Gura Văii, ci în comună. Toamna am mers la practică agricolă și apoi am făcut hepatită și am rămas cu dureri mari de ficat. Când părinții mei au auzit că Părintele e tot la Drăgănescu am mers acolo. Când am ajuns era plin de lume și Părintele se plimba prin

biserică, prin fața la toată lumea, se uita la fiecare persoană în parte; cu unii stătea de vorbă de față cu toată lumea, cu alții nu; punea persoanele din biserică să-și mărturisească păcatele de față cu toată lumea pentru ca cei aflați în biserică să învețe și din problemele altora și erau mulți în biserică care aveau aceleași probleme. La un moment dat Părintele s-a așezat într-o strană, într-un colț al bisericii și a început să vorbească cu fiecare în parte. Când ne-a venit rândul eu și mama ne-am dus în fața sfinției sale, mama a început să plângă și i-a spus că aveam hepatită, că mă doare foarte rău ficatul și nu-mi mai trece. Părintele i-a spus mamei că cel mai tare mă afectează orele pe care eu dimineața nu le dormeam, de la 5 la 7 dimineața, care, a spus dânsul că sunt cele mai odihnitore ore pentru un copil (nu le dormeam pentru că trebuia să merg la școală cu autobuzul de 5). Mama i-a spus Părintelui că dacă o să mă mute la școală în Făgăraș nu are cine să mă țină și nu am unde să stau. Dar tatăl mamei stătea în Făgăraș... Și Părintele a întrebat-o: „*Unde stă tatăl tău?*”. Mama a răspuns uimită că în Făgăraș. Părintele i-a spus că o să mă țină bunicul meu până o să ne cumpărăm un apartament; fiindu-i nepoată de gradul întâi mă putea lua în spațiu și astfel puteam să merg la școală în Făgăraș. Orașul era închis pe vremea lui Ceaușescu și nu aveai voie să intri în oraș decât dacă te lua cineva în spațiu. Părintele a continuat spunând că mama să meargă acasă și să-i spună soțului să facă cerere ca să cumpere apartament, însă apartamentul să-l ia proprietate personală, nu cu chirie. Mama i-a spus Părintelui că soțul ei e singur la părinți, tatăl lui e mort, mama lui e singură în Gura Văii și nu o să fie de acord niciodată să plece de acolo. După aceasta Părintele s-a întors spre mine și mi-a spus să merg acasă și eu să-i spun tatălui meu căci pe mama nu o va crede. Mi-a spus să-i spun să luăm apartament și să ne dea (pe mine și pe surorile mele) la școală în Făgăraș pentru că, dacă nu, din acea hepatită o să dau în diabet și o să mor. Apoi ne-a binecuvântat și am plecat din Drăgănescu.

Ne-am întors acasă pe la 12 noaptea și mama le-a spus ce a zis Părintele, dar nu au crezut-o. Eu m-am apropiat de el și i-am spus exact ceea ce mi-a spus Părintele. Tot Părintele mi-a spus să-i spun că va veni vremea când acest apartament îl va plăti cu câteva salarii și că

nu o să rămână copiii lui datori. După 1 an după ce a cumpărat apartamentul tata era foarte stresat și zicea că nici nepoții lui nu o să-l achite pentru că apartamentul fusese luat în rate pe 30 de ani. Urma să termine ratele în 2010. La achitat în 1992 cu 3 salarii, exact așa cum i-a spus Părintele.

La 14 ani am fost iarăși cu mama la Drăgănescu, unde curtea bisericii era plină de făgărășeni, de femei din Viștea de Jos, care și în ziua de astăzi merg la Prîslop și fac ce trebuie pentru parastasele Părintelui. La un moment dat, pe la ora 10 a ieșit Părintele din biserică și a strigat: „*ul:Făgărășencelor împrăștiati-vă și luați-o pe sub râpă pe câmp pentru că securiștii au plecat din București să ajungă aici. Când vor ajunge o să aibă treabă cu voi și o să vă bată*”. Toată lumea a început să se împrăștie, inclusiv noi. După vreo jumătate de oră, mergând noi pe câmp (cumva paralel cu șoseaua) am văzut mașinile securității, 4 mașini negre care se îndreptau spre biserică. După care, la vreun sfert de oră, aceste mașini se întorceau la București. Vreo 6-7 persoane, între care și eu cu mama mea, ne-am întors înapoi la biserică; am stat în curtea bisericii după crucile de acolo. Părintele a explicat clar că nu vrea să vorbească cu nimeni pentru că securitatea l-a supărat și nu vrea să facă greutăți celor care eram acolo. Eu, copil fiind, am încercat să mă apropii de biserică. Părintele picta unul dintre geamurile bisericii și, la un moment dat, a deschis geamul și m-a întrebat: „Ce vrei, mă?”. Am zis: „Părinte, vă rog să mă ajutați să ajung cu bine acasă și vreau să vă întreb dacă bunica mea să se opereze sau nu că mai are încă 6 operații la burtă și nu știe ce să facă”. Părintele s-a uitat la mine și a zis: „Mă, să-i spui așa: dacă vrea să mai trăiască și să te vadă pe tine și pe sora ta mireasă să se opereze. Dacă nu vrea să mai trăiască să nu se opereze”. Bunica s-a operat și a mai trăit până după ce ne-am căsătorit noi.

Părinții mei au fost la o nuntă în Șercăița (satul natal al mamei) și pentru că eram rude apropiate mama a participat cu 3 zile înainte la ajutor la nuntă. Într-una din zile a mâncat 2 ochiuri, ouăle fiind ținute

într-o zeamă de var ca să țină mai mult. Aceste ouă i-au afectat tot organismul, în special ficatul. După nuntă, la vreo 2-3 zile, mama făcea niște crize asemănătoare cu cele de epilepsie. Sâmbăta s-a deplasat împreună cu tata la București la Drăgănescu, la Părintele Arsenie. L-au găsit pe Părintele pictând. Când au intrat pe ușa bisericii Părintele și-a îndreptat privirea spre ei și a strigat către mama: „Ce zic doctorii din Făgăraș că ai, mă?”. Mama i-a răspuns: „Epilepsie, Părinte”. Dânsul a zis: „Mă, ăștia te omoară cu zile. Nici ei nu știu, dar nici tu nu știi. Știi de unde ți se trage ce ai?”. Mama a zis: „Nu știu, Părinte”. Părintele a zis: „Adu-ți amine când ai fost la nunta asta la tine acasă, ai mâncat două ochiuri?”. „Da, Părinte, am mâncat”. „*Ochiurile pe care le-i mâncat au fost ouă băgate în var. Să te duci să-i spui celei pe care le are să le arunce pe toate ca să nu mai îmbolnăvească și pe alții. Tu ai fost mai sensibilă și ți-a îmbolnăvit ficatul. Ficatul tău fiind foarte bolnav nu-și mai poate reveni și nu se mai poate regenera decât dacă mai faci un copil*”. Apoi s-a uitat la tata și i-a spus: „*Dacă vrei ca fetele tale să aibă mamă în continuare trebuie să mai faci încă un copil căci numai așa i se va regenera corpul*”. Tatăl meu a zis că dacă asta e situația o să mai facă un copil. La care Părintele i-a spus că și a treia va fi tot fată, deși tata își dorea un băiat. I-a spus că poate să fie mulțumit de fete pentru că-l vor asculta și vor fi în jurul părinților. Au mai avut, într-adevăr, încă o fetiță, căci suntem trei surori. Mama și-a revenit și e sănătoasă.

Pe la 17 ani, la sfârșitul clasei a IX-a și începutul clasei a X-a, eram foarte hotărâtă să dau la Academia de Poliție. La sfârșitul clasei a XI-a, împreună cu o prietenă, ne-am deplasat la București și am ajuns la Drăgănescu să vorbim cu Părintele ... Când am ajuns la poarta părintelui Bunescu erau în curte 4 câini care săreau pe gard și lătrau foarte tare. Părintele Arsenie a ieșit din casă și a zis: „Haideți, mă, în casă, că asta nu-i oră să veniți să mă căutați. Habar nu aveți unde ați venit și câți oameni răi sunt până aici. Ați ajuns aici și o să ajungeți și înapoi, dar de vorbit nu trebuie să vorbiți cu nimeni”. Am intrat în casă și prietena mea i-a relatat niște probleme din familia ei, după care eu i-

am spus Părintelui să mă ajute și să mă lumineze pentru că vreau să dau la Academia de Poliție. S-a uitat la mine lung și apoi mi-a spus foarte răspicat: „În poliție și în armată se execută și nu se discută”. Am zis: „Da, Părinte, știu”. Dânsul a zis: „Nu știu dacă știi. Cred că nu știi”. Mi-a spus că dacă vreau ascult, dacă nu să fac ce vreau, dar că mă sfătuiește așa: „Dacă vei intra în Poliție, pentru că ai firea respectivă și faci față la chestiile astea, te vor băga la spionaj. Dar în spionaj nu vei face față pentru că ești crescută într-o familie credincioasă și crezi în Dumnezeu”. I-am spus Părintelui că vreau să dau la Academia de Poliție, nu la spionaj. Părintele a zis: „Ți-am spus că n-ai înțeles sau nu-ți dai seama? În poliție se execută și nu se discută. Deci ori vrei ori nu vrei, acolo te bagă. Ei o să-ți dea o misiune pe care tu va trebui să o îndeplinești. La un moment dat îți va spune că trebuie să împuști pe cineva și tu nu-l vei putea împușca. Dacă tu nu-l împuști pe acela, alții te împușcă pe tine. Ori execuți, ori vei fi executată”. Părintele m-a întrebat de ce nu dau la Drept. I-am spus că acolo, la Poliție, am vrut să dau. Părintele a zis: „Dacă înveți, poți să intri la orice facultate din țară... Poți să nu faci facultate și te vei descurca și așa, nu vei muri de foame”. Am venit acasă și m-am hotărât să nu mai dau, i-am dat ascultare Părintelui și nu-mi pare rău. M-a binecuvântat și tot timpul a avut grijă de mine și chiar nu am avut nevoie de facultate ca să trăiesc. Binecuvântarea Părintelui a făcut cât 7 facultăți. Am moștenit două rude mai puțin apropiate din București și eu zic că asta a fost numai prin binecuvântarea Părintelui. De când m-a binecuvântat sfinția sa, nu pot să-mi bat joc de cineva, nu pot să înșel pe cineva pentru că mă gândesc că-i păcat și pentru că Părintele m-a ajutat să merg mai departe și mi-a dat de toate și sănătate și copii și case și bani. Datorită corectitudinii m-a ajutat să am tot ce-mi trebuie, bineînțeles că prin muncă.

Scrisori și îndrumări de la Părintele Arsenie

Tată Părinte Dumitre,

„Mi-a scris Didina și mă determinase ca să dau pe la frățiile voastre. Poate că aș fi chiar mers de la Brașov, dar acum, mai nou, m-a sfătuit Siguranța să stau acasă, adică la mănăstire, încât nici la Brașov nu mă mai duc.

Mi-a spus nevasta lui nenea Victor că tare v-ați făcut credincios cu beteșugul ăsta și că vă tot necăjiți să aflați numele cetelor îngerești. Iată, vi le trimit și fotografiate, după zugrăvia catedralei din Sibiu.

Vezi, tată, cum e: când se betejește trupul, se însănătoșează sufletul. Tot e un câștig. Știi că tare dorești să ne întâlnim. Poate că, totuși, ne-om întâlni.

De bine la toți și tot respectul osteneții frăției tale!”

+ M. B.

22. XI. 48

Arsenie

Ierarhia cerească după Dionisie Areopagitul

Prima triadă (cea mai aproape de Dumnezeu)

1. Tronurile (sau Scaunele)
2. Heruvimii (cei cu ochi mulți)
3. Serafimii (cei cu câte șase aripi)

A doua triadă

1. Începătorile
2. Puterile
3. Stăpâniile

A treia triadă

1. Domniile
2. Arhanghelii
3. Îngerii

De toate nouă cete îngerești. **Ceata a doua, a lui Lucifer, a căzut. Locul ei se întregeste cu preoții și călugării care grijesc de mântuirea lor.**

Maicii Teoctista bolnavă

„Suferința acceptată, smerită, face din lazării acestei lumi un lazăr din sânul lui Avraam încă din lumea aceasta.

Numai când vei ieși din trup și când va suna trâmbița de judecată, atunci vei vedea pentru câți și pentru cine ai răbdat și atunci se va sfârși orice durere și suferință.

Prin acestea ce rabzi îți împlinești făgăduințele și îți faci iadul de aici de pe pământ, de care te va scăpa Dumnezeu dincolo, pe tine și pe toți din neamul tău.

Ți-am spus că altcineva murea demult în locul tău, dar dacă tu rămâi în viață e semn sigur că un rost nevăzut de tine te ține în viață și în aceste condiții de necrezut, și asta e călugăria ta.

Prin secetă sufletească au trecut și sfinții, a trecut și Iisus pe Cruce, când a zis despre părăsire, dar nimeni nu a fost părăsit. Uscăciunea sufletească nu e o deznădejde, ci e una din nevoințele cele fără de voie; cu mult mai mult se spală sufletul cu ostenelele cele fără de voie.

Și nu uita că Iisus a fericit pe săraci, pe Lazări și pe smeriți.

Câteva din sfaturile Părintelui Arsenie

- Prin discreția evlaviei se pot evita multe conflicte de familie. Actul de evlavie este ceva ce privește numai sufletul și pe Dumnezeu, nu trebuie arătat în public și nici propovăduit decât de cei care au

poruncă de la Dumnezeu să vorbească. Ce să vă fac dacă nu știți să vă acoperiți evlavia voastră?.

- Dacă aveți necazuri în casă, în familie, strigați la Maica Domnului, lăsați gospodăria voastră în grija Maicii Domnului.

- Citiți Noul Testament mai des.

- Când nu vă înțeleg soții voștri vorbiți mai puțin cu ei despre Dumnezeu, dar vorbiți mai mult cu Dumnezeu despre soții voștri.

- Păcatele sunt ținute în dublă evidență, se înscriu de Cer, dar se înscriu și în urmași (în sămânța de om).

- Când un bărbat a venit îndurerat că-i moare soția (ambii credincioși vechi ai Părintelui) i-a zis, mângâindu-l: - „Lasă, mă, că ai s-o vezi în curând”. Bărbatul, ca să se îndrepteze, a întrebat: - „Dar după ce am s-o cunosc acolo pe soție...”. Părintele a privit în zare și i-a zis: - „În viața de dincolo oamenii se vor cunoaște după dragoste; cei ce s-au iubit după Dumnezeu vor fi aproape unii de alții și aproape și de Dumnezeu”.

- Când era amărât de relele noastre, zicea: - „Toți profesorii se bucură când elevii lor promovează; numai că unii au rămas tot la buchia cărții (clasa I)”.

Prof. Fl. Ghițescu (Brașov):

Îndrumări de la Părintele Arsenie

„Există Rai și iad”, sunt primele cuvinte pe care le-am auzit spuse de Părintele Arsenie, rostite cu o voce puternică și care nu admitea replică, în ziua de 1 iulie 1946. Mi s-a părut un răspuns la nedumerirea mea în privința acestor două noțiuni: iad și rai, post mortem, pe care nu le puteam concepe nici ca o grădină frumoasă, nici ca un râu de foc, reprezentând fericirea și nefericirea veșnică.

Cu această afirmație categorică și-a început Părintele Arsenie seria de predici ținute zilnic, uneori și de două ori pe zi, între 1 și 20 iulie, de la altarul din pădurea Mănăstirii Sâmbăta.

Părintele hotărâse să țină aceste predici în special pentru intelectuali, iar pe țărani îi sfătuia să plece să-și vadă de gospodăriile lor, căci, zicea Părintele: „*Cu un intelectual am mai multă bătaie de cap decât cu o mie de țărani*!”. Aceste predici pe care le ascultau fascinați, au fost o adevărată școală revelatorie de spiritualitate creștină pentru majoritatea ascultătorilor, creștini prin tradiție și Botez, dar nu și prin înțelegerea mesajului lui Hristos în viața veacurilor pământești. Lipsă de înțelegere și, mai ales, de acceptare fără cârtire a învățăturilor vieții. La întrebarea: De ce este atâta suferință în lume?, Părintele a răspuns răspicat: „*Evaziune de la suferință nu cunosc: și Hristos a suferit. Răbdă!*”. Răspunsul era clar: Hristos a suferit ca Om, nu ca Dumnezeu, deci, și tu, omule, poți răbda și nu crucificat, toate celelalte dureri fizice sau morale, îndurate fără cârtire sau deznădejde.

La întrebarea: Unde este bunătatea, că n-am întâlnit-o? A răspuns: „*Privește la lipsa de armonie a corpului omenesc, la disproporția lui*”. Părintele nu dădea totdeauna răspunsul direct pe care-l așteptai, ca să te oblighe să-ți macini singur creierul sau prin atenția acordată celor din jurul tău. Am înțeles bine răspunsul la această întrebare după ce am citit în biblioteca mănăstirii un studiu făcut de dr. Reiner, profesor de anatomie estetică la Școala de Belle Arte al cărui student fusese și Părintele Arsenie. În această specialitate profesorul studiaser relația dintre trăirea interioară și fizic. Ca exemplificare folosise figura Părintelui Arsenie, studentul său, impresionat, probabil, de perfecțiunea trăsăturilor fizice ale tânărului student.

În acest studiu, profesorul spunea că cele două părți ale figurii omului se deosebesc, dreapta de stânga, prin expresia ochilor și prin forma fălcii inferioare. Un cunoscător atent vede în expresia ochiului drept bunătate, milă, modestie; dimpotrivă, în cel stâng vede egoism, cruzime, ambiție. Formând o figură din două, o figură din două părți de dreapta, aceasta va exprima noblețe sufletească și spiritualitate. Dimpotrivă, cea făcută din două părți de stânga va exprima trufie, ambiție, materialism. Forma celei din dreapta va fi prelungită, a celui din stânga fălcoasă, bătaioasă. Formele acestora sunt consecința trăirii interioare a individului respectiv: de o parte generosul, smeritul, spiritualizat, de cealaltă parte ambițiosul, crudul, materialistul: așa mi-

am explicat de ce Părintele ne fulgera cu privirea când ne vedea după un timp de absență. Ce fel de viață dusesem între timp?

Era un vizionar, un profet. Dar, dintr-o singură privire ce-ți arunca știa totul despre tine și ce te așteaptă. De exemplu: domnița Ileana venea deseori la Mănăstirea Sâmbăta, iar Părintele stătuse câtăva vreme la Bran în vara acelui an, în preajma castelului și o vizita pe domniță și familia ei. Ne-a spus odată, spre marea noastră uimire, că „și ea va îmbrăca haina aceasta”. Și, iată, că acum avem pe Maica Alexandra în persoana domniței Ileana.

Ce sfaturi folositoare dădea existenței noastre lumești, trăită de noi cam la voia întâmplării, sfaturi pline de înțelepciune, dar și de realism spiritual, precum și de dorința de a trăi în Duh și adevăr!

În privința călătoriei la Ierusalim a spus: „Ierusalimul este peste tot pământul”.

- „Când ai conștiința curată să nu te temi niciodată ne nimic!”

- „Să renunți la plăcerile tale pentru a face bucurie altcuiva”.

- „Să nu vorbești niciodată despre proiectele tale, căci cel rău știe doar ce vorbești nu și ce gândești și îți le nimicește”.

- „Când un om face ceva cu intenții bune trebuie să iasă bine”.

- „Să nu faceți spiritism!”

Părintele avea și atitudini de neînțeles pentru noi față de anumite persoane. Pe unele, pur și simplu, le ignora. O învățătoare spunea că n-a privit-o niciodată și nu i-a adresat nici un cuvânt. Altor le spunea să nu mai fie cum au fost, cazul unei persoane care se ocupase de budism și de tehnica yoga. Părintele i-a interzis să mai vină, spunând că „se ocupă și cu altă religie”. În schimb, o maică evlavioasă și cu multă însușire de valoare și cultură, dar care sub o anumită influență se rătăcise oarecum de la anumite precepte ortodoxe, îl preocupa și vroia să o revadă, dar ea îl evita. Când, însă, a revăzut-o după mai mult timp, i-a spus: „*Mă gândeam cum voi da eu odată, acolo sus, socoteală de tine?*”. A spovedit-o și ea a revenit.

Minuni? Totul în preajma Părintelui era minune. În afară de ceea ce numim noi, oamenii, minuni. Totuși, o atare minune a făcut-o Părintele cu fiica mea, fetiță de 10 ani care în urma băilor reci făcute în apa rece a iazului, s-a îmbolnăvit grav, fără posibilitatea de îngrijire

medicală. În seara zilei de 15 august „Adormirea Maicii Domnului”, când am împărțit-o dusă pe brațe și inconștientă, l-am rugat pe Părintele Arsenie să vină s-o vadă. M-a privit cu milă și mi-a spus: „S-o lăsăm să se odihnească”. A fost prima noapte, după multe zile și nopți nedormite în mare fierbințeală și agitație, când s-a odihnit liniștită. A doua zi era ca un nou născut, spre mirarea tuturor și, mai ales, a unei doctorițe care era printre noi și o tot consultase, spunând că acum nu mai are nimic, iar înainte fusese în stare foarte gravă. Au mai fost și alte cazuri de vindecări minunate.

Cei 16 km de la gară la mănăstire îi făceam pe jos, pe atunci nu erau curse, pe ploaie, zăpadă, zăpușeală, uneori ne descălțam în praful șoselei cu cea mai mare plăcere, știind ce oază de pace binefăcătoare ne așteaptă la mănăstire. Că Părintele Arsenie era un ales din pântecel maicii sale reiese și din povestirea pe care mi-a redat-o mama lui. Pe când era însărcinată cu Părintele, a visat că pe pântecel său se aflau cuvinte scrise cu litere strălucitoare de aur, dar, zicea: „*păcătoasa de mine, nu le-am putut citi*”. Era o femeie simplă, dar plină de evlavie și smerenie.

După prima etapă de pelerinaje la Mănăstirea Sâmbăta, care a durat câțiva ani, a urmat cea de-a doua, la Mănăstirea Prislop, unde acum se odihnește Părintele nostru venerat și, apoi, cea de-a treia și ultima, la biserica din satul Drăgănescu. Dintr-o bisericuță săracă a realizat un monument de artă picturală și evanghelizare creștină. Privind-o, e o încântare și pentru ochi prin perfecțiunea execuției și frumusețea coloritului, cât și pentru suflet, prin felul prezentării viețuirii creștine. Avem în țară multe biserici frumoase, dar biserica Sfântul Nicolae din Drăgănescu este și va rămâne unică. O persoană cam indiferentă în materie de credință când a intrat în biserică ca s-o viziteze a rămas uimită și a exclamat: „Parcă sunt în paradis!” Această exclamație e și un fel de răspuns la nedumerirea noastră în felul prezentării cu mintea noastră greoaie a raiului și a iadului. Trăim zilnic iadul fără să ne dăm seama, dar raiul?

Doamne, Tu iubești poporul nostru, căci și acum în vremuri de restriște, Tu ne-ai trimis pe unul din sfinții tăi, pe Sfântul Părinte Arsenie, să ne lumineze calea, să ne scoată din bezna păcatelor și a neștiinței. Cum să-Ți mulțumim? Amin

Cu Părintele Arsenie în Grădina Maicii Domnului

Letiția Suci, Anca Șancu ș.a. (Dumbrăveni):

În ajunul Crăciunului, de Nașterea Domnului, am ajuns la Drăgănescu, împreună cu mai multe femei, și la familia preotului Bunescu, l-am așteptat pe părintele Arsenie, care a intrat în cameră cu o colindă frumoasă, care și în ziua de azi îmi este întipărită, deși aveam 17 ani. Am servit masa împreună cu dânsul. A văzut-o pe mama mea, legată la față. Avea un furuncul. I-a zis părintele: „*De ce vii cu medicamente și cu așa ceva la mine? Când vin, de la mine toți se întorc sănătoși*”. După un timp, dânsa s-a desfăcut, dânsul i-a dat cu ceva și când am ajuns acasă, pur și simplu a doua zi nu a mai avut nimic, fără nici un medicament. Atunci am văzut minunea și puterea părintelui Arsenie.

Când am terminat liceul, în 1976, am fost cu mama și cu maica Anastasia de la Râmeț. Povestea cu dânsul și dânsul picta. La fiecare îi spunea în față tot: și cum te cheamă și tot. Când am intrat eu cu mama, a zis: „*Voi amândouă, n-o să fiți binecuvântate de mine până la sfârșit. Când toată lumea o să plece din biserică, voi o să fiți binecuvântate și o să vă spun de ce ați venit*”. Altă dată am fost cu mama și Părintele a văzut-o slăbită de puteri și bolnavă. I-a zis, din cauza unor canoane date de preoți; ea marțea și vinerea nu mânca absolut nimic. I-a spus: „*Tu, posturile sunt date de legea lui Dumnezeu, și cât poți ții, și să te rogi la Dumnezeu, că dacă nu, te rogi la Dumnezeu degeaba ții canoanele. Dar e vorba și de sănătatea ta. Că dacă nu îți vezi de sănătate, nu ajungi la 40, hai să zic 50 de ani. Dar posturile ce ți le-a dat, canoanele, să nu le mai ții niciodată, că corpul tău este slăbit și nu mai face față, mai ales că și lucrezi munci grele. A fost greu, să nu bei apă în iulie*”. I-a venit bine vorba, că mergea la sapă vara.

Altă dată, când am fost la Părintele, am avut ocazia să ne întorcem de la Drăgănescu la București împreună, cu același autobuz. Dânsul a spus, de câte ori mergeam: „*Aveți grijă că îmi faceți necazuri*”.

Nu mai veniți, nu mă mai căutați, deși vreți să fiți cu mine. Dumnezeu știe că sunt cu voi, dar nu mă mai căutați. Lăsați-mă că am destule greutateți, nu vedeți că la intrarea în comună vă așteaptă? Lăsați-i să-și facă datoria". Întorcându-ne de la Drăgănescu, a zis că ne întorcem cu același autobuz, dar a spus: „Nu mă cunoașteți, nu vă cunosc, nu ne uităm unul la celălalt". Totuși, după ce am coborât, a venit și ne-a binecuvântat și ne-a spus: „Aveți grijă că ne faceți mare năcaz, ceilalți din jurul vostru vă urmăresc".

Înainte de a se sfârși zilele, la părinte a fost o verișoară, și i-a spus: „Vezi că eu mor, și nu trece mult timp, și în România va fi vărsare de sânge". A trecut numai trei săptămâni și a început Revoluția. În toată țara mulți tineri și-au pierdut viața.

Părintele a spus că avea nevoie de niște bani, când i-a scos din mânăstire. Avea nevoie de 20.000 de lei. A venit la noi să-i dăm. Noi voiam să ne facem casă, dar am zis că nu o să mai facem casă, că o să-i dăm. Dar soacra a spus: „Cum o să-i dai la un om necunoscut? Și fără scrisoare. Te duci să-i duci prin pădure, iese cineva și îți dă în cap". După trei zile ne-am dus, dar nu vrut să-i mai primească până nu mergem la el să-l cunoaștem. Apoi s-a tot dus la București, și numai a treia oară l-a cunoscut. Și a zis: „Tinere, ce vrei de la mine?". „Părinte, am auzit că aveți nevoie de bani". El i-a zis: „M-ai căutat ca pe acul în carul cu fân... Dar cum să dai banii, fără scrisoare, prin pădure?". Tot ce a vorbit soacra acasă, tot a știut. În acel an ne-am ridicat casa, am avut mare spor la toate. Am primit putere mare de la dumnealui, ajutor mare. Pe urmă am început cu copiii de am mers la dumnealui; copiii au avut mare încredere în dumnealui. Și am rămas buni prieteni până în ceasul de a ajuns de a trecut la cele veșnice.

După moartea băiatului am mers la București, n-am apucat să-i spun de ce am mers. Mi-a spus el: „Tu numai acum ți-ai adus aminte de mine, când va cutremurat cutremurul acesta mare? Dacă veneai la mine, mușcam din bărbatul tău sau vă făceam ceva rău? Vă feream de alte rele". Și atunci mi-a spus: „Dacă veneai atunci, puteam să-ți spun mai multe, dar tu ești prea distrusă". Și am zis: „Părinte, nu-l mai am, nu-l mai am. Ce să fac pentru sufletul lui? „Nimic absolut.

El și-a luat cumuna muceniciei. Cine l-a omorât, i-a luat păcatele. Acesta va fi rugător fierbinte pentru tot neamul vostru". Pe urmă a spus că „Băiatul a fost un mugure care a înmugurit aici pe pământ. Când era să se deschidă, nu mai era locul aici, că și în cer e nevoie de oameni tineri, nu numai de bătrâni. Acolo e judecată dreaptă, aici pe Pământ e judecata strâmbă. Acolo o să fie drepte, acolo nimeni nu o să mintă. Acolo totul merge cu ce ai făcut aici pe pământ. Dacă dai un pahar de apă la un străin, și acela îți este socotit și o să-l ai dincolo. Să faci milostenie, să te rogi la Dumnezeu, și atunci ajungi în locul cel bun".

Să vă mai spun ce mare e puterea lui: eram gravidă în luna a șaptea, și Părintele mi-a spus: „Tu o să ai o fetiță". Atunci nu erau ecografe, nu era nimic. Așa a și fost. Și a spus: „Aceasta are să fie binecuvântată de Dumnezeu". Și așa a și fost – binecuvântată, că eu nu am avut probleme cu ea niciodată. Învăța bine, a fost cuminte, cu credință în Dumnezeu. Toate le-a avut.

Pe urmă ne-a povestit lelea Dâmboiu, care a visat noaptea că trebuie să meargă la părintele la închisoare, să-i ducă șapte bucăți de pânză albă, o pâine și o bucată de slănină. Să taie felii pâinea și slănina. S-a dus, și când a ajuns, i le-a băgat ușor. Și i-a spus: „Tu să te întorci repede, să nu-ți întorci capul înapoi, că o să tragă după tine". Pe toți paznicii i-a adormit. Când o ieșit din curtea închisorii, s-au trezit paznicii, și au început să tragă. Ea s-a dus mai încolo, speriată, și nu s-a mai văzut.

La mormânt, măicuțele mi-au zis: „Ce credeți, noaptea două căprioare vin și se culcă lângă mormânt: una așa și una așa, și păzesc mormântul. Și când se face dimineață, și urcă în sus măicuțele, ele se scoală și pleacă. Două căprioare, în fiecare noapte, stau la mormânt la părintele. Toate lucrurile sunt binecuvântate de Dumnezeu și de Părintele.

La Sâmbăta, la mânăstire, era un cântăreț îndoit de credința părintelui. Și într-o duminică sau o zi de sărbătoare, a ieșit afară să slujească la altarul de afară. Și cântărețul l-a văzut pe părintele în flăcări, până la genunchi, și atunci a început să strige. Și dumnealui l-a oprit, și i-a zis: „Nu striga!".

Mama lui badea Ionel îl certa pe badea Ionel că mergea tot timpul la mănăstire. Își vindea vaca din grajd când era mănăstirea năcăjită. Mergea cu calul, de trăgea lemne din pădure, mergea călare până acolo. Într-o zi i-a zis părintele: "Măi, de pe Târnava Mare, să stai trei zile aici, să tragem lemne cu calul". A zis: „Vai, dar mama nu știe!. I-a spus: „Am să-i dau un telefon. Până ajungi tu în vârful muntelui, îi dau telefon”. Când a ajuns cu calul în vârful muntelui, i-a spus părintele: „Am vorbit cu mama ta”. Badea Ionel era pus la îndoială, cu nu erau nici fire de curent, nici telefon. Cum a putut vorbi? „Stai liniștit că am vorbit cu mama ta”. Când a ajuns acasă, i-a spus maică-sa: „Măi, am vorbit eu Părintele tău! M-am pus să-mi zic rugăciunile seara, și din icoană a coborât și a spus: Să nu-l aștepti pe Ion că e cu treburi la mine”. De atunci, mama lui a început să creadă în puterea părintelui și în ajutorul părintelui.

Ce să vă mai spun? Ar fi multe, multe de spus, Sfinția Sa făcea minuni mari. S-a dus o femeie la Sfinția Sa, și era tare nervoasă, și n-avea răbdare să se termine slujba. Dumnealui din altar a simțit că nu are răbdare femeia și le-a spus la oameni că femeia și-a pierdut 20.000 de lei. El i-a spus: „Femeie, încetează cu nerăbdarea, că banii ți i-ai pierdut. Trebuiau fetele dumitale, amândouă, să-și crească copii pe care nu au vrut să-i nască. Și ăștia sunt banii cu care trebuia să-ți crească. Și nu o să mai aveți spor în casă niciodată. Că copii aceia strigă că vor răzbunare asupra părinților”.

Bunica mea, când a auzit de părintele prima dată, s-a dus la mănăstire. Când a apărut părintele, s-a pus între bunica și două femei, s-a așezat să mănânce cu ele. În față mai erau trei femei cu care a început să vorbească. Mânca, lua câte o bucată și se uita la femeile acestea. Și zice la una: „Tu de ce ai venit aici?”. „Păi eu am venit Părinte, să vorbesc cu dumneavoastră”. „Du-te acasă, și nu mai băga apă în lapte! Că tu vinzi laptele la oameni, și îl dai la un om cu patru copii necăjiți, și îi iei banii pe apă”. La cealaltă îi spune: „Tu du-te acasă și împacă-te cu soacra. Că tu stai în curte cu soacra și nu vorbești nimic. Când te împaci cu soacra să vii aici”. La cea de-a treia îi spune: „Tu te duci de la un vecin la altul și duci vorba din

casă și vecinii se ceartă toți din cauza ta”. Și toate au rămas cumva, așa uimite, n-au mai zis nici un cuvânt și s-au sculat și au plecat. N-au mai stat acolo. A zis: „Când vă întoarceți, și faceți ce v-am spus, atunci să veniți să stau de vorbă cu voi”. La bunica mea i-a spus: „Tu ai venit să mă vezi, dar eu vreau să vorbesc. Că tu numai bine ai făcut. Pe toți i-ai ajutat, și eu vreau să te ajut. Când va trebui să treci dincolo, să știi că te am lângă mine”. Și atunci au zis femeile celelalte două, erau tot văduve: „Părinte, dar cu noi ce faceți?”. „La fel ca și ea. Că toate sunteți cu inimă bună și cu frică de Dumnezeu”. Când a plecat, bunica era foarte bolnavă. A stat trei zile acolo și s-a simțit foarte bine. Când a venit acasă, a zis: „Sunt cea mai sănătoasă femeie de pe pământ! M-am dus bolnavă și nu mă mai doare nimic, și pot să muncesc și pot să umblu pe drum liber, că nu mai am nimic, nici o durere, nimic”. A venit cu totul sănătoasă. Mama mea, care era foarte bolnavă, era gârbovă și îndoită, cu cărja în mână, dar lucra mai mult decât una tânără. Mergea primăvara la Părintele și cerea ajutor, apoi mergea toamna și mulțumea la părintele. Și i-a zis: „Tu, cât îți trebuie și câte zile ai, tu să lucrezi cât îți trebuie, nimeni nu o să-ți facă lucrul”.

Am copii care merg în străinătate. De câte ori le zic: „Dragii mamei, faceți-vă cruce!”. Dar unul din ei zice: „Mică, eu de câte ori pornesc la drum, chem pe Părintele în ajutor. Și zic: părinte dragă, ajută-mă să mă întorc cu bine”. Pe urmă am încă un băiat care merge în străinătate; el tot așa, își face cruce, și la urmă zice: „Părinte, fii cu noi și ajută-ne!”. Copiii toți, sunt cu gândul la Părintele și sunt mulțumiți, și suntem toți cu darul părintelui; până în ziua de azi îi simțim darul, de acolo din cer, unde e dus, și noi suntem aici cu necazurile pământeste. Când ai un necaz, niciodată să nu te plângi fără să zici: „Doamne, dă-mi putere să pot să-l duc, și dă-mi Doamne crucea pe care o am de dus, să mi-o pot duce, să nu mi-o ducă nimeni”. Să zici: Lasă că așa îmi trebuie, nu să zici: Doamne de ce mi-ai dat? Dumnezeu știe la fiecare ce îi dă. Și dacă ai un necaz, fă Sfânta Cruce – arma împotriva diavolului, și prin Sfânta Cruce se depărtează acela rău de noi

A murit Părintele și ne-au sunat de la Sinaia maicile, să mergem la înmormântare. Am stat noaptea în genunchi, lângă sicriu. La unu

noaptea am simțit un miros de smirnă care mi-a intrat prin nas, prin ochi, prin toate. M-am speriat, am întrebat pe o maică. „Aici s-a întâmplat ceva”, a zis. „Ți-a dat părintele binecuvântarea”. Noi n-am dormit un an și opt luni, până am ajuns la înmormântare la părintele. Din ceasul acela ne-am liniștit. L-a dus, l-a înmormântat, și când să tragă pământ pe sicriu, ieșeau aburii ca de la un canal cu apă fierbinte: era smirnă și tămâie. Toată lumea s-a umplut de smirnă și tămâie. Și atunci părintele Daniil a zis: „Nu știu dacă știți pe cine am înmormântat. Am avut un om care umbla prin văzduh și vorbea cu îngerii. Un om sfânt pe care l-am avut noi pe pământ”. Atunci toată lumea s-a mirat. Mi-a rămas în haină, un an de zile, mirosul de smirnă și de tămâie. În dreptul mormântului, pe un copac mare, s-a format Sfânta Cruce, care arată tot puterea dumnealui și semne pe care să le vadă lumea și să le înțeleagă.

Apoi, la înmormântarea Părintelui, am vorbit cu mai mulți oameni care l-au cunoscut, și au văzut faptele făcute. Am vorbit cu un gardian care stătea de pază, și care vedea cum noaptea, când se ruga părintele, cădeau lacătele de pe ușă, de deschideau ușile, dumnealui era în flăcări până la genunchi, rugându-se. S-au speriat toți, și au adus pe alții de au văzut. Toată lumea s-a speriat. A zis gardianul: „Părinte, trebuie să ne păzești dumneata pe noi, nu noi pe dumneata. Puteți pleca, ușile vi se deschid”. Părintele a spus: „Eu îmi fac pedeapsa, eu nu plec de aici”.

Zicea: „Tu, dacă sunteți doi sau trei inși undeva, și povestiți de mine, eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut”. Lelea Aurelia din Boiu ne spunea de multe ori că dumneai a avut multe neazuri, dar de când l-a cunoscut pe Părintele, simțea neazul ca pita albă pe care o mănânci și îți cade bine. Așa îi cădea neazul de bine, de nu-l ducea greu, îl ducea foarte bine, că era cu ajutorul părintelui, și cu puterea dată de părintele. Nu se înțelegea cu fetele, și dumneai se înțelegea cu străinii mai mult decât cu fetele dumneai. A fost multă lume la dumnealui, unii au înțeles puterea dumnealui, unii nu au înțeles-o.

Dar acum, toți care au fost odată sau de două ori la Părintele, și țin ce-a lăsat Părintele, toți vor fi chemați dincolo și ajutați de Părintele. Părintele ne spunea: „Tu, când am să fiu dincolo, am să am și eu cuvânt acolo și am să vă ajut”.

Nu știu cum să vă spun, dar când mergeai, îți stia gândul, îți stia totul. Când erau copiii mei mici, și bunica mea, din prima pensie, le-a cumpărat, că începea școala, căciulițe, s-a dus odată bărbatul meu la părintele și i-am spus: „Ia căciulițele în geantă și dă-le să le binecuvânteze părintele”. Dar bărbatul meu a uitat să le dea. Și când să plece de la părinte, acesta i-a zis: „Măi, tu ai ceva acolo în geantă. Ce ai?”. Bărbatul meu zice: „Vai! Am uitat, am căciulițele la copii”. „Dă-le aici să le binecuvânteze, că tu când ajungi acasă și pui mâna pe mâner la ușă, nevastă-ta își ridică capul de pe pernă și te întreabă dacă am pus eu mâna pe ele”. Exact așa a fost. Când a intrat în casă, prima vorbă a mea a fost: „A pus Părintele mâna pe ele?”. Atunci a rămas surprins. Zice: „Știam că asta mă întreb, că mi-a spus Părintele”.

Copii în școală toți au mers bine, au fost binecuvântați, n-am avut probleme, n-am avut neazuri, că toți au fost cu darul Părintelui. Mai ales fata, care crede și acum, deși e în străinătate, are mare dar de la Părintele și mare încredere. Ea tot timpul îmi spune: „Vezi mică, Părintele scrie așa”... Acolo unde s-a dus, oamenii străini sunt mult mai apropiați de Dumnezeu, și prin depărtarea aceea mare, ei s-au apropiat de Dumnezeu și de Părintele care îi ocrotește și acolo, dincolo de ocean.

Spunea Părintele că cei care mor în accidente de mașini, au păcate grele (în familie) pe care nu le pot duce. Sunt păcatele mai grele decât ei. Aceștia mor în accidente.

Spunea: „Nu mergeți la joc! Stai jos și uită-te cum joacă alții și nu juca!”. Să te uiți cum joacă diavolii și se schimonosesc, că jocul nu-i de la Dumnezeu, jocul e de la diavol. Și toți care nu-L au pe Dumnezeu, se înjunghie, se omoară. Aceștia sunt toți cei care n-au nici o sămânță de la Dumnezeu, au numai sămânță de la acela rău. De aceea e bine, cei care suntem creștini ortodocși, care mergem la biserică, să ținem sfaturile părintelui, că vor veni vremuri grele, și vor veni vremuri când nu ne mai putem ruga și nu mai avem unde. Tot părintele spunea că

„vine vremea când o bucățică de anafură și o gură de apă sfințită o s-o duci întregă și nu o să-ți fie foame, că vin vremuri antihristice. De aceea, cei care suntem cu Biserica și cu Dumnezeu, să avem mare credință, că Biserica ne ocrotește, ne păzește și ne apără de duhul rău care e îngăduit la sfârșitul veacurilor”.

De câte ori am fost la o credincioasă părintelui Arsenie, la Boiu, la lelea Aurelie, ne duceam și duceam fiecare ce puteam (eram câteva femei). Și totdeauna spunea: „Fetelor, să știți, chiar acum s-au terminat proviziile și mă gândeam că părintele Arsenie sigur trimite pe cineva”. Și atunci ne duceam și se bucura, și bani pentru lemne îi duceam, ce putea fiecare. Se bucura extraordinar de tare și era fericită, și spunea: „Uite vezi puterea părintelui Arsenie? A văzut că nu mai am nimic și acum iar mă aprovizionează cu câte ceva, fiecare când își aduce aminte”. Și venea de multe ori și un părinte preot de la Sighișoara, și atunci de multe ori îi lăsa bani pentru lemne, și ea era foarte-foarte fericită. Deși avea trei fete care nu o ajutau, și îi luau de multe ori din fiecare câte ceva. Dar ea de fiecare dată primea din nou ce avea nevoie, și era foarte fericită și îi mulțumea lui Dumnezeu și părintelui Arsenie.

*

Am avut o întâmplare neașteptată în viața mea, o supărare mare care m-a îmbolnăvit. I-am spus soțului meu să mă lase să plec la mănăstire. Dacă nu, ori mor, ori înnebunesc. Și i-am spus: “Decât să înnebunesc, mai bine să mor”. Și atunci el mi-a zis “Du-te”. M-am dus în ziua de Schimbare la Față, am ajuns acolo după-masă, după Vecernie. Părintele era înconjurat de copii de diferite vârste, pe care îi binecuvânta, le spunea la fiecare ce știa dânsul. Eu când am plecat de-acasă, am plecat cu trenul, dar nu mi se părea că trenul merge așa de repede, față de cum doream. Îmi venea să mă dau jos să ajung mai repede. Când am ajuns acolo, dumnealui, fără să îi spun un cuvânt, mi-a spus: “Te-ai grăbit că ai avut chemare. Odihnește-te și mâine stai de vorbă”. Dimineața ne-am dus la biserică. După slujbă a început să predice la lume, în mijlocul pădurii, unde este un altar. Se apropia, se înghesuia lumea să stea de vorbă cu dumnealui. Am auzit câteva cazuri, eu, cu urechea mea.

O persoană a avut un singur copil care a murit și nu se mai putea liniști, mângâia. Părintele i-a spus: “Ba da, tu te poți mângâia, dar te duci acasă, și în capătul satului e copilul cu numele ... care nu are pe nimeni, e murdar și flămând, spală-l și du-l acasă, că acela e copilul tău. Copilul care a murit, acela nu a fost pentru tine”.

O persoană spunea că i s-au furat diferite lucruri. Părintele i-a spus imediat: “Nu e adevărat. Ți-a luat numai cât ai fost datoare și nu ai vrut să plătești. Socotește-te și răspunde-mi”.

Lumea îmi spunea: “Stăm de două-trei săptămâni, nu ajungem să putem vorbi”. Eu îmi pun toată încrederea. Eu știu că pot, pentru că dumnealui mi-a spus: „Stai, odihnește-te, și mâine vorbim”. Vorbind, stând de vorbă cu lumea, l-am văzut trecând pe drum. Repede am fugit ca să nu-l pierd din ochi, și când m-am apropiat de dumnealui, își sucește capul, și mi-a spus: “Ce ți s-a întâmplat îți este dat. Tu să rabzi și să te rogi pentru frații tăi care ți-au greșit. Și să nu-i blestemi, că altfel va cădea blestem pe tine”.

Atunci când am plecat la părintele Arsenie eram foarte îngândurată de ce am lăsat acasă. Pe soțul cu trei băieți. Și părintele Arsenie, văzând-o așa întristată, a spus: “Fii liniștită, că acasă totul e bine”. Când s-a întors a doua zi, soțul ei, care nu avea timp de copii, era în pat și se juca cu cei trei băieți ai dânzei, și era fericită, și nu a întrebat-o de ce a lipsit o zi. Cu rugăciunile părintelui Arsenie s-a văzut minunea care s-a petrecut în casa mea.

Eu, după discuția cu dumnealui, am avut o schimbare, am început să mă însănătoșesc. Și de atunci am urmat sfaturile lui, așa cum mi le-a dat și sunt foarte mulțumită. Și persoanele care au mai fost acolo, tot așa, au fost foarte mulțumite de felul cum i-a tratat. Era o persoană care într-adevăr, se lupta să salveze sufletele. Fiindcă cei ce mergeau acolo erau desperați, dar nimeni nu pleca fără mulțumire. Nu trebuia să-i povestesc, fiindcă atunci când luai legătura cu dumnealui îți dădea răspunsul, fără să spui ce-ai avut. Întotdeauna vorbea scurt, la obiect. Odată era pe o schelă, lucrând, pictând la tavanul bisericii. După câțiva timp s-a dat jos și ne-a spus atât: “Pentru ceea ce ați venit sunt foruri”.

La Drăgănescu, când picta, era îmbrăcat cu halat alb și cu bonetă albă (ca un doctor). Avea ochelari închiși la culoare, sandale romane și pantaloni maro.

„Dar tu ce vrei să grăiești cu mine?” Am zis: „Părinte, să mă iertați, vreau numai două vorbe”. „Ce vrei tu să-mi spui în două vorbe?”. Și apoi zice: *„Tu să știi că trebuie să mai aduci un copil pe lumea asta. Și nu te mai consuma atâta”*. Eu îi să spun: „Dar ce să fac părinte?”. *„Lasă-L tu pe Dumnezeu să te conducă El, că tu ajungi la nebuni altfel. Lasă să te conducă Dumnezeu și atunci toate ți se împlinesc, ți se fac cum trebuie”*. Și zic: „Părinte, vă rog să mă ajutați să trăim în curățenie”. Zice: *„Tu, stai așa, nu se poate încă. Trebuie să mai aștepti, tu. E bine ce vrei, dar mai lasă până vine timpul. Și atunci o să fie cum gândești tu, înspre bine”*. Și apoi îmi zice către mine: *„Tu să mai vii”*. Vai Doamne, când am auzit, așa m-am bucurat. Și a mai spus câte ceva. Dar de copii mi-a spus să mai aduc unul pe lume, că aveam trei.

Părintele Arsenie stătea pe băncuță și se ținea așa de cap. Umblau mașini mari, încărcate, și era zgomot, și atâta lume. Eu numai așa, m-am uitat. Și zice către mine: „Hai tu și stai jos, că tu ești bolnavă”. Am crezut că cine știe la cine zice. Nu m-am dus. A zis a doua oară. Maica Ambrozia îmi zice: „Hai, că ție îți zice!”. „Dar cum să stau lângă Părintele, la o masă cu Părintele? Eu?”. „Hai că vin și eu”. Și Părintele spunea într-una. Spunea la toți, ca să învețe fiecare, că era prea multă lume să spună la fiecare separat. Și era una din Glăjani – Mărioara, care era cu maică-sa, și era bolnavă cu spatele, și plângea pentru că ar fi vrut să conducă ea casa, că era la ea pe curte bărbatul. Și i-a zis: *„Tu, nu mai tot plânge! Și fii cu capul mai jos, lasă ca să conducă bărbatul tău, că e destul de cumsecade, prea cumsecade încă. Toate cărțile le are bune. Așa că tu fii mai mică!”*.

Odată, când am fost la Părintele am avut la mine și cecul cu bani. L-am pus în fundul genții, sub un carton. În tramvai erau doi bărbați înalți, dintre care unul se tot dădea către mine. Când am ajuns la Părintele și am golit geanta, am văzut că nu mai am cecul. I-am zis la Părintele, dar nu știam cum să-i spun la bărbatul meu, când ajung acasă. Părintele

mi-o zis că nu am ce face, trebuie să-i zic. Am ajuns acasă și i-am zis și nu s-o supărat deloc. După un timp, am văzut că vine poștărița și îmi aduce cecul. Venise părintele până în sat și l-a adus, la poștă. Ea venit și l-a adus, și nu a spus că cine-i, și a spus: „Uite, lelea!”.

*

Despre beție Părintele a spus: „Decât să scoți pe diavol dintr-un bețiv, mai ușor scoți un suflet din iad”.

L-am întrebat pe Părintele unde-i mama mea și a zis: „În iad”. Și despre tatăl meu a zis la fel, pentru că a băut și a fumat toata viața.

I-am spus Părintelui că eu nu vreau să rămân de dânsul. Dar mi-a zis că trebuie să rămân de dânsul, pentru că atunci când voi trece în lumea cealaltă dânsul va avea un rost și dincolo.

Chiș Aurelia - Boiu: Părintele s-a născut în Vața de Sus. Mi-a spus: *„Eu când am fost mic, am dormit cu maică-mea, cu bunica. Și mă trezeam noaptea, bunica nu era în cameră. Și umblam din cameră în cameră și o căutam. O vedeam pe bunica în genunchi, se ruga la Dumnezeu. Și eu m-am pus în genunchi și mă rugam și eu la Dumnezeu”*. Așa mi-a spus. Apoi zice: *„Am crescut mare, pe tata nu-l mai văzusem împreună cu mama”*.

Altădată mi-a zis: *„Aurelia, tu a trebuit să fii mama la 12 copii”*. „Vai!” am chiuit eu în Biserică. „Mama a 12 copii! Apoi și eu am făcut numai 2 fete”.

Odată a strigat: *„Veniți la mine, veniți la mine. Dar nu veniți să ziceți: „Iertați-mă părinte, iertați-mi păcatele”. Veniți numai ca să vă măritați fetele, să vă însurați feciorii, că v-a luat din grădină, că nu v-a dat tot pământul... Dar ca să veniți să ziceți: „Iertați-ne că suntem păcătoși”, nu veniți”*. Atunci am strigat: „Iartă-mă, părinte”.

„Omul zgârcit e urât de Dumnezeu”, așa ne spunea. Și mai spunea Părintele Arsenie: *„Când vorbești de mine, eu sunt între voi”*.

De folos vă sunt dacă faceți ce vă spun

Gheorghe Morar

Ucea de Sus

Prin 1948-1950 Părintele Arsenie avea nevoie de niste oameni care să scoată nisip din pâraul care curgea prin apropierea Mănăstirii Prislop. Am plecat câțiva oameni (dintre care mai trăiesc eu și Lovin Nicolae - Pavăl). Părintele s-a bucurat mult de venirea noastră. Ne-a arătat locul cu nisip și ne-am apucat de treabă, dar, nu după mult timp, nu mai puteam scoate nisip din cauza apei. I-am spus Părintelui și Părintele a zis: „Mă, mă... lasă că facem să nu mai vină apa la voi”. S-a dus în susul râului vreo 15-20 de metri, s-a aplecat, a pus amândouă mâini în apă și din acel moment apa a ieșit în altă parte pe sub pământ. Se auzea cum curge la 10-15 metri de locul unde lucram noi. În timp ce lucram a început o ploaie torențială, cu fulgere și tunete și veneau lemne pe acel râu. Ne grăbeam să plecăm cât mai repede, dar Părintele ne-a spus: „Stați mă liniștiți că nu dă [plouă] pe voi” și așa a fost.

Altădată când am fost la Părintele Arsenie nu l-am găsit, dar m-am gândit să mai stau prin curtea bisericii, poate apare de undeva. Întâmplător s-a nimerit de m-am întâlnit cu două femei care, ca și mine, îl căutau pe Părintele. Erau din partea Sibiului, una era mai tânără, iar cealaltă mai bătrână. Ne-am așezat la umbra unui copac aproape de lac și am mâncat acolo. În acest timp mi-au povestit că ele au venit de ieri și că au dormit la nenea Vasile – un vecin de lângă biserica din Drăgănescu (unde a pictat Părintele Arsenie). Le-am spus că Părintele o să se supere foarte tare când va veni. Și așa a fost. Când ne-a văzut, Părintele a zis, uitându-se la cele două femei:

„Ar trebui să iau o mătură și să vă bat până se rupe mătura. Ce ați căutat la nenea Vasile? Mult rău mi-a făcut omul acela” (de aceea, cei care-l căutau pe Părintele Arsenie erau sfătuiți să spună că

au venit să vadă pictura bisericii sau că doresc să dea o rugăciune la părintele Bunescu). Și a mai zis Părintele uneia din femei: „Vezi ce pătești pe acasă că ți s-a măritat fata cu țiganul”. Femeia a început să plângă și și-a dat seama că a greșit, Părintelui i s-a făcut milă de ea și a întrebat-o pentru ce a venit. Ea i-a zis: „Părinte, ce să vă mai spun dumneavoastră că știți mai bine decât mine”. După ce am plecat cu toții, pe drum, femeia care a plâns a spus că atunci când plângea s-a uitat o dată la Părintele și a văzut că-i pică din ochi 2-3 picături de lacrimi.

Altă dată am venit la București cu o zi înainte, pentru a putea fi a doua zi la Părintele Arsenie la Drăgănescu. Am stat peste noapte la Mănăstirea Cernica unde l-am întâlnit pe părintele Argatu, care făcea molitvele Sfântului Vasile cel Mare și ale Sfântului Ioan Gură de Aur și am participat și eu la toate. A doua zi m-am dus la Părintele Arsenie. În biserică eram adunați cu toții în fața dumnealui și am văzut că Părintele Arsenie se uită peste toți, își oprește ochii la mine și zice: „Mă, sunt unii care vin de sub patrafir, dar satana nu face nimic omului fără știrea lui Dumnezeu, iar preoții care fac molitvele o pătesc”. Eu am știut că de mine zice.

Altă dată am vorbit cu Părintele Arsenie despre lumina sfântă care coboară la Paști pe mormântul Domnului Iisus. Dânsul a zis că această minune este singura minune pe care o poate vedea omul cât de păcătos ar fi.

Altă dată eram în biserica din Drăgănescu și multă lume îl aștepta pe Părintele Arsenie. Când a venit toți ne îngrămădeam pentru ca să-i sărutăm mâna, dar Părintele a zis: „Lăsați, mă, astea, lăsați, mă, astea că sunt formalități, dar faceți, mă, rugăciune aici, faceți, mă rugăciune aici”.

Altă dată eram în biserica din Drăgănescu, împreună cu părintele Petru Vamvulescu, în așteptarea Părintelui Arsenie. Când a venit Părintele în biserică a strigat tare de două ori: „Mă, să vă faceți datoria că Dumnezeu și-o face. Mă, să vă faceți datoria că Dumnezeu și-o

face". Eu am zis: „Ce să facem, Părinte?”. Dânsul a zis: „Să vă rugați lui Dumnezeu, mă, să vă rugați lui Dumnezeu!”.

Altă dată mi-a zis să urc pe o scară pe care dânsul picta în biserică: „Urcă odată, dă-te jos; mai urcă o dată, dă-te jos”. După aceea îmi arată un lighean cu apă și îmi zice: „Spală-te în ligheanul acela cu apă”. Nu eram murdar, dar m-am spălat și am zis: „Părinte, așa cum mă spăl eu acum, așa aș vrea să mă spăl de păcatele mele”. Părintele a zis: „Mă, pregătește-ți pielea”. Și cu două degete a prins pielea de pe mâna dumnealui, ca să înțeleg că trebuie să sufăr pentru păcatele mele.

Eu aveam obiceiul, când citeam cinstitul Paraclis al Maicii Domnului, să-l citesc repede. Când am fost la Părintele a zis despre rugăciune: „Nu normă!”.

Până lucram în fabrică, colegii obișnuiam, mai ales când ne întâlneam la masă, să zică rău despre preoți, iar eu întotdeauna mă împotriveam și le răspundeam după cum credeam că este bine.

Odată când m-am dus la Părintele Arsenie a zis: „Mă, când mai zice cineva rău de preoți să mă dai exemplul pe mine. Eu nu beau, nu fumez etc.”. Părintele Arsenie fiind încă în viață, eu spuneam tuturor despre dânsul. Vorbind cu o femeie despre Părintele, ea spunea că a fost o dată la dânsul. Ea a recunoscut puterea de pătrundere în tainele oamenilor a Părintelui Arsenie. Ea zicea că un unchi de-al ei (care era mare și știa multe) i-a zis despre Părintele Arsenie sfânt și trimis al lui Dumnezeu pe pământ.

Odată, când am fost la Drăgănescu o doamnă a venit cu un covor la Părintele Arsenie, pentru biserică, și a zis: „Părinte îți mulțumesc că mi-ai luat durerea din piept”. „Nu eu ți-am luat durerea, Dumnezeu ți-a luat-o”. „Nu, dumneata mi-ai luat-o”, a zis femeia. Părintele Arsenie a fost văzător cu duhul, cunoștea și prezentul și viitorul. A fost făcător de minuni și în timpul vieții, dar și după plecarea sa la cele veșnice.

Odată, un domn s-a oferit să-mi facă cadou niște obiecte. Eu am fost de acord, dar am zis că mai întâi să-l întreb pe Părintele Arsenie. Părintele mi-a zis: „Ia-le, mă, dar să te rogi lui Dumnezeu pentru el”. Eu am zis: „Dar cine sunt eu înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog pentru el?”. Atunci a zis: „Mă, tu ai rugăciunea vameșului, nu a fariseului”. Eu confundam vameșul cu fariseul și de multe ori trebuia să fiu atent care este unul și care celălalt, iar Părintele a știut și acest amănunt.

Odată l-am întrebat cum să serbăm sfinții cu cruce neagră în calendar, că rămânem cu lucrul câmpului în urmă. Mi-a zis: „Uite cum fac eu: dimineața la rugăciune și după aceea la muncă”.

Zicea Părintele Arsenie că cine va începe să clevetească, să se socotească cel mai păcătos om și străin de Împărăția lui Dumnezeu.

O femeie din Drăguș mergea la Părintele Arsenie și odată i-a spus femeii să vină și soțul ei la dânsul ca să vorbească cu el. Când a venit din nou la Părintele Arsenie i-a spus că soțul ei nu vrea să vină. Soțul a zis că nu merge la dânsul fiindcă Părintele îi spune ce să facă și nu face și apoi o pățește; mai bine nu se duce. Părintele Arsenie a zis: „Spune-i că nu scapă în felul acesta și că este destul să fie o singură persoană dintr-un sat”.

O întâmplare doresc să se știe, deși sunt sigur că mulți nu mă vor crede. Anul acesta [2006], pe data de **28 noiembrie**, de dimineața până seara, toată ziua, un miros de mireasmă ca de tămâie, tot timpul a fost în jurul meu. Sunt sigur că a fost din darul Părintelui Arsenie.

Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin

La câteva zile după moartea Mitropolitului Antonie Plămădeală, în vis, am auzit un cor de îngeri care cântau înălțător. M-am întrebat cine cântă, unde cântă? O voce mi-a răspuns: „E un alai de îngeri care îl însoțește pe Mitropolitul Antonie”. Eu am fost foarte mirată: „Pe Antonie?” „Da, e sub ocrotirea Părintelui Arsenie - mi-a răspuns vocea - și au venit să-l ia” (Preoteasa Ileana Ramba, care participase și la slujba de călugărire a viitorului mitropolit).

La mănăstire la Sâmbăta, înainte de a începe o predică, Părintele Arsenie a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin

ISBN 978-973-88329-6-1